

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 71. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2019 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 71. posiedzeniu Senatu:

senatora Przemysława Błaszczyka.....	7
senatora Jerzego Czerwińskiego.....	22
senatora Tomasza Grodzkiego.....	26
senatora Jana Marii Jackowskiego	29
senatora Andrzeja Kamińskiego	31
senatora Stanisława Karczewskiego	43
senatora Kazimierza Kleiny	46
senatora Andrzeja Kobiaka	55
senatora Władysława Komarnickiego	70
senatora Jana Filipa Libickiego.....	74
senatora Krystiana Proberza	76
senatora Sławomira Rybickiego.....	80
senatora Czesława Ryszki	83
senator Grażyny Sztark	90
senatora Aleksandra Szweda	99
senatora Antoniego Szymańskiego	109
senatora Przemysława Termińskiego.....	111
senatora Józefa Zająca.....	118
senatora Piotra Zientarskiego	126

71. POSIEDZENIE SENATU

(24 stycznia 2019 r.)

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie w dwóch powiatach (łęczyckim i łowickim) mojego okręgu wyborczego odbyły się protesty rolników. W czasie protestu w Łowiczu rolnicy zgłosili się z prośbą do Starosty Łowickiego o zorganizowanie spotkania z parlamentarzystami. Z zadowoleniem przyjąłem informację o chęci rozmowy, a także prośbę, abym w tym spotkaniu wziął udział. Spotkanie odbyło się 13.01.2019 r. W przeważającej liczbie jego uczestnikami byli rolnicy zajmujący się produkcją trzody chlewnej. Dyskusja była bardzo owocna. Nie brakowało rzeczowych i merytorycznych głosów, co mnie osobiście cieszyło. W czasie rozmowy rolnicy przekazali swoje postulaty z prośbą o przedstawienie ich Panu Ministrowi, co niniejszym czynię.

1. Wstrzymanie importu wieprzowiny z krajów, w których wystąpiła choroba afrykańskiego pomoru świń (ASF), oraz ochrona rynku przed napływem mięsa po cenach dumpingowych.

2. Szczegółowa kontrola sprowadzanego mięsa (bez względu na to, z którego kraju ono pochodzi) przez polskie służby weterynaryjne i sanitarne, pod kątem zawartości substancji szkodliwych dla zdrowia i życia człowieka.

3. Ograniczenie stosowania fosforanów oraz innych substancji wiążących nadmierną ilość wody w produktach wędliniarskich do poziomu, jaki był określony w Polskiej Normie w latach 80.

4. Wybicie wszystkich dzików w strefie żółtej oraz powiatach sąsiadujących ze strefą żółtą, a na pozostałym obszarze do poziomu 0,1 szt. na 1 km².

5. W związku z wprowadzeniem monopolu na rynku skupu trzody chlewnej poprzez zgodę Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (bez porozumienia z organizacjami rolniczymi) na sprzedaż zakładu Pini Polonia grupie Animex domagamy się wprowadzenia minimalnych, gwarantujących opłacalność cen za żywiec wieprzowy.

6. Czytelne oznakowanie produktów rolno-spożywczych, ze względu na kraj pochodzenia, flagą danego kraju.

7. Skrócenie okresu ochronnego na wywóz nawozów naturalnych na pole oraz umożliwienie rolnikowi wywozu tychże nawozów w okresie ochronnym, pod warunkiem możliwości ich przykrycia.

8. Plany nawozowe oraz prowadzenie karty pola powinny obowiązywać tylko duże gospodarstwa powyżej 300 ha oraz powyżej 2 tysięcy stanowisk dla tucznika i 750 stanowisk dla loch.

9. Zaprzestanie pobierania składek na Fundusz Promocji Mięsa Wieprzowego oraz zwrot dotychczas wpłaconych składek.

10. Stworzenie funduszu gwarancyjnego, do którego zakłady mięsne oraz firmy skupujące żywiec wpłacałyby składki na zabezpieczenie należności za niezapłacony żywiec w przypadku bankructwa któregoś z tych podmiotów.

11. Jaka jest wg Ministra Rolnictwa definicja gospodarstwa rodzinnego, jeśli chodzi o jego powierzchnię oraz obsadę zwierząt?

Jako rolnik utożsamiam się z wieloma opiniami uczestników spotkania. Wiem, że dużo dobrego udało nam się zrobić w ostatnim, nietatwym dla wsi czasie – nietatwym głównie z przyczyn pogodowych. O tym właśnie przypominałem rolnikom, ale mówiłem także, że wiele problemów do rozwiązania jest przed nami.

Proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do tych postulatów i o dalsze energiczne oraz skuteczne działanie.

Z wyrazami szacunku
Przemysław Błaszczyk

Odpowiedź

Warszawa, 2019.02.27

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na pismo z dnia 30 stycznia br. znak BPS/043-71-2016/19 w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Przemysława Błaszczyka podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 r. przedkładam niniejsze stanowisko.

Odnosząc się do postulatu dotyczącego wprowadzenia zakazu importu wieprzowiny z krajów, w których wystąpił afrykański pomór świń oraz szczegółowej kontroli sprowadzanego mięsa, należy podkreślić, że zgodnie z polityką Unii Europejskiej w zakresie swobodnego przepływu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, obszar wszystkich państw członkowskich stanowi rynek wewnętrzny Unii Europejskiej bez wewnętrznych granic (rynek wewnętrzny).

W myśl generalnej reguły wzajemnego uznawania wyników kontroli przeprowadzonych przez służby poszczególnych państw członkowskich, przesyłka zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego, która została poddana kontroli przeprowadzonej przez służby weterynaryjne w sposób zgodny z obowiązującym prawem unijnym, przy wprowadzeniu ich do obrotu na terytorium jednego z krajów członkowskich, może być bez dodatkowej kontroli wprowadzona do obrotu w każdym innym kraju będącym członkiem UE.

W wyniku tak przeprowadzonej kontroli państwo członkowskie musi jednak zagwarantować, iż przesyłki zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego:

- 1) spełniają wszystkie szczegółowe normy i standardy weterynaryjne określone m.in. w przepisach o zdrowiu zwierząt i zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz przepisach o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich;
- 2) są oznakowane oraz zaopatrzone w świadectwo zdrowia (w przypadku zwierząt) lub inny wymagany dokument, który towarzyszy im aż do ostatecznego odbiorcy wskazanego w tym dokumencie;
- 3) pochodzą od podmiotów, które podlegają regularnym kontrolom weterynaryjnym;
- 4) nie pochodzą od podmiotów ani z terenów lub regionów, które są przedmiotem restrykcji administracyjnych lub środków ochronnych wprowadzonych z powodu podejrzenia lub wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt podlegającej obowiązkowi zwalczania;
- 5) będą transportowane w odpowiednich środkach transportu, których stan jest zgodny z zasadami określonymi w prawie wspólnotowym.

Spełnienie powyższych warunków jest kontrolowane w państwie przeznaczenia w drodze niedyskryminujących kontroli wybranych przesyłek.

Powiatowy Lekarz Weterynarii (dalej PLW) przeprowadza miesięcznie kontrole 5% przesyłek żywych zwierząt, których miejscem przeznaczenia jest obszar danego powiatu, a które zostały wysłane z innych państw członkowskich. Wybór przesyłek dokonywany jest na podstawie analizy ryzyka. Analiza ta powinna obejmować w szczególności liczbę stwierdzanych nieprawidłowości w odniesieniu do gatunku zwierząt oraz państwa pochodzenia zwierząt. Liczba wytypowanych do kontroli przesyłek jest określana szacunkowo na podstawie średniej liczby przesyłek zwierząt wprowadzanych na teren powiatu każdego miesiąca.

W trakcie kontroli, PLW przeprowadza:

- kontrolę dokumentów;
- kontrolę tożsamości oraz kontrolę fizyczną zwierząt;
- kontrolę dobrostanu.

W ramach kontroli, PLW może pobrać próbki do badań zgodnie z przepisami o kontroli weterynaryjnej w handlu. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości – w zależności od ich charakteru – podejmowane są stosowne działania zgodnie z przepisami.

Świnie mogą zostać dopuszczone do handlu wewnątrzunijnego, jeżeli są spełnione wymagania określone w przepisach weterynaryjnych i określone wymagania zdrowot-

ne dla handlu danym gatunkiem zwierząt lub ze względu na ich przeznaczenie, w tym w przypadku świń, gdy:

- a) zostały zbadane klinicznie przez urzędowego lekarza weterynarii nie później niż na 24 godziny przed wysyłką i podczas tego badania nie wykazywały klinicznych objawów chorób,
- b) pochodzą z gospodarstw lub obszarów nieobjętych ze względów zdrowotnych ograniczeniami,
- c) nie są zwierzętami, które powinny być zabite lub poddane ubojowi zgodnie z programami zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, realizowanymi w regionie lub państwie pochodzenia zwierząt,
- d) urzędowy lekarz weterynarii po zidentyfikowaniu zwierząt i sprawdzeniu dokumentów ich dotyczących stwierdził, że pochodzą one z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub zostały przywiezione z państwa trzeciego zgodnie z wymaganiami weterynaryjnymi określonymi w przepisach Unii Europejskiej.

Zgodnie z przepisami Unii Europejskiej, każda przesyłka świń wprowadzanych na terytorium Polski w ramach handlu wewnątrzunijnego musi być zaopatrzona w świadectwo zdrowia wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii w państwie pochodzenia. W świadectwie tym urzędowy lekarz weterynarii państwa pochodzenia poświadczają spełnienie odpowiednich warunków weterynaryjnych (zdrowotnych) określonych w przepisach.

W świetle powyższych wyjaśnień, w przypadku przesyłek świń pochodzących z innych państw członkowskich, które spełniają wymogi zdrowotne określone w przepisach UE i w tym zakresie nie zostaną stwierdzone nieprawidłowości, takie przesyłki mogą zostać po przywozie wprowadzone do obrotu krajowego.

Należy zaznaczyć, że każdy hodowca świń powinien mieć świadomość zagrożenia jakie stanowią dla jego stada choroby zakaźne zwierząt, w tym te niepodlegające obowiązkowi zwalczania, a w szczególności takie choroby, w odniesieniu do których przepisy weterynaryjne nie stawiają żadnych wymogów i nie są przedmiotem kontroli urzędowych. Dlatego też podstawową zasadą stosowaną przez kupującego powinno być ustalenie statusu zdrowotnego nabywanych zwierząt przed ich zakupem oraz zakup zwierząt od sprawdzonych dostawców.

W każdym przypadku hodowca ma prawo, a nawet powinien żądać od sprzedającego potwierdzenia, że stado, z którego pochodzą zwierzęta jest wolne od chorób zakaźnych innych niż te, dla których wymogi handlowe zostały określone przepisami. Powyższe kwestie jednakże nie wchodzą w obszar określony przepisami prawa weterynaryjnego, natomiast powinny je obejmować zapisy umowy pomiędzy sygnatariuszami.

W przypadku produktów pochodzenia zwierzęcego, Główny Lekarz Weterynarii pismem z 11 grudnia 2018 roku zobligował podległe mu organy Inspekcji Weterynaryjnej do sporządzania kwartalnych sprawozdań z przeprowadzanych kontroli mięsa wieprzowego pochodzącego z innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

W ramach tychże kontroli weryfikowane są następujące elementy:

- higiena środków transportu wykorzystywanych do przewozu mięsa wieprzowego,
- upoważnienia do przewozu dostarczanych towarów,
- higiena produktów pochodzenia zwierzęcego przyjmowanych do zakładu,
- oznakowanie (znak jakości zdrowotnej, weterynaryjny znak identyfikacyjny na opakowaniach – również dublowanie znaku, etykiety),
- dokumenty towarzyszące (HDI – rozporządzenie (UE) 931/2011),
- terminy przydatności do spożycia,
- uszkodzenie opakowań i dostarczanych produktów,
- inne uchybienia mogące skutkować zagrożeniem zdrowia publicznego.

W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, zgodnie z obowiązującym prawem powiatowy lekarz weterynarii może w drodze decyzji administracyjnej nakazać:

- zniszczenie zakwestionowanych produktów (uznanie jako uboczny produkt pochodzenia zwierzęcego i przeznaczenie do utylizacji),
- przeznaczenie na inne cele niż pierwotnie przewidziane, jeśli wskazane przez powiatowego lekarza weterynarii procesy będą wystarczające do zapewnienia bezpieczeństwa żywności,

- zwrot do producenta w kraju pochodzenia za zgodą właściwego organu danego Państwa Członkowskiego.

Należy jednocześnie zaznaczyć, że kontrole przeprowadzane przez organy Inspekcji Weterynaryjnej są wykonywane w ramach posiadanych kompetencji, czyli zgodności z przepisami gwarantującymi zapewnienie bezpieczeństwa żywności pochodzenia zwierzęcego. Oprócz kontroli przeprowadzanych przez organy Inspekcji Weterynaryjnej, kontrole przeprowadzają organy Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych w obszarze jakości handlowej produktów – w handlu wewnątrzunijnym przed wprowadzeniem do obrotu detalicznego oraz Inspekcja Handlowa – po wprowadzeniu do obrotu detalicznego.

Wszystkie kontrole przeprowadzane przez organy Inspekcji Weterynaryjnej, o których mowa powyżej, realizowane są w oparciu o ustawę z dnia 10 grudnia 2003 roku o kontroli weterynaryjnej w handlu [Dz.U. 2015 poz. 519], na zgodność z przepisami obowiązującymi na terenie Unii Europejskiej.

Środki spożywcze znajdujące się w obrocie (krajowe, unijne i z państw trzecich) są kontrolowane przez Organy Inspekcji Sanitarnej w ramach nadzoru bieżącego wyrywkowo zgodnie z harmonogramem kontroli ustalany corocznie. Kontroli podlega wówczas między innymi znakowanie żywności pod kątem składu, warunki jej sprzedaży i przechowywania, mogą być również pobrane próbki żywności do badań laboratoryjnych. W celu kontroli poziomów zanieczyszczeń i substancji niepożądanych w żywności w Głównym Inspektoracie Sanitarnym sporządza się corocznie we współpracy z instytutami naukowo-badawczymi „Plan pobierania próbek do badania żywności w ramach urzędowej kontroli i monitoringu” dla Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

W ramach realizacji ww. planu organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej badają środki spożywcze (m.in. mięso) znajdujące się w obrocie – produkty pochodzenia krajowego, z innych krajów Unii Europejskiej oraz z importu z krajów trzecich (pobrane z obrotu). Zgodnie z „Planem pobierania próbek do badania żywności w ramach urzędowej kontroli i monitoringu w PIS” na 2019 r. próbki mięsa będą pobrane do badań laboratoryjnych w kierunku zanieczyszczeń mikrobiologicznych, metali szkodliwych dla zdrowia (głównie ołów i kadm), skażeń promieniotwórczych, pozostałości pestycydów, wykrywania napromieniania oraz oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe u bakterii zoonotycznych i komensalnych. Ponadto produkty i przetwory mięsne są dodatkowo zaplanowane do badań w kierunku m.in. zawartości substancji dodatkowych, glutenu oraz wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA).

Niezależnie od powyższych kontroli planowanych, w każdym przypadku zgłoszenia do terenowo właściwego organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej (do powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej) zastrzeżeń lub nieprawidłowości dotyczących danego środka spożywczego przeprowadzona jest tzw. kontrola interwencyjna.

Jeżeli w trakcie urzędowej kontroli żywności zostanie stwierdzone lub zaistnieje podejrzenie zagrożenia zdrowia ludzi organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej podejmują niezwłocznie działania w celu wyeliminowania zagrożenia poprzez zabezpieczenie kwestionowanego produktu i/lub wycofanie go z obrotu jednocześnie informując Inspekcję Weterynaryjną, która również podejmuje działania wyjaśniające zgodnie z ustawowymi kompetencjami. W przypadku potwierdzenia nieprawidłowości dotyczących produktów przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność karną lub pieniężną zgodnie z przepisami działu VIII ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2018 r. poz. 1541, z późn. zm.).

Podkreślenia wymaga, że zgodnie z generalną zasadą prawa żywnościowego żywność znajdująca się w obrocie nie może być niebezpieczna dla zdrowia i życia człowieka, a odpowiedzialność za jej bezpieczeństwo ponosi przedsiębiorca. Wynika to z art. 14 i 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. WE L 31 z 01.02.2002, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 463).

Na tej podstawie przedsiębiorcy sektora spożywczego mają obowiązek zapewnić, że na każdym etapie produkcji, przetwarzania i dystrybucji żywności spełnia-

ne są wymagania higieniczne, w tym m.in. kryteria mikrobiologiczne dla środków spożywczych, co wynika z art. 3 *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 852/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych* (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 319). Ponadto żywność musi spełniać wymagania wynikające z następujących przepisów:

- *rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych* (Dz. Urz. UE L 364 z 20.12.2006, str. 5, z późn. zm.),
- *rozporządzenie Komisji (WE) nr 2073/2005 z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych* (Dz. Urz. UE L 338 z 22.12.2005, str. 1, z późn. zm.),
- *rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniającym dyrektywę Rady 91/414/EWG* (Dz. Urz. UE L 70 z 16.03.2005, str. 1, z późn. zm.).

W odniesieniu do postulatu dotyczącego ograniczenia stosowania fosforanów oraz innych substancji wiążących nadmierną ilość wody w produktach wędliniarskich do poziomu, jaki był określony w Polskiej Normie w latach 80, należy podkreślić, że wymagania dotyczące stosowania w żywności (w tym w mięsie) substancji dodatkowych, do których zalicza się konserwanty (np. fosforany) są określone w przepisach unijnych, a nie krajowych. Warunki stosowania substancji dodatkowych, maksymalne dopuszczalne dawki oraz rodzaje środków spożywczych, do których mogą być stosowane, reguluje *rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności* (Dz. U. L 354 z 31.12.2008, s. 16, z późn. zm.).

Substancje dodatkowe są składnikami żywności, które mogą być stosowane w produkcji środków spożywczych jeżeli: nie stanowią zagrożenia dla zdrowia lub życia człowieka; ich stosowanie jest uzasadnione technologicznie i cel ich stosowania nie może być osiągnięty w inny sposób; ich użycie nie wprowadza konsumenta w błąd. Wszystkie substancje dodatkowe stosowane obecnie w produkcji żywności są ocenione przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) pod kątem ich bezpieczeństwa dla zdrowia konsumenta (wcześniej do maja 2003 r. rolę tę pełnił Komitet Naukowy ds. Żywności).

Ocena substancji dokonywana jest na podstawie dokumentacji, udostępnianej zazwyczaj przez wnioskodawcę. Dokumentacja ta musi zawierać chemiczną identyfikację dodatku, opisywać jego proces produkcyjny, metody analizy i reakcji oraz losy w żywności, a w razie potrzeby podawać także proponowane zastosowania i dane toksykologiczne. Dane toksykologiczne muszą obejmować informacje dotyczące metabolizmu, podchronicznej i chronicznej toksyczności i rakotwórczości, genotoksyczności, toksyczności reprodukcyjnej i rozwojowej oraz, w razie potrzeby, odniesienia do innych badań.

Na podstawie tych danych EFSA określa poziom, poniżej którego pobieranie substancji może zostać uznane za bezpieczne – tzw. akceptowane dzienne pobranie (ADI). Jednocześnie EFSA dokonuje także oszacowania, na podstawie proponowanych zastosowań w różnych środkach spożywczych, czy istnieje możliwość przekroczenia ADI. Jeżeli taka możliwość nie istnieje, stosowanie tego dodatku do żywności jest uważane za bezpieczne.

Należy zaznaczyć, że przepisy prawne nie nakładają obowiązku stosowania substancji dodatkowych w żywności. W związku z tym to przedsiębiorca podejmuje decyzję o użyciu ich do produkcji żywności, co powinno wynikać z ustalonego procesu technologicznego. Mogą być one dodawane na zasadzie dobrowolności, w dawkach i na warunkach oraz do określonych rodzajów żywności, zgodnie z obowiązującymi przepisami. W przypadku substancji, dla których nie ustalono dopuszczalnych dawek, stosuje się je w dawce najniższej, niezbędnej do osiągnięcia zamierzonego efektu technologicznego, zgodnie z dobrą praktyką produkcyjną.

W związku z powyższym substancje dodatkowe, w tym również fosforany i inne konserwanty, mogą być stosowane do produktów wędliniarskich zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach ww. rozporządzenia nr 1333/2008.

Odnosząc się do postulatu dotyczącego ograniczenia populacji dzików uprzejmie informuję, że mając na uwadze konieczność dążenia do pozyskania przez myśliwych jak największej liczby dzików, podjęto następujące działania.

1. Wprowadzono zmiany do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi *w sprawie wprowadzenia w 2018 r. na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej „Programu mającego na celu wczesne wykrycie zakażeń wirusem wywołującym afrykański pomór świń i poszerzenie wiedzy na temat tej choroby oraz jej zwalczania*”, w tym m.in. zmiany dotyczące wysokości stawek za pozyskane dziki:
 - 650 zł brutto za samicę przelatkę (samica w drugim roku życia o wadze od około 35 kg) i dorosłą samicę dzika oraz 300 zł brutto za pozostałe dziki pozyskane w ramach polowania na obszarach wymienionych w załączniku do decyzji wykonawczej Komisji nr 2014/709/UE, tj. na obszarze zagrożenia, objętym ograniczeniami i ochronnym,
 - 650 zł brutto za samicę przelatkę i dorosłą samicę dzika oraz 300 zł brutto za pozostałe dziki pozyskane w ramach odstrzału sanitarnego, realizowanego na podstawie rozporządzenia powiatowego lekarza weterynarii lub wojewody,
 - 650 zł brutto za samicę przelatkę i dorosłą samicę dzika oraz 300 zł brutto za pozostałe dziki pozyskane w ramach polowania na obszarze WAMTA (Wider Area for Medium Term Actions), tj. na obszarze położonym w odległości do 100 km od granicy Rzeczypospolitej Polskiej z Rosją (Obwód Kaliningradzki), Litwą, Białorusią i Ukrainą, z wyjątkiem gmin położonych na obszarze ochronnym, objętym ograniczeniami oraz obszarze zagrożenia, a także w odległości do 100 km od zewnętrznej granicy obszaru objętego ograniczeniami oraz obszaru zagrożenia.
2. W związku z prowadzoną analizą rozprzestrzeniania się ASF u dzików wzdłuż korytarzy ekologicznych, Główny Lekarz Weterynarii w październiku 2018 r. przekazał wojewódzkim lekarzom weterynarii wykaz obwodów łowieckich położonych na granicy wówczas określonego obszaru ochronnego i obszarów nieobjętych restrykcjami w związku z ASF, na podstawie decyzji wykonawczej Komisji nr 2018/1282/UE z dnia 21 września 2018 r., zmieniającej załącznik do decyzji wykonawczej Komisji 2014/709/UE, przez które przebiegają korytarze ekologiczne. Jednocześnie polecił on wojewódzkim lekarzom weterynarii podjęcie działań na rzecz wydania przez powiatowych lekarzy weterynarii rozporządzeń o odstrzale sanitarnym dzików, jeżeli nie byłby on realizowany na terenie tych obwodów łowieckich. Zadanie to zostało zrealizowane przez terenowe jednostki Inspekcji Weterynaryjnej.
3. Podczas posiedzenia Grupy Roboczej ds. monitorowania i zwalczania afrykańskiego pomoru świń u dzików, które odbyło się w dniu 4 grudnia 2018 r., została przyjęta koncepcja realizacji skoordynowanych polowań zbiorowych na dziki. Celem wdrożenia powyższej koncepcji jest doprowadzenie do znacznej redukcji pogłowia dzików poprzez ich intensywny odstrzał przy jednoczesnym ograniczeniu potencjalnego ryzyka niekontrolowanego przemieszczania się dzików z terenów występowania ASF u tych zwierząt. Powyższa koncepcja zakłada zorganizowanie skoordynowanych polowań zbiorowych w ściśle określonych obwodach łowieckich zlokalizowanych na terytorium kraju niewymienionym w załączniku do decyzji wykonawczej Komisji nr 2014/709/UE oraz w obwodach łowieckich na obszarze ochronnym (cz. I załącznika do decyzji KE 2014/709/UE) z wyjątkiem pasa o szerokości około 20 km wzdłuż granicy z obszarem objętym ograniczeniami lub obszarem zagrożenia, w następujących województwach: lubelskim, łódzkim, mazowieckim, podkarpackim, podlaskim, pomorskim, świętokrzyskim i warmińsko-mazurskim. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 23 marca 2005 r. *w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz*, polowania zbiorowe mogą odbywać się w okresie od 1 października do 31 stycznia.

4. W związku ze stwierdzeniem przypadków ASF u dzików na terenie gminy Brochów i zachodniej części gminy Kampinos (powiat sochaczewski, woj. mazowieckie), tj. w odległości około 20 km od granicy z województwem łódzkim, Główny Lekarz Weterynarii w grudniu 2018 r. polecił Łódzkiemu Wojewódzkiemu Lekarzowi Weterynarii niezwłoczne podjęcie czynności w celu objęcia odstrzałem sanitarnym terenu całego województwa łódzkiego.

W ostatnim czasie w Głównym Inspektoracie Weterynarii opracowano również następujące dokumenty: „Strategia obniżania populacji dzików na terytorium Polski w związku z wystąpieniem ASF” oraz „Znowelizowane podejście do kontroli i zwalczania ASF”, które zostały przyjęte w dniu 11 września 2018 r. podczas XII posiedzenia Grupy Roboczej do spraw monitorowania i zwalczania afrykańskiego pomoru świń u dzików.

W odniesieniu do postulatu dotyczącego wprowadzenia cen minimalnych, gwarantujących opłacalność produkcji, należy mieć na uwadze, że rynek wieprzowiny objęty jest przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, str. 671). Przepisy te określają instrumenty interwencji rynkowej oraz środki nadzwyczajne uruchamiane w sytuacjach kryzysowych, przy czym decyzja o ich zastosowaniu podejmowana jest przez Komisję Europejską. Polska, podobnie jak i inne kraje członkowskie UE, nie ma możliwości samodzielnego wdrażania działań interwencyjnych na rynkach rolnych mających na celu wzrost cen. Zakres regulacji możliwych do zastosowania na rynkach rolnych, w tym rynku wieprzowiny nie przewiduje wprowadzenia cen minimalnych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi wystąpił do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawie postępowania dotyczącego zakładu Pinii Polonia podkreślając zagrożenia wynikające z koncentracji w segmencie uboju i przetwórstwa żywca wieprzowego. Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi wskazywał na zagrożenie ograniczenia konkurencji na polskim rynku mięsa wieprzowego oraz pogorszenia pozycji producentów rolnych. Analiza skutków koncentracji przeprowadzona przez UOKiK wykazała jednak, że nie ograniczy ona konkurencji oraz, że koncentracja nie wpłynie na dostęp małych i średnich uczestników rynku do dużych odbiorców mięsa.

Odnosząc się do postulatu dotyczącego czytelnego oznakowania produktów rolno-spożywczych ze względu na kraj pochodzenia, flagą danego kraju, uprzejmie informuję, że obecnie obowiązkowe podawanie kraju pochodzenia wymagane jest na podstawie przepisów unijnych dla:

- świeżych owoców i warzyw;
- wołowiny i cielęciny (tu konieczność podawania kraju urodzenia, chowu, uboju i rozbioru);
- ryb i owoców morza (zarówno dla opakowanych jak i sprzedawanych luzem);
- miodu;
- wina (kraj, w którym wyprodukowane są winogrona);
- oliwy z oliwek;
- jaj (nadruk symbolu literowego kraju pochodzenia);
- surowego, pakowanego mięsa ze świń, kóz, owiec i drobiu (kaczki, gęsi, kury, indyki) (konieczność podawania kraju chowu, uboju lub pochodzenia – jeżeli wszystkie etapy (urodzenie, chów, ubój) zostały przeprowadzone w jednym państwie).

Dla pozostałych środków spożywczych w Unii Europejskiej stosuje się ogólne przepisy dotyczące wskazywania kraju pochodzenia *rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności*. Zgodnie z tymi przepisami podawanie kraju pochodzenia jest dobrowolne. Trzeba podać kraj pochodzenia tylko w przypadku, gdy brak tej informacji mógłby w istotnym stopniu wprowadzić konsumenta w błąd, tj. gdyby informacje towarzyszące środkowi spożywczemu lub etykieta jako całość mogły sugerować, że dany środek spożywczy pochodzi z in-

nego kraju lub miejsca. Na przykład, gdy w nazwie produktu użyto nazwy kraju, rysunku przedstawiającego flagę, wizerunku budynku charakterystycznego dla jakiegoś kraju, podczas gdy produkt pochodziłby z innego kraju.

Krajowe przepisy zawierające wymagania dotyczące pochodzenia produktów mogą dotyczyć tylko produktów, które nie są objęte przepisami unijnymi. Ponadto w przypadku takich propozycji muszą być zgromadzone dowody na zainteresowanie większości konsumentów takimi informacjami oraz że krajowe produkty, dla których chcemy wprowadzić wymóg podawania kraju pochodzenia różnią się cechami fizycznymi i innymi wyróżnikami od takich produktów z innych państw.

Krajowe przepisy nakładające wymaganie podawania pochodzenia zostały opracowane dla sprzedawanego „na wagę” świeżego, schłodzonego i zamrożonego mięsa ze świń, owiec, kóz i drobiu (argumentem było tu dopełnienie przepisu unijnego dotyczącego mięsa z ww. gatunków sprzedawanego w opakowaniach). W związku z tym w miejscu sprzedaży powyższego mięsa musi znajdować się informacja o miejscu/kraju chowu zwierzęcia, uboju lub ogólnie pochodzenia – jeżeli wszystkie etapy (urodzenie, chów, ubój) zostały przeprowadzone w jednym państwie.

Ponadto w MRiRW przygotowany został przepis wprowadzający obowiązek podawania informacji o państwie pochodzenia ziemniaków w miejscu ich sprzedaży, na którą składa się forma słowna, tj. nazwa państwa pochodzenia oraz graficzna – flaga państwa pochodzenia.

Ziemniaki są jedynym warzywem nieobjętym wymaganiami unijnymi określonymi dla owoców i warzyw. Polska mogła zatem powołać się na brak harmonizacji przepisów w odniesieniu do ziemniaka i zaproponowała wymóg podawania państwa pochodzenia wraz z flagą.

Obecnie *projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych*, w którym wprowadzono ww. wymogi dotyczące ziemniaków poddawany jest ocenie przez Komisję Europejską oraz Państwa Członkowskie w ramach procedury notyfikacji.

Należy podkreślić, że zaakceptowanie przez KE wymogu odnośnie do podawania nazwy kraju pochodzenia jest możliwe po spełnieniu ww. warunków uzasadnienia, natomiast odrębną kwestią jest czy Komisja uzna zasadność dodatkowego oznakowania wizerunkiem flagi odpowiadającej krajowi pochodzenia produktu okaże się po zakończeniu procesu notyfikacji.

W przypadku zaakceptowania wizerunku flagi przy oznakowaniu ziemniaków można będzie rozpatrywać zasadność wprowadzenia wizerunku flagi w oznakowaniu innych produktów spożywczych nieobjętych wspólnymi przepisami unijnymi.

Analizując problematykę dotyczącą podawania informacji o kraju pochodzenia wraz z wizerunkiem flagi należy wziąć też pod uwagę, że faktyczne przesłanie, które towarzyszy temu postulatowi ma na celu zwrócenie uwagi polskich konsumentów podczas zakupu produktów na produkty krajowe. Jednak wprowadzając omawiane wymogi konieczne jest, aby sprzedawcy detaliczni (w tym nie tylko duże markety, ale również wszyscy drobni detaliści) dysponowali wizerunkami różnych flag. Powoduje to konieczność ponoszenia kosztów dodatkowych obciążeń nałożonych takim oznakowaniem (np. konieczność zakupu drukarek kolorowych lub wydrukowanych flag różnych państw) na sprzedawców, co może przełożyć się na wzrost cen artykułów rolno-spożywczych.

Aby osiągnąć pożądaną cel, jakim jest zwrócenie uwagi polskich konsumentów na produkty pochodzenia krajowego, bez eksponowania zagranicznych odpowiedników można wykorzystać możliwość oznakowania „Produkt polski” wprowadzoną przepisami *ustawy z dnia 4 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych* (Dz.U. z 13.12.2016 r., poz. 2007). Przepisy te pozwalają na wyróżnianie na rynku produktów wyprodukowanych w Polsce z krajowych surowców poprzez oznakowanie ich informacją „Produkt polski” bądź znakiem zawierającym taką informację. Znak ten dzięki prostej grafice nawiązującej do flagi polskiej jest łatwo zauważalny dla konsumentów, którzy właśnie odniesienie do polskiego pochodzenia traktują jako kryterium zakupu produktu.

W odniesieniu do postulatu dotyczącego skrócenia okresu ochronnego na wywóz nawozów naturalnych na pole, należy wskazać, że do wprowadzenia w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 5 czerwca 2018 r. w sprawie przyjęcia „Programu działań mających na celu zmniejszenie zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych oraz zapobieganie dalszemu zanieczyszczeniu” (Dz.U. poz. 1339) (tzw. program azotanowy) nowych terminów stosowania nawozów zawierających azot, zobowiązał Polskę wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z dnia 20 listopada 2014 r. w sprawie C-356/13, zgodnie z którym dotychczas obowiązujące w Polsce przepisy w tym zakresie nie gwarantowały wystarczającego poziomu ochrony wód wynikającego ze stosowania przepisów dyrektywy Rady z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanym i przez azotany pochodzenia rolniczego (91/676/EWG) tzw. *dyrektywy azotanowej*. Komisja Europejska uznała, że dotychczas stosowany w Polsce zakaz stosowania nawozów, niezależnie od warunków klimatycznych i stanu gleby, od początku grudnia do końca lutego, nie jest zgodny z art. 5 ust. 4 lit. a) *dyrektywy azotanowej* w związku z ust. 1 pkt 1 załącznika III do niej. Komisja Europejska kierując się wynikami prac naukowo-badawczych wskazała, że okres wegetacji roślin w Polsce trwa od 180 do 220 dni, zaczynając się pod koniec marca lub na początku kwietnia i kończąc pod koniec października lub na początku listopada.

Uwzględniając powyższe, w wydanym na podstawie art. 106 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz.U. z 2017 r. poz. 1566, z późn. zm.) *programie azotanowym* obowiązują określone zasady stosowania nawozów zawierających azot, obejmujące również nawozy naturalne, uwzględniające potrzebę ochrony wód przed zanieczyszczeniem azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych. Program azotanowy wskazuje, że na gruntach ornych nawozy naturalne stosuje się w terminie od 1 marca do 20 października dla nawozów naturalnych płynnych (dla niektórych gmin do 15 października lub 25 października) oraz od 1 marca do 31 października – dla nawozów naturalnych stałych. Na trwałych użytkach zielonych nawozy inne niż nawozy naturalne stałe stosuje się w terminie od 1 marca do 31 października, a nawozy naturalne stałe w terminie od 1 marca do 30 listopada. Powyższe związane jest z długością okresu wegetacyjnego roślin panującą w danym obszarze, a do zastosowania takiego podejścia zobowiązuje wyrok TSUE w sprawie C-356/13.

Aby jednak uwzględnić pewne niespodziewane warunki pogodowe uniemożliwiające prowadzenie działalności rolniczej, zapisy ust. 3 rozdziału 1.3. *programu azotanowego* umożliwiają dokonanie nawożenia w terminach późniejszych, niż te wskazane powyżej, jednak nie później niż do dnia 30 listopada. Możliwość ta ma zastosowanie w przypadku wystąpienia nadzwyczajnych zjawisk pogodowych m.in. nadmiernego uwilgotnienia gleby lub wystąpienia suszy rolniczej.

Odnosząc się do postulatu zawężenia grupy zobowiązanej do opracowania planów nawożenia azotem i opracowywania kart pola, należy wskazać, iż plan nawożenia azotem umożliwia racjonalne planowanie nawożenia, pozwalające zarówno na zwiększenie plonowania przy jednoczesnym ograniczaniu kosztów zakupu nawozów. W przypadku uzasadnionych wątpliwości co do zasadności przyjęcia zaproponowanych w programie azotanowym wymagań, istnieje możliwość ich ponownej analizy w procesie przeglądu *programu azotanowego*, przez wiodącego w sprawie ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej. Zgodnie z art. 106 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne przegląd *programu azotanowego* dokonywany jest co 4 lata.

W odniesieniu do postulatu dotyczącego zaprzestania pobierania składek na Fundusz Promocji Mięsa Wieprzowego oraz zwrot dotychczas wpłaconych składek, należy mieć na uwadze, że fundusze promocji są odpowiedzią na potrzeby branży rolno-spożywczej, która po wejściu Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej, jako jedna z wielu branż stanęła przed wyzwaniem, jakim jest zapewnienie konkurencyjności krajowej gospodarki w warunkach globalnego rynku. Wykorzystanie w tym celu środków pochodzących bezpośrednio z budżetu państwa mogłoby zostać potraktowane przez Komisję Europejską jako niedozwolona pomoc publiczna, a co za tym idzie, jako działanie sprzeczne z Traktatem o Unii Europejskiej i Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Biorąc pod uwagę powyższą sytuację społeczno-gospodarczą, reprezentanci branż postulowali o podjęcie działań mających na celu stworzenie mechanizmu zapewniającego skuteczną promocję branżową, poprawę jakości produkowanych wyrobów oraz integrację branżową. Problemy polskiego sektora rolnego, zwłaszcza trudności w znalezieniu rynków zbytu i duże rozproszenie producentów, były uzasadnieniem dla wystąpienia przez reprezentantów branż z wnioskiem o uruchomienie działań mających na celu stworzenie mechanizmu zapewniającego skuteczną promocję branżową, której celem byłby wzrost sprzedaży polskich produktów rolnych, a w konsekwencji zdobycie trwałych rynków zbytu (trwałe wspieranie konkurencyjności, w tym eksportowej), poprawa jakości produkowanych wyrobów (cel długofalowy, realizowany w perspektywie wielu lat) oraz integracja branżowa (zarówno pozioma, jak i pionowa), co przejawiało się tworzeniem silnych grup skupionych wokół poszczególnych produktów.

W odpowiedzi na powyższe postulaty, stworzono zinstytucjonalizowane działanie mające na celu wspieranie producentów sektora rolno-spożywczego – ustawę z dnia 22 maja 2009 r. o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2160), na mocy której utworzono 9 funduszy promocji. W tym miejscu należy podkreślić, że fundusze promocji zostały utworzone dla tych sektorów, o które wnioskowały organizacje branżowe. W trakcie prac nad projektem ustawy o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych prowadzone były konsultacje społeczne z ponad 40 związkami i organizacjami społecznymi.

Na uwagę zasługuje fakt, iż obecny kształt funduszy promocji jest wynikiem długo-trwałych konsultacji społecznych, podczas których to organizacje branżowe, reprezentujące producentów, wnioskowały, aby wpłaty na fundusze pobierane były od rolników – producentów produktów objętych ustawą, jednak pod warunkiem ustalenia takiego składu komisji zarządzającej, który pozwoliłby na posiadanie przez rolników większości głosów, dzięki którym producenci w komisjach zarządzających mają głos decydujący.

Mając na względzie, iż ciężar wpłat na fundusze promocji spoczywa na producentach produktów rolno-spożywczych, w dniu 1 stycznia 2017 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych, która zmieniła skład komisji zarządzających funduszy promocji, tak aby umożliwić przedstawicielom środowiska, z którego wpłaty na fundusze promocji pochodzą, większy wpływ na sposób wydatkowania środków tych funduszy. W tym zakresie zwiększono w stosunku do poprzedniego składu liczbę przedstawicieli producentów z 4 do 5, natomiast zmniejszono liczbę przetwórców z 4 do 3. Jednocześnie wskazać należy, że zmiana ta była odpowiedzią na postulaty środowiska producentów produktów rolno-spożywczych.

W tym miejscu podkreślić należy, że zgodnie z art. 12 ust. 1 ww. ustawy o funduszach promocji, do zadań komisji zarządzających należy m.in. ustalenie planu finansowego danego funduszu promocji na dany rok kalendarzowy. A zatem, to komisje zarządzające decydują o przeznaczeniu dostępnych środków, tworząc roczne plany finansowe. Określane są w nich przedsięwzięcia, które w danym roku będą realizowane ze środków funduszu oraz maksymalne kwoty, jakie mogą zostać przeznaczone na realizację poszczególnych zadań.

Kolejną zmianą w ww. ustawie była zmiana polegająca na objęciu obowiązkiem wpłat na fundusze promocji produktów rolno-spożywczych podmiotów prowadzących zarówno chów lub hodowlę świń, bydła rzeźnego, owiec oraz drobiu rzeźnego jak i działalność gospodarczą w zakresie uboju tych zwierząt. W takim przypadku nie zachodziło zbycie tych towarów przez inny podmiot na rzecz przedsiębiorców, wobec czego przedsiębiorcy w oparciu o wcześniej obowiązujące przepisy nie pobierali należności ani nie naliczali i nie przekazywali wpłat na Fundusz Promocji Mięsa Wieprzowego, Fundusz Promocji Mięsa Wołowego, Fundusz Promocji Mięsa Owczego i Fundusz Promocji Mięsa Drobiowego.

Realizacja działań finansowanych ze środków funduszy służy osiągnięciu celów, mających za sobą realne racje społeczne i ekonomiczne, tak po stronie konsumentów, jak i podmiotów zaangażowanych w procesy hodowli i przetwórstwa rolno-spożywczego. Z jednej strony, działania promocyjne finansowane ze środków funduszy promocji wpływają na zwiększenie świadomości konsumentów na temat jakości i cech, w tym zalet, produktów rolno-spożywczych, a co się z tym wiąże powodują wzrost spożycia

tych produktów. Z drugiej strony, działania te mają na celu poprawę jakości produkowanych wyrobów, zapewniają konkurencyjność krajowej branży rolno-spożywczej w warunkach globalnego rynku, a w konsekwencji ułatwiają zdobycie nowych rynków zbytu. Podejmowane działania wspierają hodowców i przetwórców branży rolno-spożywczej, służą ich integracji, a także ugruntowują pozycję polskich produktów rolnych na rynku unijnym i wybranych strategicznych rynkach światowych.

Biorąc powyższe pod uwagę, nie planuje się wyłączenia z ustawy o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych funkcjonowania niektórych funduszy, w tym Funduszu Promocji Mięsa Wieprzowego oraz zwrotu dotychczas dokonanych wpłat.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że propozycja stworzenia funduszu gwarancyjnego, na który zakłady mięsne oraz firmy skupujące żywiec wpłacałyby składki na zabezpieczenie należności za niezapłacony żywiec w przypadku bankructwa jednego z nich zostanie poddana szczegółowej analizie.

W zakresie definicji gospodarstwa rodzinnego, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 1405) za gospodarstwo rodzinne uważa się gospodarstwo rolne prowadzone przez rolnika indywidualnego oraz, w którym łączna powierzchnia użytków rolnych jest nie większa niż 300 ha. Definicja ta nie reguluje kwestii maksymalnej obsady zwierząt w gospodarstwie.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Jan Krzysztof Ardanowski

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie odbyłem spotkania z szeroko pojętym środowiskiem hodowców koni. W czasie dyskusji padło kilka, moim zdaniem, ważnych i niepokojących problemów, które zostały sformułowane jako postulaty hodowców.

W imieniu hodowców koni ras szlachejnych bardzo proszę o pilną odpowiedź na zagadnienia, które wydają się mieć bardzo duże znaczenie dla dalszego rozwoju krajowego sektora hodowli.

1. Na jakich zasadach zagraniczne organizacje hodowców koni prowadzą identyfikację i pracę hodowlaną na terenie Rzeczypospolitej Polskiej? Czy związki te kiedykolwiek wnioskowały o zgodę na tę działalność i czy tę zgodę od polskich władz otrzymały? Jeśli tak, to kiedy? Proszę o przedstawienie kopii tych wniosków i korespondencji. Czy polskie organizacje hodowców koni mogą oficjalnie prowadzić działalność związaną z identyfikacją i pracą hodowlaną na terenie innych krajów? W opinii polskich hodowców występuje tu rażąca dysproporcja między możliwościami działania podmiotów polskich i zagranicznych posiadających uprawnienia do identyfikacji koni.

2. Na jakiej podstawie dotowany jest trening koni z paszportami wystawionymi przez zagraniczne organizacje hodowlane, w próbach dzielności organizowanych przez Polski Związek Hodowców Koni? W tym samym czasie konie z polskimi paszportami, należące do jednostek nadzorowanych przez Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa, z takiego wsparcia korzystać nie mogą. Czy konsultowano z Polskim Związkiem Hodowców Koni inną możliwość wspierania treningu koni, który pozwalałby wykluczyć z dotowania treningu konie z zagranicznymi paszportami, a umożliwiłoby dotowanie treningu koni z polskimi paszportami, w tym także tych z jednostek KOWR? Logicznym i niewymagającym zmian legislacyjnych rozwiązaniem tego problemu mogłoby być dotowanie prób dzielności przez Fundusz Premiowy PZHK.

*Z wyrazami szacunku
Przemysław Błaszczyk*

Odpowiedź

Warszawa, 1 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo znak BPS/043-71-2017/19 z dnia 30 stycznia 2019 r., przy którym przekazano oświadczenie Pana Przemysława Błaszczyka, Senatorsa RP, złożone podczas 71. posiedzenia Senatu w dniu 24 stycznia 2019 r., w sprawie działalności zagranicznych związków hodowców koni na terytorium RP, uprzejmie informuję, co następuje.

Ad 1.

Zasady identyfikacji koni zostały uregulowane w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2015/262 z dnia 17 lutego 2015 r. *określającym, na podstawie dyrektywy Rady 90/427/EWG i 2009/156/WE, zasady dotyczące metod identyfikacji koniowatych (rozporządzenie w sprawie paszportu konia)*. Unijny system identyfikacji składa się z jednego dożywotniego dokumentu identyfikacyjnego, metody weryfika-

cji tożsamości, bazy danych, w której rejestruje się dane identyfikacyjne dotyczące zwierzęcia z rodziny koniowatych oraz centralnej bazy danych utworzonej zgodnie z ww. rozporządzeniem. Zgodnie z art. 7 *rozporządzenia w sprawie paszportu konia* koniowate urodzone na terytorium Unii są identyfikowane za pomocą jednego dokumentu identyfikacyjnego dla koniowatych wydanego na cały okres życia danego zwierzęcia zgodnie z wzorem oraz wymogami określonymi w tym rozporządzeniu. Dla koniowatych zarejestrowanych, tj. wpisanych lub zarejestrowanych i kwalifikujących się do wpisu do księgi stadnej zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1012 z dnia 8 czerwca 2016 r. *w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących hodowli zwierząt hodowlanych czystorasowych i mieszańców świni, handlu nimi i wprowadzania ich na terytorium Unii oraz handlu ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu i jego wprowadzania na terytorium Unii oraz zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 652/2014, dyrektywy Rady 89/608/EWG i 90/425/EWG i uchylającym niektóre akty w dziedzinie hodowli zwierząt (rozporządzenie w sprawie hodowli zwierząt)* dokument identyfikacyjny jest wydawany przez organizację lub stowarzyszenie uznane zgodnie z tym rozporządzeniem.

Prowadzenie przez związki hodowców koni działalności hodowlanej, rozumianej jako realizacja określonego programu hodowlanego, na którą składa się prowadzenie księgi hodowlanej oraz oceny wartości użytkowej i hodowlanej, wymaga uznania przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym związek ten ma swoją siedzibę. Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi jest organem właściwym w zakresie uznawania związków hodowców mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. A zatem związki hodowców mające swoje siedziby w innych państwach członkowskich kierują odpowiednie wnioski do właściwych organów w tych państwach. Uznanie związku hodowców obwieszczane jest poprzez umieszczenie uznanego związku hodowców w wykazie opracowywanym przez państwo członkowskie i opublikowanym na przeznaczony do tego stronie internetowej.

W przeszłości związki hodowców korzystały z prawa prowadzenia działalności hodowlanej na terytorium państw innych niż państwo uznania związku, na zasadzie swobody świadczenia usług w UE. O realizacji programu hodowlanego uznanego związku na terytorium innego państwa niż państwo członkowskie, którego właściwy organ uznał związek, ten właściwy organ informował właściwy organ innego państwa członkowskiego. W odpowiedzi na notyfikacje działalności zagranicznych związków Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi informowało o przepisach regulujących sprawę hodowli koni w Polsce. Dopuszczalność prowadzenia tej działalności akcentowało w szczególności prawodawstwo w zakresie identyfikacji koniowatych.

Od 1 listopada 2018 r. prowadzenie działalności hodowlanej na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo, którego organ uznał związek hodowców zostało uregulowane w rozporządzeniu w sprawie hodowli zwierząt. Zgodnie z art. 12 *rozporządzenia w sprawie hodowli zwierząt* uznany związek hodowców, zamierzający realizować program hodowlany w odniesieniu do zwierząt utrzymywanych w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie, w którym został uznany, powiadamia właściwy organ, który uznał ten związek hodowców o zamiarze rozszerzenia swojego obszaru geograficznego. Właściwy organ państwa członkowskiego, który uznał związek hodowców na terytorium swojego państwa, powiadamia właściwy organ innego państwa członkowskiego o zamiarze rozszerzenia obszaru geograficznego przez ten związek hodowców. Ponadto zgodnie z art. 64 ust. 6 tego *rozporządzenia* w przypadku gdy uznane związki przed 1 listopada 2018 r. prowadziły programy hodowlane w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym związki te zatwierdzono lub uznano, związki te były obowiązane poinformować właściwy organ, który je zatwierdził lub uznał, o tej działalności. Następnie właściwy organ poinformował odnośny właściwy organ tego innego państwa członkowskiego o prowadzeniu tej działalności. Mając na względzie powyższe właściwe organy Republiki Federalnej Niemiec, Królestwa Niderlandów i Królestwa Hiszpanii przekazały stosowne notyfikacje* (w załączeniu).

* Załącznik w dokumentacji Biura Prac Senackich.

Związki hodowców koni uznane przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi mogą korzystać z art. 12 *rozporządzenia w sprawie hodowli zwierząt*, zatem twierdzenie o „rażącej dysproporcji między możliwościami działania podmiotów polskich i zagranicznych posiadających uprawnienia do identyfikacji” nie jest uprawnione. Dotychczas żaden związek hodowców koni nie wystąpił o dokonanie stosownej notyfikacji rozszerzenia obszaru geograficznego programu hodowlanego. Również w przeszłości, tj. przed rozpoczęciem stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1012 *w sprawie hodowli zwierząt* do Ministra nie wpłynęły wnioski uznanych w Polsce związków o notyfikację rozszerzenia działalności hodowlanej.

Ad 2.

Przepisami unijnymi regulującymi sprawy dot. pomocy państwa w rolnictwie są:

- rozporządzenie Komisji (UE) nr 702/2014 z dnia 25 czerwca 2014 r. *uznające niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej*, zwane dalej „rozporządzeniem nr 702/2014”,
- *Wytyczne Unii Europejskiej w sprawie pomocy państwa w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich w latach 2014–2020*.

Wynikające z przepisów unijnych kierunki pomocy państwa:

- na pokrycie kosztów nagród, o których mowa w art. 24 ust. 4 lit. e *rozporządzenia nr 702/2014*, przyznanych i wypłaconych hodowcom za zwierzęta, w tym konie,
- na prowadzenie ksiąg hodowlanych oraz oceny wartości użytkowej i hodowlanej zwierząt gospodarskich, w tym koni,

zostały uwzględnione w rozdziale II „Dotacje na dofinansowanie kosztów postępu biologicznego w produkcji zwierzęcej”, odpowiednio w §3 i §4 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 lipca 2015 r. *w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa* (Dz.U. poz. 1170).

Pomoc na prowadzenie oceny wartości użytkowej jest wypłacana wyłącznie jako refundacja kosztów subsydiowanych usług świadczonych na rzecz hodowców będących małymi i średnimi przedsiębiorcami (hodowcy MŚP). ponoszonych przez podmioty świadczące takie usługi w zakresie prowadzenia oceny wartości użytkowej zwierząt gospodarskich. Koszty treningu koni stanowią koszt subsydiowanej usługi polegającej na prowadzeniu oceny wartości użytkowej, kwalifikujący się do objęcia ww. refundacją. Spółki, w których 100% udziałów posiada Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa nie należą do kategorii hodowców MŚP i dlatego nie mogą otrzymać pomocy państwa w formie subsydiowanych usług świadczonych w zakresie prowadzenia oceny wartości użytkowej.

Należy zaznaczyć, że pomoc państwa, uwzględniająca m.in. dotacje ze środków budżetowych na postęp biologiczny w produkcji zwierzęcej, w tym wyżej wymienione, udzielana jest w ramach programu pomocowego o numerze referencyjnym SA.42332(2015/XA) „Dotacje przedmiotowe dla rolnictwa”, który nadała Komisja Europejska. Wyjaśnić należy, że program pomocowy „Dotacje przedmiotowe w rolnictwie” został zgłoszony Komisji Europejskiej jako przewidziany do stosowania w Polsce począwszy od 2015 r. Program ten, jak każdy inny zgłoszony jako program pomocy państwa przewidzianej do stosowania w danym państwie członkowskim UE. przed nadaniem numeru referencyjnego został przez KE szczegółowo oceniony. KE oceniła m.in. czy środek pomocy zawiera elementy nierozzerwalnie wiążące się z naruszeniem prawa Unii, w szczególności zobowiązanie beneficjenta do posiadania siedziby w danym państwie członkowskim lub prowadzenia większej części działalności w danym państwie członkowskim. W związku z kryterium niedyskryminacji ze względu na państwo siedziby zmiana rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 lipca 2015 r. *w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa* tak, aby pomoc państwa kierowana była wyłącznie do beneficjentów – hodowców koni posiadających paszporty wystawione przez podmioty prowadzące księgi hodowlane w Polsce, zawiera elementy naruszające prawo Unii Europejskiej i nie może być wprowadzona. Wymóg posiadania przez konie paszportu

wystawionego przez podmiot prowadzący księgi hodowlane w Polsce faktycznie jest wymogiem posiadania siedziby w Polsce lub prowadzenia działalności w Polsce, gdyż pomijając wymogi wpisu do ksiąg, tylko w tych przypadkach właściciel konia będzie występował o paszport dla konia do polskiego podmiotu. W związku z analogicznymi zapytaniami Polskiego Związku Hodowców Koni dotyczącymi „wykluczenia z dotowania treningu koni z zagranicznymi paszportami” w piśmie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi znak ŻW.eoz.8628.64.2016.ek z dnia 9 września 2016 r. zaproponowano PZHK rozważenie zaprzestania kwalifikowania kosztów treningów do kosztów kwalifikujących się do objęcia dotacją ze środków budżetowych na postęp biologiczny w produkcji zwierzęcej.

Jeśli chodzi zaś o utworzenie Funduszu Premiowego PZHK z środków niepochodzących z budżetu państwa w celu dotowania prób dzielności, uprzejmie informuję, że w przypadku gdy próba dzielności będzie wiązała się z uczestnictwem w zawodach konnych warunki dotyczące tych zawodów nie mogą wprowadzać różnic między koniowatymi wpisanymi do ksiąg na terytorium RP a koniowatymi zarejestrowanymi w innych państwach członkowskich UE w odniesieniu do nagród pieniężnych i zysków pochodzących z tych zawodów.

Z poważaniem

w z. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Szymon Giżyński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jerzego Czerwińskiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

Zwracam się do Pani zaniepokojony informacjami medialnymi o sytuacji w szkolnictwie dla Ukraińców i po ukraińsku, oferowanym w Rzeczypospolitej Polskiej. Konkretnie chodzi o inicjatywy dotyczące uruchomienia w Polsce szkolnictwa w języku ukraińskim, tj. z ukraińskim językiem nauczania dla dzieci Ukraińców, którzy przybyli do naszego kraju w poszukiwaniu pracy. Jako przykład można podać ukraińską szkołę podstawową, nową szkołę w Legnicy. Podkreślam, że chodzi o nauczanie języka ukraińskiego i w języku ukraińskim dla dzieci i młodzieży ostatniej ukraińskiej imigracji, a nie dla członków ukraińskiej mniejszości narodowej.

Jeśli chodzi o tych ostatnich, to państwo polskie zobowiązało się zarówno w prawie wewnętrznym, jak i poprzez umowy międzynarodowe do przestrzegania praw mniejszości narodowych i etnicznych, w tym mniejszości ukraińskiej. Tak więc nauka w języku ukraińskim i języka ukraińskiego dla członków mniejszości ukraińskiej w Polsce jest zrozumiała, chociaż oczekiwac by należało pełnej symetrii w tym zakresie, tj. takich samych praw dla Polaków zamieszkałych na terenie obecnej Ukrainy.

Według mnie nie do przyjęcia jest jednak rozpoczęcie procesu przyznawania przywilejów należnych mniejszości ukraińskiej w Polsce wszystkim Ukraińcom przebywającym w naszym kraju. Nie powinniśmy rozszerzać praw nadanych członkom mniejszości narodowej na ogół obywateli Ukrainy mieszkających w Polsce, z 2 powodów.

Po pierwsze, Ukraińcy będący obecnie emigrantami zarobkowymi przybyli do Polski i przebywają na polskim terytorium dobrowolnie, bez przymusu. Dobrowolnie więc izolują siebie i swoje rodziny w Polsce od języka ukraińskiego, od jego nauczania i publicznego używania. Nauka języka ukraińskiego ukraińskim pracownikom i ich rodzinom w Polsce po prostu się nie należy. Żadne zobowiązania międzynarodowe, umowy dwu- i wielostronne ani też polskie prawo wewnętrzne nie nakazują polskiemu państwu organizowania osobom przybywającym na jego terytorium nauki ich ojczystego języka, nawet gdy zamierzają oni osiąść w Polsce na stałe, a co dopiero wtedy, gdy jest to pobyt czasowy, zarobkowy. Chyba że chcemy i dążymy do tego, aby sztucznie zwiększyć liczbę członków mniejszości ukraińskiej w Polsce, m.in. po to, aby umocnić jej pewność siebie w eskalacji żądań skierowanych do Polski. A jak informują media, już teraz, nieliczne na razie, środowiska faktycznej mniejszości ukraińskiej podejmują działania konfliktujące ją z polską większością. To np. skandal wiążący się z obecnością probanderowskich książek autorstwa Wołodymyry Wjatrowycza w Zespole Szkół z Ukraińskim Językiem Nauczania w Bartoszycach w województwie warmińsko-mazurskim. Czy ukraińskie dzieci mieszkające w Polsce mają być wychowywane w duchu neobanderyzmu, ludobójczego nacjonalizmu ukraińskiego, i to jeszcze za pieniądze polskiego podatnika?

Szanowna Pani Minister, drugi powód jest według mnie oczywisty: państwo polskie powinno dążyć do asymilacji cudzoziemców przebywających na jego terenie. Dotyczy to także ukraińskich imigrantów zarobkowych. Polska, zamiast uczyć Ukraińców języka ukraińskiego, powinna raczej uczyć ich, i ich dzieci również, języka polskiego. Pomogłoby to im w znalezieniu i utrzymaniu lepszej pracy w Polsce, ich większej identyfikacji z polskim otoczeniem i ewentualnemu pozostaniu w naszym kraju. Zapobiegłoby także tworzeniu w Polsce ukraińskich gett, te zaś, jak obserwujemy to w przypadku imigrantów innych nacji w państwach Europy Zachodniej, są rozsadnikiem przestępstw i przemocy. A konfliktów polsko-ukraińskich o podłożu narodowościowym z racji historycznych zaszczości powinniśmy w Polsce unikać jak ognia.

Szanowna Pani Minister, proszę o sprawdzenie danych i przestanie w odpowiedzi informacji, ile dzieci i młodzieży uczyło się języka ukraińskiego jako ojczystego lub uczyło się w języku ukraińskim w szkołach położonych

na terytorium Polski w ostatnich 5 latach. Czy ta liczba ma charakter wzrostowy i czy ten wzrost jest gwałtowny? Jeśli tak, to oznacza to, że proces przeze mnie opisany ma charakter rzeczywisty.

Proszę też o odpowiedź na pytanie, czy dostrzega Pani Minister niebezpieczeństwa przeze mnie opisane i jaki jest Pani stosunek do nich, w szczególności czy podejmowała Pani czynności mające na celu zniwelowanie ich negatywnych skutków i jakie to były działania.

Z wyrazami szacunku
Jerzy Czerwiński

Odpowiedź

Warszawa, 6 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składałam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez Senatora Jerzego Czerwińskiego podczas 71. posiedzenia Senatu RP 24 stycznia 2019 r. w sprawie kształcenia obywateli Ukrainy w szkołach polskich.

Szanowny Panie Senatorze,
odpowiadając na oświadczenie dotyczące nauki w polskich szkołach obywateli Ukrainy, wyjaśniam co następuje.

Jednym z podstawowych obowiązków państwa przyjmującego, jakim jest Polska, wobec przebywających na naszym terytorium obywateli Ukrainy jest zapewnienie jak najszerszej możliwości integracji migrantów ze społeczeństwem polskim. Służą temu przyjęte rozwiązania prawne zapewniające uczniom z doświadczeniem migracyjnym uczącym się w polskich szkołach dodatkową naukę języka polskiego, czy to w oddziałach przygotowawczych¹, do których uczęszczają uczniowie nieznający lub słabo znający język polski, czy też poprzez uczestnictwo w dodatkowych zajęciach z języka polskiego, organizowanych przez szkołę w porozumieniu z organem prowadzącym².

Przepisy art. 165 ustawy – Prawo oświatowe wywodzą się z przepisów Dyrektywy Rady 486/77/WE z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie kształcenia dzieci pracowników migrujących (77/486/EWG), przy wdrażaniu której do polskiego porządku prawnego zostały rozszerzone na wszystkich obywateli państw trzecich, w tym obywateli Ukrainy.

Oznacza to, że dzieci, które według prawa państwa przyjmującego objęte są obowiązkiem szkolnym i obowiązkiem nauki, mają prawo do bezpłatnego nauczania, w tym w szczególności – do nauczania języka oficjalnego lub jednego z języków oficjalnych państwa przyjmującego. Państwa Członkowskie, zgodnie z ich sytuacją krajową oraz systemem prawnym oraz we współpracy z państwami pochodzenia, podejmują odpowiednie środki w celu wspierania nauczania języka ojczystego oraz kultury kraju pochodzenia dla tych dzieci.

¹ Art. 165 ust. 11–14 ustawy – Prawo oświatowe.

² Art. 165 ust. 7 ustawy – Prawo oświatowe.

Wywiązując się z obowiązku zapewnienia dodatkowego nauczania języka polskiego oraz zabezpieczenia środków na realizację tego zadania w wydawanym corocznie rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej *w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego* w algorytmie podziału części oświatowej subwencji ogólnej przewidziano dodatkowe środki na ucznia oddziału przygotowawczego (waga $P^{42}=0,3$) i ucznia korzystającego z dodatkowej nauki języka polskiego (waga $P^{41}=1,5$).

Te regulacje prawne, istniejące w ustawie o systemie oświaty od 2004 r., dotyczą wszystkich uczniów-cudzoziemców, którzy uczą się w polskich szkołach.

Uczniowie cudzoziemcy w trakcie pobytu w Polsce mają także prawo do kultywowania języka i kultury kraju pochodzenia. Organizatorem tego kształcenia może być placówka dyplomatyczna lub konsularna danego państwa albo stowarzyszenie kulturalno-oświatowe danej narodowości. Program nauczania określa instytucja organizująca to nauczanie, która zapewnia także podręczniki, z jakich korzystają uczniowie, a także finansuje zatrudnienie prowadzących zajęcia nauczycieli. Uczniowie-migranci, którzy uczestniczą w tej formie kształcenia, nie przystępują do polskich egzaminów zewnętrznych i nie są im wystawiane oceny na polskim świadectwie. Polska szkoła może bezpłatnie udostępnić pomieszczenia i pomoce dydaktyczne.

Natomiast zasady organizacji i finansowania nauki języka ukraińskiego jako języka mniejszości narodowej są regulowane w odmienny sposób niż zasady organizacji i finansowania nauki języka ukraińskiego jako języka kraju pochodzenia migrantów.

Obywatele polscy pochodzenia ukraińskiego mają status mniejszości narodowej przyznany na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym³.

Zgodnie z art. 17 ww. ustawy realizacja prawa osób należących do mniejszości narodowej do nauki języka tej mniejszości lub w języku mniejszości, a także prawa tych osób do nauki historii i kultury mniejszości odbywa się na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty. Również Europejska Karta Języków Regionalnych i Mniejszościowych nie obejmuje swoim zakresem nauczania języka migrantów, do jakich zalicza się obywatele Ukrainy przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Tym samym obywatele Ukrainy przebywający na terytorium Polski nie mogą być traktowani jako mniejszość narodowa, a co za tym idzie – nie przysługują im te same prawa, które przysługują obywatelom polskim stanowiącym mniejszość narodową.

Przepisy art. 13 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty wprowadzają możliwość organizowania w szkołach publicznych – na wniosek rodziców – zajęć służących podtrzymywaniu tożsamości językowej i kulturowej uczniów należących do mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym, przez organizowanie nauki języka mniejszości, nauki własnej historii i kultury oraz geografii państwa, z którego obszarem kulturowym utożsamia się mniejszość narodowa.

Złożenie przez rodziców wniosku oznacza udział ucznia w zajęciach zarówno z języka mniejszości ukraińskiej, jak i jej własnej historii i kultury, przy czym:

- ocena z języka ukraińskiego jest wliczana do średniej ocen ucznia i ma wpływ na jego promocję,
- ocena z historii i kultury własnej mniejszości jest wliczana do średniej ocen ucznia, nie ma jednak wpływu na jego promocję.

Łączna liczba uczestniczących w nauczaniu języka mniejszości ukraińskiej w ostatnich latach (w przedszkolach i szkołach) przedstawia się następująco:

2014 r. – 2 934 dzieci i uczniów
2015 r. – 3 136 dzieci i uczniów
2016 r. – 3 108 dzieci i uczniów
2017 r. – 2 956 dzieci i uczniów
2018 r. – 2 867 dzieci i uczniów.

³ Dz. U. z 2015 r. poz. 573, z późn. zm.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że według danych Systemu Informacji Oświatowej na dzień 4 lutego 2019 r. w polskim systemie oświaty uczy się 16 279 uczniów-obywateli Ukrainy, z czego w szkołach podstawowych – 6 678, w gimnazjach – 122, w branżowych szkołach I stopnia – 267, w liceach ogólnokształcących – 1 693 i technikach – 2 789, a wychowaniem przedszkolnym objętych jest 1 596 dzieci-obywateli Ukrainy.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Tomasza Grodzkiego

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

Oświadczenie w sprawie dostosowania Elektrowni Dolna Odra do konkluzji BAT.

Od 17 sierpnia 2017 r. obowiązują w Polsce, podobnie jak na terenie całej Unii Europejskiej, nowe, bardziej restrykcyjne normy emisji przemysłowych. Przepisami objęte są tzw. obiekty energetycznego spalania o mocy co najmniej 50 MW, m.in. ciepłownie, elektrownie, spalarnie odpadów. Od tej daty wymienione instytucje muszą całkowicie przystosować swoje instalacje do nowych wymogów wynikających z konkluzji BAT. Budowane instalacje już od początku będą musiały spełniać wszystkie opublikowane normy, a działające elektrociepłownie i spalarnie muszą być do nich dostosowane. Termin na dostosowanie wynosi 4 lata i kończy się 17 sierpnia 2021 r.

Jak oceniał w 2017 r. ówczesny wiceminister środowiska, pełnomocnik rządu do spraw polityki klimatycznej, pan Paweł Sałek, dostosowanie się do nowych przepisów emisyjnych może kosztować polskie przedsiębiorstwa ok. 10 miliardów zł. Jednym z takich zakładów jest Elektrownia Dolna Odra w Nowym Czarnowie koło Gryfina, należąca do grupy PGE. Dysponuje ona obecnie 6 czynnymi blokami na węgiel kamienny oraz przemysłowo współspalaną biomasę. Elektrownia ta jest podstawowym źródłem energii nie tylko dla woj. zachodniopomorskiego.

W związku z powyższym proszę o odpowiedzi na poniższe pytania.

Na jakim etapie są obecnie prace modernizacyjne bloków nr 5–8 Elektrowni Dolna Odra, w szczególności instalacji odsiarczania i odazotowania spalin, mające na celu dostosowanie do standardów wynikających z konkluzji BAT? Proszę o przedstawienie szczegółowego harmonogramu. Jakie będą koszty i czy zabezpieczone są środki na ten cel?

Pytanie drugie. Czy istnieje ryzyko wyłączenia niektórych bloków energetycznych elektrowni z dniem 17 sierpnia 2021 r.?

Trzecie. Czy zapewnione jest bezpieczeństwo dostaw energii elektrycznej dla woj. zachodniopomorskiego po tej dacie?

I czwarte. Czy istnieje plan awaryjny na wypadek trwałego wyłączenia bloków nr 5–8 tej elektrowni?

Z poważaniem
Tomasz Grodzki

Odpowiedź

Warszawa, 19 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
poniżej udzielam odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Tomasza Grodzkiego w sprawie dostosowania Elektrowni Dolna Odra do konkluzji BAT, wygłoszone podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 r.

Zgodnie z informacjami przedłożonymi resortowi energii przez PGE Polską Grupę Energetyczną SA w dniu 29 sierpnia 2018 roku na posiedzeniu Komitetu Inwestycyjnego GK PGE uzyskano pozytywną rekomendację w zakresie uruchomienia fazy realizacji programu inwestycyjnego „Dostosowanie bloków nr 5–8 w Elektrowni Dolna Odra do wymagań konkluzji BAT”, w tym na:

- zawarcie umowy na „Dostawę i montaż instalacji katalitycznego odazotowania spalin dla kotłów typu OP-650 bloków nr 5, 6, 7, 8 w Elektrowni Dolna Odra”,
- zawarcie umowy na „Dostosowanie IOS bloków nr 7,8 w Elektrowni Dolna Odra do wymagań konkluzji BAT w zakresie emisji SO₂”,
- uruchomienie pozostałych postępowań przetargowych i zawarcie umów na: „Modernizację oczyszczalni ścieków instalacji odsiarczania spalin pod względem redukcji metali ciężkich i boru”, „Zabudowę stacji monitoringu rtęci”, „Zabudowę instalacji usuwania rtęci”.

Budżet przedmiotowego projektu wynosi ponad 200 mln zł a wskazane środki finansowe zostały ujęte w Planie Inwestycji Spółki PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna SA (dalej Spółka lub PGE GiEK SA).

W świetle powyższego status zadań wchodzących w skład programu przedstawia się następująco:

1. W dniu 25 września 2018 r. pomiędzy Spółką, a Wykonawcą tj. Konsorcjum firm SBB ENERGY SA (Lider konsorcjum) oraz POLIMEX-MOSTOSTAL SA, POLIMEX ENERGETYKA Sp. z o.o. zawarta została umowa na „Dostawę i montaż instalacji katalitycznego odazotowania spalin dla kotłów typu OP-650 bloków nr 5, 6, 7, 8”. Prace na bloku nr 6 są realizowane, a zakończenie prac w ww. zakresie planowane jest na wrzesień 2021 r. (od 17 sierpnia 2021 r. emitator, na który wspólnie odprowadzane są spaliny z bloków nr 5, 6, 7 i 8, będzie spełniał wymagania konkluzji BAT).
2. W lutym 2019 r. planowane jest ogłoszenie postępowania dla zadania „Dostosowanie IOS 7,8 w Elektrowni Dolna Odra do wymagań konkluzji BAT w zakresie emisji SO₂”. Zawarcie umowy planowane jest w sierpniu 2019 r., a prace na obiekcie będą wykonane podczas postoju IOS bloków nr 7–8 (marzec–maj 2020 r.).
3. W grudniu 2018 r. ogłoszono postępowanie zakupowe na wykonanie projektu modernizacji oczyszczalni ścieków z IOS w ramach zadania „Modernizacja oczyszczalni ścieków instalacji odsiarczania spalin pod względem redukcji metali ciężkich i boru”. Zawarcie umowy na realizację prac planowane jest w sierpniu 2020 r., a zakończenie prac i odbiór końcowy w sierpniu 2021 r.
4. W postępowaniu na „Zabudowę stacji monitoringu Hg” zawarcie umowy planowane jest w lipcu 2020 r., a zakończenie prac i odbiór końcowy w styczniu 2021 r.

Realizowany obecnie program dostosowawczy ma na celu zapewnienie możliwości pracy bloków nr 5–8 po wejściu w życie Konkluzji BAT.

Jednocześnie PGE Polska Grupa Energetyczna SA wyjaśniła, iż bloki nr 1 i 2 w Elektrowni Dolna Odra, na mocy art. 146a ustawy Prawo ochrony środowiska (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz. 799 ze zmianami), korzystają z tzw. derogacji 17 500 godzin. Z uwagi na obecny stopień wykorzystania godzin derogacyjnych przewiduje się, że pełne ich wykorzystanie nastąpi w roku 2019 lub w roku 2020. Dalsza praca bloków nr 1 i 2 bez dostosowania do wymogów ochrony środowiska nie jest możliwa. Wykonane, w roku 2018, analizy techniczno-ekonomiczne wykazały brak opłacalności realizacji modernizacji polegających na dostosowaniu bloków nr 1 i 2 do wymagań dyrektywy IED oraz konkluzji BAT. Po wykorzystaniu godzin derogacyjnych bloki nr 1 i 2 zostaną wycofane z eksploatacji.

Odnosząc się do kwestii bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej dla woj. zachodniopomorskiego po dniu 17 sierpnia 2021 r. PGE Polska Grupa Energetyczna SA poinformowała, że oprócz projektu dotyczącego dostosowania bloków nr 5–8 w Elektrowni Dolna Odra do wymagań konkluzji BAT, również w Elektrowni Pomorzany jest realizowany program inwestycyjny, który ma na celu dostosowanie tego obiektu do ww. konkluzji. Dla Elektrowni Szczecin stosowny program dostosowania jest w trakcie

uzyskiwania decyzji korporacyjnych. Ponadto, obok zadań dostosowawczych, w fazie przygotowania znajduje się projekt budowy nowych mocy w Elektrowni Dolna Odra w oparciu o dwa bloki gazowo-parowe o łącznej mocy 1400MW. Realizacja powyższych projektów inwestycyjnych zapewnia bezpieczeństwo dostaw energii elektrycznej i ciepła, ze źródeł wytwarzania należących do PGE GiEK SA Oddział Zespół Elektrowni Dolna Odra.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ENERGII
Tadeusz Skobel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Opinię publiczną obiegła niepokojąca informacja o utrudnionym dostępie pracowników IPN do wielu miejsc pamięci, często w dawnych katowniach UB. Obecne uregulowania prawne pozwalają właścicielowi nieruchomości, gdzie znajdowało się miejsce martyrologii Polaków, na odmowę zabezpieczenia tych miejsc. Taka sytuacja nieuchronnie prowadzi do bezpowrotnej straty odkrytych inskrypcji lub innych pamiątek po przetrzymywanych polskich bohaterach.

W związku z tym proszę o informację, czy zostaną podjęte prace nad zmianą prawa, pozwalającą na zabezpieczenie tej ważnej części naszej historii.

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 8 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo znak BPS/043-71-2020/19 z dn. 30 stycznia br., przesłane w związku z oświadczeniem złożonym przez pana senatora Jana Marię Jackowskiego podczas 71. posiedzenia Senatu RP w sprawie podjęcia ewentualnych prac nad zmianą prawnych regulacji mających na celu umożliwienie Instytutowi Pamięci Narodowej prowadzenie działań związanych z zabezpieczeniem miejsc martyrologii Polaków w siedzibach Urzędu Bezpieczeństwa i Informacji Wojskowej, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przede wszystkim podkreślić należy, iż zgodnie z przekazywanymi przez IPN informacjami, konieczność podjęcia działań w powyższym zakresie ma wynikać z braku współpracy i utrudnianiu dostępu pracownikom IPN do obiektów, przez obecnych właścicieli nieruchomości.

W związku z powyższym chciałbym wskazać, iż zgodnie z art. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucji Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2018 r., poz. 2032) do uprawnień IPN należy prowadzenie śledztw w sprawach o zbrodnie popełnione na osobach narodowości polskiej lub obywatelach polskich innych narodowości w okresie od dnia 8 listopada 1917 r. do dnia 31 lipca 1990 r. Na mocy art. 45 ust. 2 prokuratorem Głównym Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu i oddziałowych komisji ścigania zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu przysługują wszystkie uprawnienia prokuratora, także w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych. Równocześnie art. 52 wskazuje, iż organy wymiaru sprawiedliwości, prokuratury, organy i jednostki organizacyjne podległe, nadzorowane lub podporządkowane ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, Ministrowi Obrony Narodowej, ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych i odpowiednio Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego

i Szefowi Agencji Wywiadu oraz organy administracji rządowej i samorządu terytorialnego zobowiązane zostały, każdy w zakresie swojego działania, do udzielania Instytutowi Pamięci Narodowej pomocy w realizacji zadań wskazanych w art. 1, w tym odnoszących się do prowadzenia działalności związanej z upamiętnianiem historycznych wydarzeń, miejsc oraz postaci w dziejach walk i męczeństwa Narodu Polskiego zarówno w kraju, jak i za granicą /.../, zgodnie ze wskazaną wyżej cezurą czasową (art. 1 pkt 6).

Ponadto chciałbym poinformować o możliwości objęcia ochroną prawną miejsc martyrologii Polaków jako zabytków, na mocy zapisów ustawy z 23 lipca 2003 r. *o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* (Dz. U. z 2018 r., poz. 2067, 2245). Art. 3 pkt 1 definiuje zabytek jako nieruchomość lub rzecz ruchomą, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową. Zgodnie z art. 7 spełnienie ww. wymogów umożliwia objęcie obiektu wieloma formami ochrony, poprzez dokonanie: wpisu do rejestru zabytków, wpisu na Listę Skarbów Dziedzictwa, uznanie za pomnik historii, utworzenie parku kulturowego oraz ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, czy decyzji o warunkach zabudowy. Wpis zabytku nieruchomego do rejestru dokonywany jest na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków z urzędu bądź na wniosek właściciela zabytku nieruchomego lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy (art. 9 ust. 1). Na wniosek ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego uznany zostaje za pomnik historii przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zabytek nieruchomy wpisany do rejestru zabytków lub park kulturowy o szczególnej wartości dla kultury (art. 15 ust. 1). Również do kompetencji organów samorządu terytorialnego należą ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz decyzje z zakresu planowania przestrzennego, zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2018 r., poz. 1945) (art. 7 pkt 4). Do uprawnień wojewódzkiego konserwatora zabytków lub działających z jego upoważnienia pracowników wojewódzkiego urzędu ochrony zabytków, należy przeprowadzenie kontroli przestrzegania i stosowania przepisów dotyczących ochrony zabytków i opieki nad nimi (art. 38 ust. 1). W przypadku zaistnienia uzasadnionego podejrzenia zniszczenia lub uszkodzenia zabytku, uprawnieni zostali oni przy wykonywaniu kontroli do wstępu na teren nieruchomości (art. 38 ust. 3 pkt 1). A ponadto, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia czynności kontrolnych, wojewódzki konserwator zabytków może wystąpić z wnioskiem o pomoc Policji do właściwego miejscowo komendanta, który jest obowiązany do jej zapewnienia (art. 38 ust. 4a i 4b).

Mając zatem na względzie obecne regulacje prawne dające możliwość otoczenia miejsc martyrologii Polaków w dawnych siedzibach Urzędów Bezpieczeństwa i Informacji Wojskowej stosowną ochroną, a przede wszystkim wskazując na możliwość korzystania przez Instytut Pamięci Narodowej z przysługujących mu obecnie ustawowych uprawnień, uprzejmie informuję, iż resort kultury aktualnie nie planuje podejmowania działań w powyższym zakresie.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka,
do marszałka województwa śląskiego Jakuba Chelstowskiego
oraz do marszałka województwa małopolskiego Witolda Kozłowskiego

Szanowni Państwo!

Z końcem 2015 r. na linii kolejowej S31, Katowice – Mysłowice – Imielin – Nowy Bieruń – Oświęcim, zlikwidowano połączenia na odcinku Czechowice-Dziedzice – Brzeszcze – Oświęcim. W tamtym czasie Zarząd Województwa Małopolskiego wycofał się ze współfinansowania połączenia, które obsługuje Kolej Śląskie. Tymczasem trasa kolejowa, na której zlikwidowano kursy pociągów pasażerskich, to ważne połączenie komunikacyjne na styku 2 województw, małopolskiego i śląskiego. Komunikacja kolejowa na wspomnianej trasie stwarza wielu mieszkańcom regionu możliwość dojazdu do pracy, szkoły, lekarza oraz na uczelnie wyższe w Krakowie i w Katowicach. Likwidacja połączeń to również spory problem dla samorządów lokalnych. Brak połączeń pasażerskich na tych newralgicznych trasach, przy słabej i wciąż niedostatecznie zmodernizowanej infrastrukturze drogowej, ma również negatywny wpływ na ocenę poziomu atrakcyjności całego regionu, zarówno jeśli chodzi o już działające podmioty gospodarcze, jak i o potencjalnych inwestorów.

Popierając liczne petycje mieszkańców oraz samorządów gminnych, a także mając na uwadze treść odpowiedzi Ministra Infrastruktury z dnia 28 stycznia 2016 r. na uprzednio skierowane przeze mnie oświadczenie w przedmiotowej sprawie, zwracam się z prośbą o udzielenie informacji, czy marszałkowie województwa śląskiego i małopolskiego porozumeli się (stosownie do uprzednich wskazań Ministerstwa Infrastruktury) co do sposobu dofinansowania przewozów kolejowych na linii Czechowice-Dziedzice – Oświęcim, względnie na jakim etapie znajdują się stosowne ustalenia i kiedy wspomniane przewozy mogłyby zostać realnie przywrócone.

Andrzej Kamiński

Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE INFRASTRUKTURY

Warszawa, 27 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Kamińskiego, złożone podczas 71. posiedzenia Senatu RP 24 stycznia 2019 roku, w sprawie przywrócenia przewozów kolejowych na linii Czechowice-Dziedzice – Oświęcim oraz ewentualnego porozumienia między marszałkami województw małopolskiego i śląskiego co do sposobu finansowania przewozów na ww. linii uprzejmie informuję, co następuje.

W rozkładzie jazdy 2018/2019 spółka PKP Intercity SA uruchamia – z wykorzystaniem linii kolejowej nr 93 – następujące pociągi w ruchu dalekobieżnym:

- pociąg IC „Cracovia” relacji: Kraków – Praga – Kraków – kursujący codziennie,
- pociąg IC „Chopin” relacji: Warszawa – Kraków – Wiedeń/Praga/Budapeszt – Kraków – Warszawa – kursujący codziennie,
- pociąg IC „Sobieski” relacji: Kraków – Wiedeń – Kraków – kursujący codziennie od 13 kwietnia 2019 roku.

Projekt rozkładu jazdy przygotowany przez Województwo Małopolskie przewiduje 9 par pociągów kursujących głównie w relacji Kraków – Czechowice-Dziedzice – Kraków, w godzinach zapewniających dowozy do szkół oraz zakładów pracy w Czechowicach-Dziedzicach, Krakowie oraz miejscowościach pośrednich. Dodatkowo, w celu możliwie najlepszego dostosowania oferty do potrzeb podróżnych, w okresie od 23 do 30 stycznia br. propozycja oferty została udostępniona publicznie w ramach konsultacji społecznych. W odpowiedzi wpłynęły 53 wnioski/opinie od potencjalnych podróżnych, które poddano dyskusji z przedstawicielami spółek Przewozy Regionalne Sp. z o.o. oraz PKP PLK SA. W efekcie – tam, gdzie było to możliwe – dokonane zostały zmiany w projekcie rozkładu jazdy.

Województwo Małopolskie wychodzi z założenia, że rozkład jazdy uwzględniający realne potrzeby pasażerów jest w stanie przyciągnąć wielu pasażerów na ww. trasie, nawet pomimo uciążliwości związanych z niskimi parametrami infrastruktury na linii nr 93. Przykładem na to mają być połączenia kolejowe na trasie Oświęcim – Trzebinia – Kraków, które pomimo długiego czasu przejazdu są codziennie wybierane przez podróżnych.

Do uruchomienia omawianych połączeń niezbędna jest zgoda Województwa Śląskiego i w związku z tym Województwo Małopolskie wystąpiło w tej sprawie ze stosownym wnioskiem. Po otrzymaniu wniosku przedstawiciele Województwa Śląskiego zwrócili się do spółki Przewozy Regionalne Sp. z o.o. o oszacowanie wysokości kosztów utrzymania połączenia kolejowego na odcinku od granicy województwa do miejscowości Czechowice-Dziedzice. Na podstawie otrzymanych szacunków stwierdzono, że w budżecie Województwa Śląskiego nie ma zabezpieczonych środków, które pozwoliłyby na sfinansowanie takiego przedsięwzięcia. Uwzględniając dodatkowo bardzo zły stan techniczny linii kolejowej nr 93 na odcinku Oświęcim – Czechowice-Dziedzice, gdzie zakładany czas przejazdu pociągu na odcinku 21 km wynosiłby aż 42 minuty, Województwo Śląskie wyraziło negatywną opinię w powyższej sprawie.

Stanowisko Województwa Śląskiego podyktowane jest również faktem rozpoczęcia modernizacji odcinka Oświęcim – Czechowice-Dziedzice, co będzie wiązać się z wprowadzeniem zamknięć torowych planowanych już od listopada br. i mających trwać przez cały kolejny rozkład jazdy 2019/2020. Zakładany ruch jednotorowy dwukierunkowy jeszcze bardziej wydłużyłby czas jazdy na odcinku Oświęcim – Czechowice-Dziedzice, a z powodu braku przepustowości mogłaby wystąpić konieczność uruchamiania autobusowej komunikacji zastępczej.

Województwo Śląskie proponuje uruchomienie codziennych pociągów na przedmiotowym odcinku po zakończeniu realizacji projektu pn. Prace na linii kolejowej nr 93 na odcinku Trzebinia – Oświęcim – Czechowice-Dziedzice, tj. najwcześniej w rozkładzie jazdy 2020/2021. Wtedy nowo uruchomione pociągi zaczęłyby jeździć po infrastrukturze o parametrach umożliwiających – w opinii Województwa Śląskiego – pozyskanie podróżnych.

Łączę wyrazy szacunku, Dokument podpisany elektronicznie przez:

Łączę wyrazy szacunku

Andrzej Bittel

**Odpowiedź
MARSZAŁKA
WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO**

Katowice, 19 lutego 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

W odpowiedzi na pismo Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej nr BPS/043-71-2021- MŚL/19 z dnia 30 stycznia 2019 r. w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Andrzeja Kamińskiego uprzejmie informuję.

W dniu 24 stycznia 2019 r. do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Śląskiego wpłynęło wystąpienie Urzędu Marszałkowskiego Województwa Małopolskiego zawierające propozycje uruchomienia 9 par codziennych pociągów na linii komunikacyjnej Oświęcim – Czechowice-Dziedzice. Połączenia te miałyby być wykonywane przez Spółkę Przewozy Regionalne sp. z o.o. jako wydłużenie kursów pociągów dotychczasowej relacji Kraków Główny – Oświęcim.

Na podstawie szacunków Spółki Przewozy Regionalne wysokość dofinansowania ze strony Województwa Śląskiego za odcinek leżący na terenie województwa śląskiego (gr. województwa – Czechowice-Dziedzice) w okresie od 10 marca do 31 sierpnia br. ma wynosić: 553 025,50 zł. Przy wydłużeniu kursowania do końca rozkładu jazdy 2018/2019 tj. do 14 grudnia br. należy oczekiwać, że ww. kwota wzrośnie do ok. 800 000 zł. Środki finansowe w tej wysokości nie zostały zabezpieczone w budżecie województwa.

Mając na uwadze bardzo zły stan techniczny linii kolejowej nr 93 na odcinku Oświęcim – Czechowice-Dziedzice, gdzie zakładany czas przejazdu pociągu na odcinku 21 km będzie wynosił aż 42 minuty (prędkość handlowa na poziomie 30 km/h), tut. Organizator w odpowiedzi udzielonej Województwu Małopolskiemu wyraził swoje negatywne stanowisko w powyższej sprawie.

Powyższe stanowisko wynika również z faktu, iż rozpoczynająca się modernizacja odcinka Oświęcim – Czechowice-Dziedzice, będzie wiązać się z wprowadzeniem poważnych zamknięć torowych, które są planowane już od listopada br. i będą trwać przez cały kolejny rozkład jazdy 2019/2020. Zakładany ruch jednotorowy dwukierunkowy jeszcze bardziej wydłuży niekorzystny czas jazdy na odcinku Oświęcim – Czechowice-Dziedzice, a z powodu braku przepustowości może wystąpić konieczność uruchamiania autobusowej komunikacji zastępczej.

Województwo Śląskie proponuje uruchomienie codziennych pociągów na omawianym odcinku po zakończeniu realizacji projektu pn. *Prace na linii kolejowej nr 93 na odcinku Trzebinia – Oświęcim – Czechowice-Dziedzice*, tj. najwcześniej w rozkładzie jazdy 2020/2021. Wtedy nowo uruchomione pociągi zaczną jeździć po infrastrukturze o parametrach umożliwiających pozyskanie podróżnych.

Z poważaniem

MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO
Jakub Chelstowski

**Odpowiedź
WICEMARSZAŁKA
WOJEWÓDZTWA MAŁOPOLSKIEGO**

Kraków, 15.02.2019 r.

Szanowna Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Andrzeja Kamińskiego, Senatora RP w sprawie wznowienia połączenia kolejowego na odcinku Oświęcim – Czechowice-Dziedzice informuję, że Województwo Małopolskie z dużą determinacją dąży do przywrócenia codziennych pociągów łączących ww. miasta. Czynione są starania, aby nowe połączenia realizowane były w bezpośredniej relacji Kraków Główny/Trzebinia – Czechowice-Dziedzice.

Projekt rozkładu jazdy przygotowany przez Województwo Małopolskie przewiduje 9 par pociągów kursujących głównie w relacji Kraków – Czechowice-Dziedzice – Kraków, w godzinach zapewniających dowozy do szkół oraz zakładów w Czechowicach-Dziedzicach, Krakowie oraz miejscowościach pośrednich. Dodatkowo w celu możliwie najlepszego dostosowania oferty do potrzeb podróżnych, w okresie od 23 do 30 stycznia br. propozycja oferty została udostępniona publicznie w ramach konsultacji społecznych. Przez ten czas od potencjalnych podróżnych wpłynęły 53 wnioski z opiniami na temat planowanych godzin kursowania pociągów. Wszystkie były na bieżąco konsultowane z przedstawicielami Operatora Przewozy Regionalne sp. z o.o. oraz Spółki PKP PLK SA i tam gdzie to możliwe, dokonane zostały zmiany w projekcie rozkładu jazdy. Należy zaznaczyć, że lokalni mieszkańcy z dużą radością i nadzieją przyjęli informacje o planach reaktywacji codziennych połączeń kolejowych z Oświęcimia do Czechowic-Dziedzic. Obecnie są oni niemal całkowicie pozbawieni jakiegokolwiek formy transportu publicznego, ponieważ pomiędzy wskazanymi miastami od kilku miesięcy nie świadczy usług żaden przewoźnik drogowy.

Województwo Małopolskie wychodzi z założenia, że dobrze skonstruowany rozkład jazdy, uwzględniający realne potrzeby pasażerów i poddany szerokim konsultacjom społecznym, z których uwagi są uwzględniane przy zamawianiu tras pociągów, jest tym, który pomimo uciążliwości związanych z niskimi parametrami infrastruktury na linii nr 93, jest w stanie przyciągnąć wielu pasażerów. Przykładem na to są połączenia kolejowe na trasie Oświęcim – Trzebinia – Kraków, które pomimo długiego czasu przejazdu, są codziennie chętnie wybierane przez podróżnych jako wygodny i niezawodny środek transportu.

Mając również na uwadze fakt, że do uruchomienia omawianych połączeń niezbędna jest zgoda Województwa Śląskiego, przygotowano również stosowne wystąpienie. Liczę, że zostanie ono rozpatrzone pozytywnie co zarówno przysłuży się lokalnym mieszkańcom uczącym się i pracującym w Czechowicach-Dziedzicach, Oświęcimiu i Krakowie przy obecnej niedostatecznej ofercie w transporcie publicznym, jak i będzie miało wpływ na poziom atrakcyjności całego regionu.

Z uszanowaniem

Łukasz Smółka

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka
oraz do prezesa Zarządu PKP Polskich Linii Kolejowych SA Ireneusza Merchela

Szanowni Państwo!

Zwracam się z prośbą o wskazanie, czy kolejowy dworzec główny w Czechowicach-Dziedzicach (woj. śląskie) jest nadal objęty programem inwestycji, w ramach którego gruntownym modernizacjom poddawane są dworce PKP na terenie kraju.

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na zadane pytanie proszę o udzielenie informacji, na kiedy dokładnie zaplanowano rozpoczęcie i zakończenie wspomnianych prac i czy istnieje możliwość przyspieszenia ich rozpoczęcia.

Andrzej Kamiński

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 15 lutego 2019 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora RP Andrzeja Kamińskiego w sprawie harmonogramu modernizacji dworca w Czechowicach-Dziedzicach, przedstawiam poniżej informacje w przedmiotowym zakresie.

Dworzec kolejowy w Czechowicach-Dziedzicach znajduje się w grupie dworców objętych Programem Inwestycji Dworcowych na lata 2016–2023, który realizuje Spółka PKP SA. W dniu 25 stycznia 2019 r. Minister Infrastruktury uzgodnił program inwestycji dla przebudowy dworca kolejowego Czechowice-Dziedzice. Szacowana wartość inwestycji to kwota około 28,5 mln zł netto. Harmonogram realizacji projektu zakłada, że w 2019 roku wykonane zostaną prace projektowe co powinno pozwolić na pozyskanie pozwolenia na budowę jeszcze przed końcem bieżącego roku. W 2019 roku planowane jest również podpisanie umowy na nadzór inwestorski. Pozwoli to na ogłoszenie przetargu na roboty budowlane w I kw. 2020, co przy założeniu wyłonienia wykonawcy umożliwi rozpoczęcie robót budowlanych w III kw. 2020 roku. Przy powyższych założeniach oddanie dworca do użytku będzie możliwe w IV kw. 2021 roku. Mając na uwadze konieczność pozyskania decyzji administracyjnych oraz przeprowadzenie pełnej procedury postępowania przetargowego trudno na obecnym etapie deklorować możliwość przyspieszenia realizacji inwestycji. Bardziej przybliżony termin zakończenia inwestycji będzie znany po zawarciu umowy z wykonawcą robót budowlanych, które planowane jest w III kw. 2020 roku.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
PREZESA ZARZĄDU PKP
POLSKICH LINII KOLEJOWYCH SA**

Warszawa, 18 lutego 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

odpowiadając na Oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Andrzeja Kamińskiego na 71. posiedzeniu Senatu w dniu 24 stycznia 2019 roku, przekazane pismem nr BPS/043-71-2022-PLK/19, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Obecnie PKP SA w ramach dostępnych źródeł finansowania oraz potencjału realizacyjnego Spółki, realizuje działania inwestycyjne dla 188 obiektów dworcowych ujętych w *Programie Inwestycji Dworcowych na lata 2016–2023* (dalej: PID).

Dworzec kolejowy w Czechowicach-Dziedzicach znajduje się w grupie dworców objętych PID, które zostały skierowane do realizacji.

Realizacja inwestycji jest planowana przy dofinansowaniu z dotacji budżetowej państwa oraz ze środków własnych PKP SA na podstawie Programu Inwestycji „Przebudowa dworca kolejowego Czechowice-Dziedzice” przyjętego Uchwałą Zarządu PKP SA w dniu 20 listopada 2018 roku. W 2019 roku planowana jest realizacja prac projektowych i dokonanie wyboru inspektora nadzoru inwestorskiego. Rozpoczęcie robót budowlanych planowane jest w I połowie 2020 roku, a zakończenie inwestycji w II połowie 2021 roku. Szacowana wartość inwestycji to wynosi ok. 28 mln zł netto.

Z poważaniem

PREZES ZARZĄDU
Krzysztof Mamiński

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do generalnego inspektora transportu drogowego Alwina Gajadhura

W ostatnim czasie docierają do mnie coraz liczniejsze głosy przedsiębiorców trudniących się na terenie naszego kraju transportem drogowym, którzy mają spore problemy w związku z brakiem jednolitego stanowiska podległych głównemu inspektorowi transportu drogowego służb wojewódzkich w przedmiocie wyjątku od przepisów art. 5 – 9 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 PEiR z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, wyrażonego w art. 13 lit. h ww. przepisu w sytuacji wykonywania przewozów pojazdami używanymi w związku ze zbieraniem odpadów z gospodarstw domowych i ich wywozem. Powyższe przekłada się na występowanie kar pieniężnych poprzez wydanie decyzji administracyjnych wojewódzkich inspektorów transportu drogowego, uzasadnianych w sposób dowolny i uznaniowy przez lokalne służby kontrolne, co powoduje utratę zaufania do służb wyrażoną w art. 8 k.p.a.

W tym miejscu pragnę nadmienić, iż w wielu przypadkach zbiórka odpadów z gospodarstw domowych opiera się na umowach zawartych między firmami specjalizującymi się w gospodarowaniu odpadami i transporcie nimi oraz urzędami miast lub gmin, które to podmioty żądają zbiórki odpadów i ich wywóz, określając rejon wyznaczone względem liczby mieszkańców na danym obszarze miasta lub gminy. Tzw. rejonizacja odbioru oznacza sytuację, w której odbiór odpadów z gospodarstw domowych w praktyce może okazać się odbiorem odpadów pochodzących również z działalności gospodarczej, z punktów typu: kiosk Ruchu, fryzjer, kwiaciarnia. Przedsiębiorstwa zajmujące się odbiorem odpadów z rejonów i transportem nie mają technicznej możliwości wyodrębnienia odpadów w punktach zbiórki na te pochodzące ściśle z gospodarstw domowych i te pochodzące z działalności. W świetle istniejącej sytuacji pracownicy zatrudnieni jako ładowacze odpadów z kubłów do śmieciarek, których 90% czasu pracy związane jest z pracą fizyczną, a 10% z krótkimi podjazdami od punktu do punktu zbiórki, są zmuszeni do stosowania rozporządzenia (WE) nr 561/2006 PEiR z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85. To zaś powoduje nieuzasadniony wzrost kosztów obsługi zbiórki i wywozu odpadów, częstokroć przekraczający opłacalność wykonania usługi w ramach umów zawartych z urzędami miast i gmin.

W praktyce praca przy zbiórce i wywozie odpadów z pojemników na odpady pochodzących z gospodarstw domowych i obszarów o takim charakterze z uwagi na jej specyfikację powinna być regulowana zapisami ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r., o czasie pracy kierowców, niestety, część WITD stoi na stanowisku, że w takich sytuacjach obowiązuje rozporządzenie (WE) nr 561/2006. Interpretacja art. 13 lit. h rozporządzenia jest niejednorodna, mimo iż przepisy polskie nie wskazują definicji „odpadów pochodzących z gospodarstw domowych”. Bezwzględnie twórcy rozporządzenia (WE) nr 561/2006 i tego wyjątku brali pod uwagę charakter czynności prac wykonywanych przez kierowców obsługujących się specjalistycznymi pojazdami, jak również ich podstawowe i jedyne zadanie polegające na zbieraniu odpadów z gospodarstw domowych i ich wywozie.

Jeśli zatem przepis odnosi się do konkretnego przewozu, gdzie muszą być spełnione obligatoryjnie 2 elementy, by zaistniała możliwość zwolnienia z obowiązków wyrażonych w art. 5 – 9 ww. rozporządzenia, tj. istnienie pojazdu skonstruowanego wyłącznie do celu odbioru odpadów z gospodarstw domowych i czynność odbioru odpadów z gospodarstw domowych połączona z wywozem, czy ma zatem znaczenie rodzaj odpadów, które odbierane są specjalistycznym pojazdem do odbioru odpadów domowych z miejsc takich jak gospodarstwa domowe? Czy można wysnuć teorię i na jej podstawie

ukarać przewoźnika za fakt, że pomimo realizacji odbioru odpadów z gospodarstw domowych pojazdem specjalistycznym przystosowanym do odbioru odpadów domowych nadrzędne znaczenie dla organu kontrolnego będzie miał rodzaj odpadu, a w zasadzie jego nazwa wyrażona w polskiej wersji tłumaczenia rozporządzenia 561/2006? Według spotkanych interpretacji wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego to rodzaj odpadu decyduje o istnieniu zwolnienia lub jego braku. Część wojewódzkich inspektorów stoi na stanowisku, zgodnie z którym, jeśli w zbiorczym kubie na śmieci, do którego odpadki wrzucają wszyscy mieszkańcy np. bloku, pojawi się choćby jeden odpad niepochodzący z gospodarstwa domowego, to przewóz realizowany przez przewoźnika z tym jednym odpadem dyskwalifikuje ten przewóz jako zwolniony w ramach w art. 13 lit. h ww. rozporządzenia.

Idąc dalej za tym założeniem i przyjmując logikę badania sprawy przyjętą przez organ kontrolny, pozostaje jedynie zapytać, na jakiej podstawie organ określa, a co za tym idzie, udowadnia istnienie odpadów innych niż pochodzące z gospodarstw domowych w odpadach z gospodarstw domowych we wszystkich analizowanych przewozach. Część wojewódzkich inspektorów uważa, że decydujące znaczenie w tego typu sprawach są umowy na wywóz odpadów w danym rejonie, zawarte z gospodarstwami domowymi (spółdzielniami, wspólnotami mieszkaniowymi) oraz z przedsiębiorcami prowadzącymi działalność gospodarczą. Tego typu logika nie zakłada braku wiedzy przewoźnika odpadów z danego rejonu co do typu umów i podmiotów tam występujących, albowiem wytwórcy odpadów zawierają umowy z urzędami miast i gmin, nie zaś z podmiotami realizującymi zbiórke i przewóz odpadów z rejonów. Odbiorcy i przewoźnicy odpadów operują odpadami na podstawie umów zawieranych z urzędami miast i gmin opiekującymi na realizację zbioru i wywozu, bez wskazania wytwórców na rejonach gospodarstw domowych.

Sytuację komplikuje brak legalnej definicji gospodarstwa domowego. Postępując się do celu zdefiniowania pojęcia uniwersalnym słownikiem języka polskiego, można uzyskać przekonanie – bo to wynika z pojęcia słownikowego – że gospodarstwo domowe to zespół osób razem mieszkających, wspólnie się utrzymujących i podejmujących decyzje finansowe, zwykle stanowiące rodzinę. Ta wykładnia stosowana jest przez część WITD i została przełożona w sposób uznaniowy na formułę „odpadów pochodzących z gospodarstw domowych”. Należy wskazać, że część WITD kieruje się w wyborze tej interpretacji wyłącznie działaniem na niekorzyść strony, to zaś stoi w sprzeczności z wykładnią sądów. M.in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z siedzibą w Warszawie z dnia 3 lutego 2012 r. (VI SA/Wa 2096/11) wskazuje, że wynika to „z ciążącego na organie administracji publicznej obowiązku wszechstronnego wyjaśnienia sprawy. Podkreślić trzeba, że w razie wątpliwości sprawę należy rozstrzygać na korzyść strony, jeżeli nie stoi temu na przeszkodzie ważny interes społeczny. Tylko takie postępowanie może pogłębić zaufanie obywatela do organów państwa. Strona nie powinna ponosić ujemnych konsekwencji wynikających z zaniedbań organu administracji publicznej”.

Główny problem w kwalifikacji istnienia wyłączenia wskazanego w art. 13. ust. 1 lit. h rozporządzenia (WE) nr 561/2006 wynika z braku jednolitej wykładni co do pojęcia „zbieranie odpadów z gospodarstw domowych i ich wywóz”, co nieodzwrotnie wiąże się z pojęciami specjalistycznymi używanymi w branży związanej z gospodarką odpadami. Przez pojęcie odpadów powstających w gospodarstwach domowych rozumieć należy odpady związane z funkcjonowaniem człowieka i jego bytnością. Zauważyć należy, iż rozporządzenie (WE) nr 561/2006 nie zawiera definicji pojęcia „odpady z gospodarstwa domowego”, jak również pojęcia zbierania odpadów połączonego z ich wywozem. Wobec tego, kiedy odnosimy się do znaczenia tego zagadnienia, konieczne jest zastosowanie definicji mających zastosowanie w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Zgodnie z art. 3 ust. 3 pkt 4 też ustawy przez odpady komunalne rozumie się odpady powstające w gospodarstwach domowych, a także odpady niezawierające odpadów niebezpiecznych pochodzące od innych wytwórców odpadów, które ze względu na swój charakter lub skład są podobne do odpadów powstających

w gospodarstwach domowych. I to należy uznać za właściwą interpretację i definicję odpadów pochodzących z gospodarstw domowych. Niezaprzeczalnie odpady z gospodarstw domowych to te, które w nich powstają i te, które w nich nie powstają, pochodzące od innych wytwórców, ale takie, które swoim charakterem lub składem są podobne do odpadów powstających w gospodarstwach domowych, z wyjątkiem odpadów niebezpiecznych (wobec których zachodzi konieczność stosowania odrębnych przepisów, m.in. ADR).

Oczywisty wydaje się fakt, że jakościowo i ilościowo odpadów tych nie sposób rozróżnić, zatem sposób ich zbierania i wywozu jest identyczny, a jako taki podlega wyłączeniu zgodnie z rozporządzeniem 561/2006. W przedmiotowej sprawie wyłączenie określone w art. 13 rozporządzenia 561/2006 (tj. chodzi o zbieranie odpadów z gospodarstw domowych połączone z ich wywozem) z zakresu stosowania art. 5 – 9 ww. rozporządzenia będzie miało zatem miejsce wówczas, gdy kumulatywnie spełnione będą 2 przesłanki. Pierwsza z nich wskazuje, iż odpady muszą być odebrane z gospodarstw domowych lub być o charakterze takim, jak odpady powstające w gospodarstwach domowych, zaś druga przesłanka polega na tym, iż po odebraniu odpadów są one wywożone np. na wysypisko śmieci lub do sortowni. Przez wywóz należy rozumieć kompleksową usługę przewozową polegającą na załadunku odpadów z miejsca ich zbiórki lub wytworzenia, przewozu do punktu składowania lub przetwarzania i na wyładunku odpadów wraz z rozmieszczeniem, ewentualnie sortowaniem lub utylizacją.

W myśl definicji wskazanych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym oraz ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe przewozem należy określić każdy przejazd pojazdu po drogach publicznych, załadowanego lub bez ładunku, przeznaczonego do krajowego lub międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy, wykonywany przez przedsiębiorcę posiadającego stosowne uprawnienia. Wobec tego „zbieranie odpadów z gospodarstw domowych” dotyczyć będzie działań wyjazdu próżnego pojazdu po odpady, załadunku, przewozu i wyładunku, czyli całego okresu, w którym realizowane jest zadanie o charakterze „zbierania odpadów z gospodarstw domowych”. A wobec tego wskazane w decyzjach części WITD naruszenia przepisów nie stanowią faktycznych uchybień przepisów, lecz są wynikiem wyłącznie niewłaściwego założenia organu kontrolnego, które nie uwzględnia art. 13 lit. h rozporządzenia (WE) nr 561/2006, obejmującego aktywności pojazdów i kierowców uczestniczących przy odbiorze odpadów z obszarów gospodarstw domowych o charakterze odpadów pochodzących z gospodarstw.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się z prośbą o w miarę możliwości precyzyjną i jednoznaczną interpretację art. 13 lit. h rozporządzenia (WE) nr 561/2006 PEiR (w tym zestawieniu z regulacjami art. 29 ustawy o czasie pracy kierowców), w przypadku gdy przedsiębiorstwo zbiera i wywozi odpady pochodzące z pojazdów specjalistycznych, tj. śmieciarek, w rejonach miast i gmin, w których nie dokonano rozdziału na źródło pochodzenia, z wyjątkiem obszarów o charakterze czysto przemysłowym (wskazanych w planach zagospodarowania miast i gmin), z jednoczesnym zastrzeżeniem, iż ww. odpady nie są odpadami produkcyjnymi (przemysłowymi) wytwarzanymi przez firmy, lecz często wytworzonymi przez pracowników tych firm (np. pozostałymi po spożyciu śniadania). Należy bowiem uwzględnić fakt, iż sam odbiór odpadu z terenu nieruchomości, na której prowadzona jest działalność gospodarcza, nie świadczy a priori o tym, iż w istocie gromadzone są tam odpady przemysłowe.

Andrzej Kamiński

Odpowiedź

Warszawa, 12.02.2019 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W nawiązaniu do prośby o zajęcie stanowiska do oświadczenia złożonego przez senatora Andrzeja Kamińskiego podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 roku a dotyczącego stosowania przepisów art. 5–9 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 z dnia 15 marca 2006 r. (Dz. Urz. UE. L Nr 102, str. 1 – zwanego dalej rozporządzeniem nr 561/2006) w związku z art. 13 ust. 1 lit. h ww. rozporządzenia nr 561/2006, poniżej przedstawiam stanowisko w sprawie wyłączenia obowiązku stosowania tachografów przy wykonywaniu przewozu odpadów z gospodarstw domowych. Jednocześnie podkreślam, że poniższe stanowisko jest jednolicie stosowane przez organy Inspekcji Transportu Drogowego i nie ma w tym zakresie rozbieżności interpretacyjnych.

Na wstępie należy przytoczyć treść art. 13 ust. 1 lit. h rozporządzenia nr 561/2006. Zgodnie z treścią ww. przepisu o ile nie zagraża to osiągnięciu celów określonych w art. 1, każde Państwo Członkowskie może wprowadzić wyjątki od przepisów art. 5–9 i uzależnić te wyjątki od spełnienia indywidualnych warunków na swoim terytorium lub, w porozumieniu z zainteresowanymi Państwami, na terytorium innego Państwa Członkowskiego, mające zastosowanie do następujących przewozów wykonywanych:

- pojazdami używanymi w związku z odprowadzaniem ścieków, ochroną przeciwpowodziową, konserwacją urządzeń zaopatrujących w wodę, gaz i elektryczność, utrzymaniem i kontrolą dróg, zbieraniem odpadów z gospodarstw domowych i ich wywozem, usługami telegraficznymi i telefonicznymi, nadawaniem programów radiowych i telewizyjnych oraz wykrywaniem nadajników lub odbiorników radiowych lub telewizyjnych.

Mając na względzie treść art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 561/2006, w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.) wskazano, iż na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kategorii pojazdów, o których mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 561/2006, wyłącza się ze stosowania art. 5–9 tego rozporządzenia.

Rozporządzenie nr 561/2006 jak również ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców nie definiują pojęcia „odpady z gospodarstw domowych”, a zatem niezbędne jest dokonanie wykładni tego przepisu, z uwzględnieniem przyjętych dyrektyw wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej.

W tym zakresie błędnym jest przyjęcie, iż definicja odpadów komunalnych, która zawarta jest w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2018 r. poz. 992) jest tożsama z pojęciem „odpady z gospodarstw domowych” – którym to określeniem posługuje się prawodawca na gruncie art. 13 ust. 1 lit. h rozporządzenia nr 561/2006. Przeczy temu już sama literalna treść art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy o odpadach. Zgodnie bowiem z tym przepisem przez odpady komunalne rozumie się odpady powstające w gospodarstwach domowych, z wyłączeniem pojazdów wycofanych z eksploatacji, a także odpady niezawierające odpadów niebezpiecznych pochodzące od innych wytwórców odpadów, które ze względu na swój charakter lub skład są podobne do odpadów powstających w gospodarstwach domowych, zmieszane odpady komunalne pozostają zmieszanymi odpadami komunalnymi, nawet jeżeli zostały poddane czynności przetwarzania odpadów, która nie zmieniła w sposób znaczący ich właściwości.

Pojęcie „odpadów komunalnych” użyte w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy o odpadach jest zatem pojęciem szerszym i obejmuje nie tylko odpady powstające w gospodarstwach

domowych, ale także pochodzące od innych wytwórców odpadów, jeżeli charakter i skład tych odpadów podobny jest do odpadów powstających w gospodarstwach domowych. Analiza powołanego przepisu prowadzi natomiast do wniosku, że odpady pochodzące od innych wytwórców odpadów np. pochodzące z zakładów usługowych, nawet jeżeli w składzie są podobne do odpadów powstających w gospodarstwach domowych, a przez to również zaliczone są do odpadów komunalnych, są jednak w istocie odrębną kategorią odpadów niż odpady pochodzące z gospodarstw domowych. Rozróżnienie pomiędzy jednym i drugim rodzajem odpadów następuje z uwagi na źródło ich pochodzenia. Trzeba zatem wyraźnie podkreślić, że odpady, których skład jest podobny do tych powstających w gospodarstwach domowych, ale które pochodzą z innych źródeł niż gospodarstwo domowe, nie są odpadami z gospodarstw domowych, mimo że również mieszczą się w definicji odpadów komunalnych.

Należy w tym miejscu podkreślić, że wyłączenie określone w art. 13 ust. 1 lit. h) rozporządzenia nr 561/2006, do którego odsyła art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, dotyczy pojazdów używanych w związku ze zbieraniem odpadów z gospodarstw domowych i ich wywozem. Przepis ten wyraźnie ogranicza swoje zastosowanie tylko do tych pojazdów, które przewożą odpady z gospodarstw domowych, a zatem nie obejmuje tych, które przewożą odpady także od innych niż gospodarstwa domowe wytwórców, nawet jeżeli są to także odpady komunalne, czyli w składzie podobne do odpadów powstających w gospodarstwach domowych.

Podkreślić należy, że norma zawarta w art. 13 ust. 1 lit. h) rozporządzenia nr 561/2006 wprowadza wyjątek od ogólnej zasady jaką jest stosowanie urządzeń rejestrujących przez podmioty wykonujące przewóz drogowy pojazdami o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony. Jedną z podstawowych zasad wykładni przepisów jest natomiast zakaz wykładni rozszerzającej wyjątków. Przepisy wprowadzające przywileje dla określonej grupy wykonujących przewozy, a niewątpliwie norma zawarta w art. 13 ust. 1 lit. h) rozporządzenia nr 561/2006 taki przywilej wprowadza, mają charakter wyjątkowy i nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej. Skoro zatem prawodawca wyraźnie stwierdził, że wyłączeniu podlegają przewozy pojazdami używanymi w związku ze zbieraniem odpadów z gospodarstw domowych i ich wywozem, to stanowisko, że powyższe wyłączenie obejmuje także wywóz odpadów komunalnych pochodzących od innych niż gospodarstwo domowe wytwórców jest nieuprawnione.

Przedstawiony wyżej pogląd znajduje także oparcie w orzecznictwie sądów administracyjnych w tym także Naczelnego Sądu Administracyjnego. W wyroku z dnia 2 grudnia 2016 r. Naczelny Sąd Administracyjny w sprawie o sygnaturze II GSK 1276/15 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/A05A35F094>) orzekł, iż prawodawca unijny pozostawił Państwu Członkowskim swobodę decyzji co do wprowadzenia w prawie krajowym wskazanych w tym rozporządzeniu wyjątków, a polski ustawodawca w pełnym zakresie je wprowadził. Na Państwach Członkowskich spoczywa obowiązek dokonywania wykładni przepisów krajowych w tym pojęcia „odpady z gospodarstw domowych” w sposób uwzględniający cele wprowadzenia tej regulacji przez instytucje unijne, jak i w sposób zapewniający jej skuteczność oraz jednolitość wykładni i stosowania przez krajowe organy poszczególnych Państw Członkowskich. NSA w uzasadnieniu powyższego wyroku podkreślił, że przepis art. 13 ust. 1 lit. h) rozporządzenia nr 561/2006 należy interpretować w sposób ścisły a wszelkie odstępstwa od reguł zmierzających do realizacji celów wprowadzenia rozporządzenia nr 561/2006. Przepis art. 13 ust. 1 lit. h) ww. rozporządzenia określa, że wykonywany danym pojazdem przewóz, by mógł być zaliczony do konkretnego wyłączenia z zakresu stosowania rozporządzenia nr 561/2006, powinien realizować konkretną wskazaną w tym przepisie funkcję, w związku z którą przewóz jest wykonywany.

Przechodząc do literalnej wykładni art. 13 ust. 1 lit. h) ww. rozporządzenia, Naczelny Sąd Administracyjny jednoznacznie stwierdził, że odstępstwo to obejmuje tylko i wyłącznie przewozy odpadów pochodzących z gospodarstw domowych, tj. wytwórcą odpadów może być jedynie gospodarstwo domowe, nie zaś jakikolwiek inny wytwórca np. przedsiębiorca, choćby wytwarzał on – poza odpadami przemysłowymi – również odpady pochodzące z gospodarstw domowych. Decydujące znaczenie dla stosowania przepisów art. 13 ust. 1 lit. h) ma miejsce (pochodzenie) powstawania odpadów jako

kryterium ich rozróżnienia i kwalifikowania. W świetle powyższego za nieprawidłowy należy uznać pogląd, że wyłączeniu określone w art. 13 ust. 1 lit. h rozporządzenia nr 561/2006 podlegają nie tylko przewozy odpadów z gospodarstw domowych, ale również przewozy odpadów od innych wytwórców odpadów, które ze względu na swój charakter lub skład są podobne do odpadów powstających w gospodarstwach domowych. Jedynie przejazdy pojazdem, realizującym funkcje określone w art. 13 ust. 1 lit. h rozporządzenia nr 561/2006, na krótkich dystansach i w krótkim czasie, a za takie można uznać przejazdy pomiędzy poszczególnymi nieruchomościami (gospodarstwami domowymi), nie zagrażają realizacji celów ww. rozporządzenia i tylko w takich przypadkach dopuszczalne jest określone w art. 13 ust. 1 lit. h rozporządzenia odstępstwo od ogólnego reżimu rejestracji aktywności kierowców.

Naczelny Sąd Administracyjny wskazał poza powyższym, iż pojęcia: „*odpady z gospodarstw domowych*” oraz „*odpady komunalne*” nie są pojęciami zakresowo tożsamymi. Pogląd o ekwiwalentnym traktowaniu odpadów pochodzących od innych wytwórców o składzie lub charakterze podobnym do tych pierwszych jest nieusprawiedliwiony, z uwagi na fakt, iż nie uwzględnia celów i założeń rozporządzenia nr 561/2006. Odpady z gospodarstw domowych są jedynie elementem szerszej kategorii odpadów komunalnych.

Podsumowując, wyłączeniu określone w art. 13 ust. 1 lit. h rozporządzenia nr 561/2006 w związku z art. 29 ust. 1 ustawy o czasie pracy kierowców podlegają przewozy pojazdami używanymi w związku ze zbieraniem odpadów z gospodarstw domowych (tj. poszczególnych nieruchomości o charakterze mieszkalnym tj. domów jednorodzinnych, wspólnot mieszkaniowych, spółdzielni mieszkaniowych itp.), natomiast temu wyłączeniu nie podlegają przewozy odpadów wytwarzanych w zakładach przemysłowych lub jednostkach organizacyjnych prowadzących działalność gospodarczą bez względu na charakter lub rozmiar wytwarzanych odpadów oraz rozmiar prowadzonej działalności gospodarczej.

GŁÓWNY INSPEKTOR
TRANSPORTU DROGOWEGO
z up. Łukasz Bryła
Zastępca Głównego Inspektora
Transportu Drogowego

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Pragnę zwrócić uwagę na problem mieszkańców Wesolej, jak również wielu użytkowników dróg w Polsce oczekujących na wschodnią obwodnicę Warszawy (WOW). Ta ostatnia wyczekiwana część małego kręgu wokół Warszawy ma usprawnić komunikację w okolicy, jak również ruch aut na trasach międzynarodowych Via Baltica i Via Carpatia.

Wątpliwości budzi proces procedowania jej przebiegu. Pierwotny wariant, „czerwony”, był bliski realizacji za sprawą śp. Grażyny Gęsickiej. Z informacji uzyskanych od mieszkańców Wesolej wynika, że był to jedyny sensowny wariant, akceptowany przez większość społeczeństwa po przeprowadzonych konsultacjach społecznych. Projekt przez 30 lat utrwalał się w społecznej świadomości oraz w istniejących dokumentach planistycznych. Od tego czasu w Wesolej powstało wiele osiedli mieszkaniowych uwzględniających taki przebieg WOW.

Z niejasnych powodów Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad odstąpiła od pierwotnego wariantu, opracowując wariant alternatywny – „zielony”. Wrzucono go w środek dzielnicy, między gęstą zabudowę mieszkaniową i między tych, którzy w swoich planach mieszkaniowych odsuwali się od WOW. Wariant pierwotny, tzw. „czerwony”, przebiegał przez tereny w większości niezamieszkałe.

Wariant „zielony” niszczy wąski pasek lasu, który pełni rolę parku miejskiego, naraża mieszkańców na hałas i zanieczyszczenia związane z ruchem tysięcy aut. Wprowadza autostradę między zamieszkałe osiedla, szkoły, przedszkola. W procedowaniu nie bierze się pod uwagę norm środowiskowych, ogranicza wpływ ludzi, ignoruje specyfikę miejsca, istniejące powiązania społeczne i krajobrazowe, zaś preferuje czynnik ekologiczny. Człowiek, mieszkaniec wydaje się ostatni do ochrony. Podejrzenia budzi decyzja środowiskowa, która została wydana w Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Białymstoku bez udziału i konsultacji z mieszkańcami, praktycznie bez możliwości wglądu w dokumentację.

Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zapoznanie się z niniejszą sprawą oraz podjęcie działań zmierzających do zmiany przebiegu tejże trasy zgodnie z poprzednim wariantem, który z wielu obiektywnych względów wydaje się najbardziej optymalny. Proszę również o wszelkie informacje w sprawie podjętych działań i poczynionych w sprawie ustaleń.

*Z poważaniem
Stanisław Karczewski*

Odpowiedź

Warszawa, 5 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 30 stycznia br. znak: BPS/043-71-2024/19, przy którym przekazano tekst oświadczenia złożonego przez senatora Stanisława Karczewskiego podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia br., dotyczącego problematyki realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S17 Wschodnia Obwodnica Warszawy, przedstawiam poniżej informacje w sprawie.

Zadanie obejmujące budowę przedmiotowego odcinka drogi ekspresowej S17 zostało ujęte w Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.). Zadanie to znajduje się na etapie prac przygotowawczych związanych z opracowaniem niezbędnej dokumentacji technicznej i uzyskaniem opinii i decyzji administracyjnych wymaganych przepisami prawa.

Dnia 2 lipca 2015 r. inwestor zadania – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, złożył do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie ponowny wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia. Wniosek ten został przekazany do procedowania do RDOŚ w Białymstoku. W wyniku prowadzonego postępowania administracyjnego dnia 24 listopada 2017 r. wydana została decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach dla odc. Drewnica – Ząbki zaś 28 grudnia 2018 r. dla odc. Ząbki – Zakręt.

Odnosząc się do problematyki przebiegu przedmiotowej drogi, jego kształtu oraz sposobu powiązania z siecią dróg krajowych jak i terenami przyległymi uprzejmie informuję, że zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405 z późn. zm.). Zgodnie z przepisem art. 79 ust. 1 tej ustawy, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, dzięki czemu wszystkie zainteresowane podmioty mogą składać wnioski dotyczące przedmiotu postępowania.

Należy jednak podkreślić, że konkluzje zawarte w dokumentacji przygotowanej przez inwestora zadania (GDDKiA) i zawarte we wniosku o wydanie przedmiotowej decyzji stanowiły jedynie rekomendację preferowanego wariantu przebiegu drogi. Ostateczny przebieg przedmiotowej drogi zaś, określony został w decyzjach organu wydającego decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach, czyli Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Na etapie prac przygotowawczych prowadzonych przez inwestora przeprowadzony został szereg analiz oraz uzgodnień z odpowiednimi organami państwowymi, wynikiem których było określenie preferowanego wariantu przebiegu drogi ekspresowej S17 i wskazanie go we wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Uprzejmie informuję, że cała dokumentacja oraz analizy na etapie procesu przygotowawczego zostały zrealizowane w oparciu i na podstawie obowiązujących przepisów prawa oraz przy wykorzystaniu procedur i dotychczasowych wieloletnich doświadczeń GDDKiA, w sposób szczegółowy, transparentny i uwzględniający wszelkie możliwe czynniki. Poprawność wszystkich analiz przeprowadzonych na etapie procesu przygotowawczego i zawartych w złożonej dokumentacji, w szczególności w raporcie oddziaływania na środowisko, została zweryfikowana i poddana szczegółowej analizie przez organ prowadzący postępowanie (RDOŚ), uznana została przez organ za kompletną i znalazła odzwierciedlenie w treści decyzji administracyjnej.

Decyzja ta została wydana przez odpowiedni organ administracji publicznej, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, z uwzględnieniem wszystkich jego

elementów, w tym uzyskania wszystkich uzgodnień i opinii odpowiednich organów i inspekcji państwowych jak też uwzględnieniem udziału społeczeństwa.

Wskazać należy, że od rozstrzygnięcia w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku, stronom postępowania przysługują środki ochrony prawnej w tym odwołanie do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, a następnie ewentualnie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Podkreślenia wymaga także, że kontrola prawidłowości rozstrzygnięć podejmowanych przez właściwy organ ochrony środowiska, w tym przypadku RDOŚ, nie leży w kompetencji Ministra Infrastruktury. Minister nie posiada przymiotu strony przedmiotowego postępowania administracyjnego.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego zgłaszają się marynarze z Pomorza pracujący w transporcie międzynarodowym w norweskich przedsiębiorstwach, którzy są wzywani do złożenia korekt swoich zeznań podatkowych za lata 2014–2017, mimo że są upoważnieni do skorzystania z tzw. ulgi abolicyjnej na podstawie art. 27g u.p.d.o.f.

Z początkiem roku 2014 zmianie uległa dotychczasowa umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania z Norwegią, gdzie dla dochodów marynarskich, poza statkami w rejestrze NOR, jako metoda unikania podwójnego opodatkowania została wprowadzona metoda proporcjonalnego odliczenia. Zakłada ona, że od podatku do zapłaty w Polsce należy odjąć podatek zapłacony za granicą. W sytuacji gdy w Norwegii dochody marynarskie są wolne od podatku, rozwiązanie takie nie byłoby korzystne. W polskim prawie złagodzeniu tego rozwiązania służy tzw. ulga abolicyjna z art. 27g ustawy o PIT, która – w dużym skrócie – umożliwia ograniczenie podatku do zera. Marynarze muszą przy tym składać PIT-y i płacić zaliczki na podatek, na wniosek marynarza zaliczki ulegają ograniczeniu w całości.

Marynarze muszą składać wnioski o ograniczenie zaliczek na podatek dochodowy od 2014 r., mimo że są zatrudnieni u tych samych pracodawców, na tym samym statku. Ich sytuacja każdego roku jest szczegółowo weryfikowana przez właściwe urzędy skarbowe. W kolejnych latach otrzymują oni różne decyzje, negatywne lub pozytywne, w przedmiocie ograniczenia zaliczek. Ponadto marynarze są zmuszeni występować do Krajowej Informacji Podatkowej o interpretację indywidualną, która: po pierwsze, potwierdza zastosowanie przepisów konwencji o unikaniu podwójnego opodatkowania z Norwegią; po drugie, potwierdza zastosowanie metody proporcjonalnego odliczenia; po trzecie, potwierdza uprawnienie do skorzystania z ulgi abolicyjnej niezależnie od tego, czy podatek za granicą został zapłacony, czy nie.

W dniu 31 października 2016 r. minister rozwoju i finansów wydał interpretację ogólną w sprawie DD10.8201.1.2016.GOJ. W interpretacji tej minister stwierdził, że skorzystanie z ulgi abolicyjnej z art. 27g ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, dalej: u.p.d.o.f., nie zależy od zapłaty podatku za granicą. Interpretacja powyższa jest w pełni spójna z otrzymywaną przez marynarzy interpretacją indywidualną.

Urzędy skarbowe, podejmując czynności sprawdzające dotyczące zeznań podatkowych i wzywając marynarzy do złożenia korekty zeznań rocznych PIT, stwierdzają, że nie są oni uprawnieni do ulgi abolicyjnej i powinni rozliczać swoje dochody na zasadach ogólnych, tj. zapłacić od nich pełen podatek. Wezwania te są często bardzo ogólnikowe i nie wskazują podstaw takich twierdzeń.

Takie działania w oczywisty sposób naruszają prawo. Potwierdza to wiele prawomocnych wyroków WSA w Gdańsku dotyczących marynarzy, zatem wydanych w takim samym stanie faktycznym. Przykładowe prawomocne orzeczenia to:

- I Sa/Gd 6/18 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/98510D4FE8>),
- I Sa/Gd 1756/17 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/D31DDC3ADD>),
- I Sa/Gd 1712/17 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/24BE39F21A>),
- I Sa/Gd 1578/17 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/100F633439>).

Z informacji uzyskanych z Urzędu Skarbowego w Lęborku wynika, że czynności sprawdzające wobec zeznań podatkowych składanych przez marynarzy zostały nakazane urzędowi skarbowym w całym województwie pomorskim przez Izbę Administracji Skarbowej w Gdańsku. Dotychczas czynności takie podjęty w szczególności: US w Lęborku, US w Słupsku, II US w Gdańsku, US w Wejherowie itd.

IAS w Gdańsku w latach 2016–2017 wobec dochodów marynarskich stosowała bardzo niekorzystną interpretację prawa, chodziło przede wszystkim o odmowy ograniczenia poboru zaliczek na podatek dochodowy. Doszło wtedy do wydania wielu niekorzystnych decyzji, które – jako wydane z na-

ruszeniem prawa – były potem seryjnie uchylane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku. Linia orzecznicza WSA w Gdańsku jest zbieżna ze wskazaną wyżej interpretacją ogólną ministra rozwoju i finansów.

Należy stwierdzić, że problemów takich nie było w innych województwach, co w pełni pozwala stwierdzić, że pomorscy marynarze są de facto dyskryminowani w stosunku do swoich kolegów z pozostałych 15 województw.

W 2017 r. sytuacja podatkowa marynarzy była przedmiotem zainteresowania Komisji Gospodarki Morskiej w Sejmie RP, gdzie w dniu 20 kwietnia 2017 r. w obecności przedstawicieli Ministerstwa Finansów, Departamentu Podatków Bezpośrednich marynarze mieli okazję przedstawić swój punkt widzenia. Tematykę tę omawia także dołączony artykuł z „Namiarów” z początku 2018 r.

W 2018 r. sytuacja chwilowo się poprawiła – nie odnotowano szczególnych problemów z wydawaniem decyzji w sprawie ograniczenia poboru zaliczek na podatek dochodowy, choć US w Lęborku wydawał decyzje odmowne, potem uchylane, ale czynności sprawdzające można uznać za kolejny przykład wskazujący na to, że IAS w Gdańsku wobec marynarzy zamieszkających na terenie województwa pomorskiego stosuje partykularyzm interpretacyjny, a także ignoruje orzecznictwo sądów administracyjnych oraz interpretacje ogólne i indywidualne wydawane przez Ministerstwo Finansów.

W związku z tym chciałbym zadać następujące pytania.

1. Kiedy Ministerstwo Finansów podejmie kroki mające na celu jednolite stosowanie przez organy podatkowe na terytorium całego kraju wykładni prawa podatkowego zgodnej z interpretacją ogólną ministra rozwoju i finansów w sprawie DD10.8201.1.2016.GOJ z dnia 31 października 2016 r., tak aby interpretacja prawa podatkowego nie zależała wyłącznie od miejsca zamieszkania podatnika?

2. Kiedy Ministerstwo Finansów podejmie kroki mające na celu jednolite stosowanie przez organy podatkowe prawa podatkowego w poszczególnych okresach rozliczeniowych w sytuacji, gdy sytuacja podatnika w poszczególnych okresach rozliczeniowych pozostaje bez zmian?

3. Czy dokonywanie czynności sprawdzających wobec osób posiadających interpretacje indywidualne nie powinno się ograniczyć wyłącznie do ustalenia stanu faktycznego dotyczącego tych osób pod kątem zastosowania do nich wskazanych interpretacji indywidualnych lub interpretacji ogólnej ministra rozwoju i finansów w sprawie DD10.8201.1.2016.GOJ z dnia 31 października 2016 r.?

Z wyrazami szacunku
Kazimierz Kleina

Odpowiedź

Warszawa, 13 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odnosząc się do Oświadczenia Senatora Pana Kazimierza Kleiny, złożonego na 71. posiedzeniu Senatu w dniu 24 stycznia 2019 r., przesłanego przy piśmie z dnia 30 stycznia 2019 r. znak: BPS/043-71-2025/19, w sprawie wezwań do złożenia ko-

rekt zeznań podatkowych za lata 2014–2017, w związku z prawem do skorzystania z tzw. ulgi abolicyjnej na podstawie art. 27g ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1509 z późn. zm.), kierowanych do polskich marynarzy zatrudnionych przez norweskie przedsiębiorstwa, zajmujące się transportem międzynarodowym, uprzejmie informuję, jak niżej.

W dniu 31 października 2016 r. Minister Rozwoju i Finansów wydał interpretację ogólną nr DD10.8201.1.2016.GOJ w zakresie opodatkowania marynarzy, która pozostaje aktualna.

Ministerstwo Finansów podjęło czynności analityczne i wyjaśniające w celu ustalenia skali nieprawidłowości, dotyczących niejednolitego stosowania przez organy podatkowe przepisów w zakresie opodatkowania marynarzy na tle interpretacji ogólnej Ministra Rozwoju i Finansów nr DD10.8201.1.2016.GOJ. Z informacji uzyskanych od Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Gdańsku wynika, że wszystkie podległe organy podatkowe prawidłowo stosują wykładnię, przedstawioną w ww. interpretacji, zgodnie z którą prawo do skorzystania z ulgi abolicyjnej przysługuje marynarzowi mającemu miejsce zamieszkania w Polsce, jeżeli do dochodów marynarza, zgodnie z właściwą umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, ma zastosowanie metoda proporcjonalnego odliczenia. Analiza informacji przekazanych przez organy podatkowe nie wskazuje zatem na istnienie rozbieżności w stosowaniu interpretacji ogólnej.

Ponadto należy zauważyć, że podejmowane czynności sprawdzające są efektem postępowania podatkowego zainicjowanego wnioskiem podatników o ograniczenie poboru zaliczek na podatek. Organ podatkowy, który wydał decyzje w przedmiocie ograniczenia poboru zaliczek, ma prawo, a wręcz obowiązek do weryfikacji prawidłowości rozliczenia należnego podatku za cały rok podatkowy.

Dodatkowo uprzejmie informuję, że interpretacje indywidualne zostają wydane w oparciu o stan faktyczny przedstawiony przez Wnioskodawcę we wniosku. Natomiast w ramach prowadzonych czynności, organ weryfikuje i ustala jaki był rzeczywisty stan faktyczny. Dopiero takie ustalenie determinuje ocenę prawną w kontekście określenia wysokości należnego podatku.

Podkreślić należy, że treść interpretacji ogólnej oraz indywidualnej nie ogranicza prawa organów do weryfikacji prawidłowości rozliczeń podatkowych, np. weryfikacji, czy w sprawie wystąpiły wszystkie okoliczności uprawniające do skorzystania z ulgi na zasadach wskazanych w interpretacji.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Paweł Cybulski
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego w ciągu ostatnich kilku miesięcy zgłosiło się wielu przedstawicieli organizacji społecznych (stowarzyszeń oraz fundacji), często posiadających status organizacji pożytku publicznego (OPP), którzy wyrazili zaniepokojenie w związku z brakiem jednoznacznych wytycznych Ministerstwa Finansów odnośnie do obowiązków spoczywających na nich w świetle ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (nowa ustawa AML). Zgodnie bowiem z treścią art. 2 ust. 1 pkt 21 nowej ustawy AML „instytucjami obowiązwanymi są m.in. fundacje ustanowione na podstawie ustawy o fundacjach w zakresie, w jakim przyjmują lub dokonują płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10 000 euro, bez względu na to, czy płatność jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja, czy kilka operacji, które wydają się ze sobą powiązane”. Ustawodawca w uzasadnieniu projektu nowej ustawy AML wskazał, że w ten sposób „doprecyzowano zakres, w jakim obowiązki instytucji obowiązanych spoczywają na stowarzyszeniach posiadających osobowość prawną oraz fundacjach, wskazując, że dotyczy on wyłącznie przypadków przyjęcia lub dokonania płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10 000 euro”.

Jednocześnie w art. 183 nowej ustawy o AML stwierdza się, że „w okresie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy instytucje obowiązane, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 197, przekazują informacje, o których mowa w art. 72, oraz formularze, o których mowa w art. 77 ust. 1, zgodnie z przepisami dotychczasowymi, a po upływie tego okresu, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy – zgodnie z przepisami dotychczasowymi albo przepisami niniejszej ustawy”.

Biorąc więc pod uwagę wskazane regulacje prawne, należy postawić następujące pytania.

1. Czy fundacja lub stowarzyszenie, które nie przyjmuje i nie będzie przyjmować płatności gotówkowych powyżej progu 15 000 euro, co zostało zapisane zarówno w statucie jednostki, jak i w wewnętrznych regulacjach polegających na wydaniu pracownikom przez zarząd pisemnego zakazu przyjmowania takich wpłat, nie spełnia definicji instytucji obowiązanej, o której mowa w art 2 ust. 1 pkt 21 nowej ustawy AML i w związku z tym nie podlega przepisom tejże ustawy?

2. Czy, jeżeli fundacja lub stowarzyszenie wraz z wejściem w życie nowej ustawy AML podjęła decyzję o nieprzyjmowaniu płatności gotówkowych oraz braku realizacji płatności gotówkowych, to tym samym taki podmiot słusznie zakłada, że nie będą do niego znajdować zastosowania obowiązki wynikające z nowej ustawy AML, a w szczególności te mające swoje źródło w art. 183 nowej ustawy AML?

Co do pytania nr 1 – w mojej ocenie odpowiedź na pytanie nr 1 powinna być twierdząca, bo taka jednostka nie spełnia definicji instytucji obowiązanej, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 21 nowej ustawy AML i w związku z tym nie polega przepisom tej ustawy. Pragnę zwrócić uwagę, iż pod rządami starej ustawy AML przepis analogiczny do obowiązującego aktualnie fundacje dotyczył stowarzyszeń. Zgodnie z art. 2 pkt 1 lit. s tamtej ustawy za instytucje obowiązane należało rozumieć „stowarzyszenia posiadające osobowość prawną, (...) oraz przyjmujące płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 15 000 euro, również w drodze więcej niż jednej operacji”. Na gruncie tego przepisu Ministerstwo Finansów wyjaśniło, iż „instytucją obowiązaną jest stowarzyszenie posiadające osobowość prawną, (...) przyjmujące płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 15.000 EUR”. Jeżeli stowarzyszenie nie przyjmowało płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 15 000 euro, to w takim wypadku nie było instytucją obowiązaną. Nadto na gruncie obowiązujących wówczas regulacji Ministerstwo Finansów uznało, że „przyjęcie powyższego założenia działalności stowarzyszenia powinno

jednak znaleźć odzwierciedlenie w dokumentach wewnętrznych regulujących jego działalność, aby wynikało z nich jednoznacznie, czy stowarzyszenie jest lub nie instytucją obowiązana” (wyjaśnienia z 29 grudnia 2009 r.).

Co do pytania nr 2 – w mojej ocenie odpowiedź na pytanie nr 2 powinna być twierdząca. Fundacja lub stowarzyszenie, które wraz z wejściem w życie nowej ustawy AML podjęły decyzję o nieprzyjmowaniu płatności gotówkowych oraz braku realizacji płatności gotówkowych, nie będą adresatem obowiązków wynikających z treści nowej ustawy AML, a w szczególności tych mających swoje źródło w art. 183 ww. ustawy. Jak wynika bowiem z treści art. 183 nowej ustawy AML, „w okresie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy instytucje obowiązane, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 197, przekazują informacje, o których mowa w art. 72, oraz formularze, o których mowa w art. 77 ust. 1, zgodnie z przepisami dotychczasowymi, a po upływie tego okresu, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy – zgodnie z przepisami dotychczasowymi albo przepisami mniejszej ustawy”.

W mojej ocenie oczywiste jest, że zamysłem wprowadzających ten przepis jest udzielenie istniejącym instytucjom obowiązany pewnego okresu przejściowego, w którym będą mogły jeszcze stosować uchylone przepisy i jednocześnie dostosować się do nowych zasad. Wszakże sam ustawodawca w projekcie nowej ustawy AML wskazał, że „w art. 180 wprowadzono regulację przejściową, stosownie do której w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy instytucje obowiązane, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 194, tzw. stare instytucje obowiązane, będą przekazywały informacje o transakcjach ponadprogowych, o których mowa w art. 72, oraz formularze, o których mowa w art. 77 ust. 1, na podstawie przepisów dotychczasowych. Po upływie tego czasu, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, będą mogły wybrać sposób przekazywania ww. informacji oraz formularzy identyfikujących, tj. albo zgodnie z przepisami dotychczasowymi, albo zgodnie z przepisami projektowanej ustawy. Proponowane rozwiązania są związane z koniecznością wdrożenia przez instytucje obowiązane właściwych rozwiązań informatycznych, w tym z dostosowaniem do rozwiązań przewidzianych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 78 ustawy”.

W mojej ocenie na gruncie powyższych regulacji oraz uzasadnienia projektu nowej ustawy AML należy przyjąć, że celem normy prawnej zamieszczonej w art. 183 było wprowadzenie norm przejściowych dla podmiotów, które także pod rządami nowej ustawy będą miały status „instytucji obowiązanych”, jeżeli zaś fundacje lub stowarzyszenia wraz z wejściem w życie nowej ustawy AML podjęły decyzję o nieprzyjmowaniu płatności gotówkowych oraz braku realizacji płatności gotówkowych, to tym samym taki podmiot słusznie przyjmuje, że nie jest on adresatem ww. obowiązku.

Kazimierz Kleina

**Odpowiedź
GENERALNEGO INSPEKTORA
INFORMACJI FINANSOWEJ**

Warszawa, 26 lutego 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W nawiązaniu do pisma BPS/043-71-2026/19 z dnia 30 stycznia 2019 roku w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Kazimierza Kleinę podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 r., Generalny Inspektor Informacji Finansowej uprzejmie wyjaśnia, iż katalog instytucji obowiązanych został zdefiniowany w Ustawie z dnia 1 marca 2018 r. *o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu* (Dz. U. z 2018 r., poz. 723 z późn. zm.), dalej także *ustawa*, w art. 2. Tym samym tylko te podmioty zobowiązane są do wypełniania obowiązków w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a co za tym idzie tylko te podmioty mogą być objęte działaniami kontrolnymi z zakresu ustawy. W art. 2 ust. 1 pkt 21 i pkt 22 ustawy określono, które fundacje i stowarzyszenia stają się instytucjami obowiązаныmi podlegającymi obowiązkowi wynikającemu z ustawy i podlegającymi działaniom kontrolnym.

W odpowiedzi na pierwsze pytanie, zadane w oświadczeniu złożonym przez senatora Kazimierza Kleinę w dniu 24 stycznia 2019 r., fundacje lub stowarzyszenia, które nie będą przyjmować lub dokonywać płatności w gotówce powyżej progu 10.000 euro nie spełniają definicji instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 21 i 22 *ustawy*, tym samym nie podlegają przepisom ustawy gdyż nie spełniają przesłanki: „w zakresie, w jakim przyjmują lub dokonują płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10.000 euro, bez względu na to, czy płatność jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja, czy kilka operacji, które wydają się ze sobą powiązane”. Należy jednak zwrócić uwagę, iż w przepisach art. 2 ust. 1 pkt 21 i 22 *ustawy* mowa jest o przesłance przyjęcia lub dokonania ww. płatności w gotówce. Oznacza to, że w chwili przyjęcia lub dokonania płatności w gotówce kwoty powyżej 10.000 euro, fundacja lub stowarzyszenie staje się automatycznie instytucją obowiązaną w zakresie, w jakim przyjmuje lub dokonuje płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10.000 euro, bez względu na to, czy płatność jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja, czy kilka operacji, które wydają się ze sobą powiązane.

Powyższe zasady odnoszą się również do drugiego pytania zadanego w oświadczeniu senatora Kleiny. Jeśli fundacja lub stowarzyszenie podjęła decyzję o nieprzyjmowaniu płatności w gotówce oraz o niedokonywaniu płatności w gotówce, oznacza to, że nie spełniają przesłanek określonych w ustawie i tym samym nie stają się instytucjami obowiązаныmi w rozumieniu ustawy, a co za tym idzie nie podlegają obowiązkowi wynikającemu z ustawy.

z upoważnienia
GENERALNEGO INSPEKTORA
INFORMACJI FINANSOWEJ
Marcin Stec
Dyrektor Departamentu
Informacji Finansowej

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Od 1 stycznia 2019 r. punkty nieodpłatnej pomocy prawnej funkcjonują w oparciu o znowelizowane przepisy ustawy o nieodpłatnej pomocy prawnej, nieodpłatnym poradnictwie obywatelskim oraz edukacji prawnej. Zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami uprawnionym do skorzystania zarówno z porady prawnej, obywatelskiej, jak i mediacji jest każdy, kto złoży oświadczenie, że nie jest w stanie ponieść kosztów odpłatnej pomocy prawnej.

Przywołana nowelizacja spowodowała, że znacznie szerszy niż dotychczas krąg osób uprawniony jest do skorzystania z nieodpłatnej pomocy prawnej. Przedmiotowa ustawa została znowelizowana w ten sposób, że nieodpłatna pomoc prawna obejmuje także sporządzenie projektu pisma, z wyłączeniem pism procesowych w toczącym się postępowaniu przygotowawczym lub sądowym i pism w toczącym się postępowaniu sądownoadministracyjnym. Przywołane 2 zmiany, które znacząco poszerzyły krąg osób uprawnionych do otrzymania nieodpłatnej pomocy prawnej oraz nałożyły na osoby udzielające tych porad obowiązek opracowywania projektów pism, w tym inicjujących postępowania sądowe i sądownoadministracyjne, odwołań od decyzji administracyjnych, w tym podatkowych, sprawiają, że punkty nieodpłatnej pomocy nie pełnią funkcji, która legła u ich podstaw. Osoby uprawnione żądają sporządzania tak skomplikowanych pism jak pozwy rozwodowe z orzekaniem o winie, zawierające wnioski w zakresie opieki nad dziećmi czy alimentów, wnioski o zmianę sposobu wykonywania kary, umowy najmu okazjonalnego, odwołania od decyzji podatkowych w skomplikowanych stanach prawnych i faktycznych. Rzetelne opracowanie tych dokumentów wymaga od prawników dużej ilości czasu (którego ze względu na liczbę udzielanych porad nie ma), ale też doświadczenia w prowadzeniu konkretnego typu spraw. Co więcej, wielu uprawnionych domaga się udzielenia porad, co do których trudno uznać, że są im one niezbędne dla zabezpieczenia ich podstawowych praw czy też że ich stan majątkowy wymaga, aby koszty takiej porady były finansowane przez państwo. Jako przykład wskazać można udzielenie porad w zakresie opodatkowania podatkiem od nieruchomości domku letniskowego czy doradztwo w zakresie zarobkowego wynajmu nieruchomości, nieodbywającego się w ramach działalności gospodarczej.

Wydaje się, że tak szerokie ukształtowanie zakresu świadczonej pomocy prawnej, zarówno w ujęciu podmiotowym, jak i przedmiotowym, nie jest celowe, a przyczynia się do szerzenia w społeczeństwie wrażenia, że usługi prawnicze powinny być wykonywane nieodpłatnie. Jest to szczególnie krzywdzące dla kancelarii świadczących usługi dla osób fizycznych w niewielkich miejscowościach. Koszt takiej porady nie jest na tyle duży, aby większość osób nie mogła ponieść go bez uszczerbku dla zabezpieczenia ich podstawowych potrzeb.

Kazimierz Kleina

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 1.03.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na oświadczenie senatora Pana Kazimierza Kleiny złożone podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 r., dotyczące zakresu przedmiotowego pomocy świadczonej w punktach nieodpłatnej pomocy prawnej (w tym sporządzania pism procesowych) oraz zakresu podmiotowego osób uprawnionych do korzystania z nieodpłatnej pomocy, uprzejmie przedstawiam co następuje.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 roku o nieodpłatnej pomocy prawnej, nieodpłatnym poradnictwie obywatelskim oraz edukacji prawnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 294), zwanej dalej „ustawą”, nieodpłatna pomoc prawna przysługuje osobie uprawnionej, która nie jest w stanie ponieść kosztów odpłatnej pomocy prawnej. Obowiązująca ustawa o nieodpłatnej pomocy prawnej stworzyła mechanizmy umożliwiające dostęp do uzyskania, na etapie przedsądowym, nieodpłatnej pomocy prawnej (finansowanej przez państwo) przez osoby fizyczne.

Wprowadzona zmiana ma zapewnić dostęp do nieodpłatnej pomocy prawnej na etapie przedsądowym, osobom fizycznym, które „z uwagi na swój status materialny lub sytuację życiową nie miały dotychczas możliwości uzyskania profesjonalnej pomocy prawnej”.

W myśl art. 4. ust. 2 ustawy osoba uprawniona, przed uzyskaniem nieodpłatnej pomocy prawnej, składa osobie udzielającej nieodpłatnej pomocy prawnej, pisemne oświadczenie, że nie jest w stanie ponieść kosztów odpłatnej pomocy prawnej. Tym samym ustawodawca wychodząc naprzeciw potrzebom społecznym i w zaufaniu do uczciwości obywateli, nowelizując przepisy zdecydował o rozszerzeniu kręgu osób uprawnionych do uzyskania nieodpłatnej pomocy prawnej.

Odnosząc się do kwestii zakresu przedmiotowego udzielania nieodpłatnej pomocy prawnej, w tym sporządzania pism procesowych, ustawodawca w znowelizowanej ustawie wyraźnie określił zakres czynności osoby udzielającej nieodpłatnej porady prawnej.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy sporządzenie projektu pisma w sprawach, o których mowa w pkt 1 i 2, nie obejmuje pism procesowych w toczącym się postępowaniu przygotowawczym lub sądowym i pism w toczącym się postępowaniu sądowo-administracyjnym.

Uzasadniając potrzebę wprowadzenia powyższych zmian legislacyjnych, w tym również w zakresie udzielania nieodpłatnej pomocy prawnej, należy przytoczyć dane z pierwszych trzech lat obowiązywania ustawy, z których wynika, że liczba udzielanych porad oscylowała w granicach około 400 tysięcy rocznie. Zestawienie tej liczby z czterogodzinnym czasem funkcjonowania punktów nieodpłatnej pomocy prawnej prowadzi do wniosku, że możliwości stworzonego systemu nie zostały dotychczas w pełni wykorzystane. Ponieważ na jeden dzień ich funkcjonowania przypadało średnio udzielenie jednej porady w czasie jednej godziny. Jednocześnie osoby uprawnione nie były w stanie wykorzystać informacji uzyskanych podczas udzielanych porad prawnych, w celu rozwiązania ich problemu prawnego. Jak pokazała praktyka wiele osób, które skorzystały z pomocy prawnej nie były w stanie samodzielnie sporządzić pisma.

Powyższe argumenty wskazują na zasadność dokonanych zmian legislacyjnych. Zostały one wprowadzone w trosce o udzielenie pomocy celowej z punktu widzenia rozwiązywania problemów osób niezamożnych, których nie stać na zasięgnięcie komercyjnej porady oraz w trosce o należyte gospodarowanie środkami publicznymi.

Jednocześnie należy zauważyć, że obowiązujące przepisy są stosowane od niespełna dwóch miesięcy, a zatem trudno na tym etapie przeprowadzić rzetelną ocenę skutków ich wdrożenia. Natomiast ustawa przewiduje instrumenty monitorowania świadczonych usług, w tym nieodpłatnej pomocy prawnej, co pozwoli w przyszłości ocenić zakres wykorzystania możliwości systemu nieodpłatnej pomocy prawnej.

Łukasz Konrad Piebiak

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W związku z uzyskaniem odpowiedzi z Ministerstwa Sprawiedliwości z 19 grudnia 2018 r. (DLPK-V-0520-5/18) na moje oświadczenie z 23 listopada 2018 r. w sprawie zgodności z art. 32 Konstytucji RP ustalania przez radę miasta w strefie płatnego parkowania zerowej stawki opłaty dla mieszkańców tego miasta, przekazuję złożone wówczas zapytania, tym razem oczekując odpowiedzi od Pana Premiera.

Informuję, że w następstwie złożonego przeze mnie oświadczenia minister sprawiedliwości Zbigniew Ziobro wskazał, iż poruszana kwestia leży w zakresie kompetencji organu nadzoru nad działalnością gminy, tj. prezesa Rady Ministrów, wojewody oraz regionalnej izby obrachunkowej.

W związku z powyższym bardzo proszę o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy w świetle konstytucyjnego zapisu o równości wszystkich wobec prawa (art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., DzU 1997.78.483) można tworzyć prawo miejscowe w formie uchwały rady miasta, zwalniające jedynie mieszkańców tego miasta z opłat za parkowanie samochodu? Przybysze z innych miejscowości muszą wówczas płacić.

2. Czy można taką zasadę stosować wobec osób niepełnosprawnych?

3. Czy fakt, iż niepełnosprawni posiadający kartę parkingową zameldowani w Warszawie są zwolnieni z opłat za parkowanie, zaś niepełnosprawni z innych miast muszą tę opłatę uiszczać, nie narusza konstytucyjnej zasady równości wobec prawa?

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 7 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazaniem przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oświadczeniem złożonym przez senatora Andrzeja Kobiaka na 71. posiedzeniu Senatu w sprawie zgodności z art. 32 Konstytucji RP uchwał rady gminy/miasta określających zerową stawkę opłat za postój w strefie płatnego parkowania dla niektórych użytkowników drogi przedstawiam następujące informacje.

Z obecnie obowiązujących przepisów *ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych* (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068) wynika generalna zasada odpłatności za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania (art. 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 13b ust. 1 ww. ustawy).

Kompetencje w zakresie ustalania strefy płatnego parkowania, ustalania wysokości stawek opłaty za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych

w strefie płatnego parkowania ustawodawca pozostawił właściwym organom samorządu terytorialnego – radzie gminy/miasta (art. 13b ust. 3). W ramach tych kompetencji samorząd może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane, a nawet zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników dróg (art. 13b ust. 4 pkt 1 i 2). Ustawodawca nie przesądził jednak, którzy użytkownicy drogi mogliby korzystać z ww. przywilejów w zakresie opłat. Ocena potrzeby i zasadność wprowadzenia czy to strefy płatnego parkowania, czy to stawek opłat za parkowanie, powinna być dokonana przez ten samorząd, który najlepiej zna potrzeby swoich mieszkańców. Dlatego też, w tym zakresie pozostawiono swobodę właściwemu organowi samorządu. Nie oznacza to jednak dowolności w działaniu w przypadku, gdy rada gminy/miasta zdecyduje się na wprowadzenie strefy płatnego parkowania. Ograniczenie swobody działania w tym zakresie przez radę gminy/miasta zakreślone jest poprzez jednoznacznie wskazany przez ustawodawcę cel, jakim generalnie służy wprowadzenie opłat za postój. Zgodnie z art. 13b ust. 2 *ustawy o drogach publicznych*, strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej.

Zatem podstawowym celem utworzenia strefy płatnego parkowania jest zwiększenie rotacji pojazdów na obszarze charakteryzującym się znacznym niedoborem miejsc parkingowych. Opłata za postój wymusza zaś rotację pojazdów, tak aby pojazdy nie zajmowały miejsc postojowych np. całodobowo w godzinach kiedy zapotrzebowanie na postój jest znacznie większe niż liczba miejsc do postoju.

Wyznaczanie w strefie płatnego parkowania m.in. stanowisk przeznaczonych na postój pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, ma na celu przede wszystkim to, aby osoba niepełnosprawna mająca znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się miała miejsce postojowe blisko wejścia np. do urzędu czy też innego budynku użyteczności publicznej. A zatem miejsca postojowe w strefie płatnego parkowania dla osób posiadających kartę parkingową powinny być lokalizowane jak najbliżej docelowego miejsca poruszania się osoby niepełnosprawnej.

Ponadto pragnę zauważyć, że zgodnie z art. 8 ust. 1 *ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym*, osoba niepełnosprawna legitymująca się kartą parkingową kierująca pojazdem samochodowym oznaczonym tą kartą, może nie stosować się do niektórych znaków drogowych dotyczących zakazu ruchu lub postoju, w zakresie określonym przepisami *rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych*.

Zgodnie z §33 ust. 2 tego rozporządzenia uprawniona osoba niepełnosprawna o obniżonej sprawności ruchowej, kierująca pojazdem samochodowym, oraz kierujący pojazdem przewożący taką osobę mogą, pod warunkiem zachowania szczególnej ostrożności, nie stosować się do zakazów wyrażonych znakami: B-1, B-3, B-3a, B-4, B-10, B-35, B-37, B-38 i B-39. Aby skorzystać z tego uprawnienia trzeba posiadać kartę parkingową, która w myśl art. 8 ust. 3 *ustawy Prawo o ruchu drogowym* powinna być umieszczona za przednią szybą pojazdu samochodowego w sposób umożliwiający jej odczytanie.

Ww. art. 8 ust. 1 *ustawy Prawo o ruchu drogowym* stosuje się również do:

- 1) kierującego pojazdem, który przewozi osobę niepełnosprawną legitymującą się kartą parkingową;
- 2) kierującego pojazdem należącym do placówki, zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych, przewożącego osobę mającą znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, pozostającą pod opieką takiej placówki.

Kartę parkingową umieszcza się za przednią szybą pojazdu samochodowego, a jeśli pojazd nie posiada przedniej szyby – w widocznym miejscu w przedniej części pojazdu, w sposób eksponujący widoczne zabezpieczenia karty oraz umożliwiający odczytanie jej numeru i daty ważności.

Przepisy ww. ustawy przewidują zatem bardziej dogodne ułatwienia w ruchu dla osoby niepełnosprawnej kierującej pojazdem i kierującego przewożącego osobę niepełnosprawną mającą trudności w poruszaniu się. Natomiast w zakresie odpłatności za postój w strefie płatnego parkowania, z uwagi na cel strefy tzn. zapewnienie rotacji pojazdów samochodowych, ocena potrzeby i zasadność wprowadzenia zwolnienia z opłat za postój powinna być dokonywana przez dany samorząd, który najlepiej zna potrzeby swoich mieszkańców jak i sytuację w zakresie deficytu miejsc postojowych na zarządzanym przez siebie terenie. Na podstawie obowiązujących przepisów *ustawy o drogach publicznych* to rada gminy/miasta w uchwale może dla osób niepełnosprawnych posiadających kartę parkingową ustalić zerową stawkę opłat lub też wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane. Jednocześnie rada gminy/miasta ustalając strefę płatnego parkowania powinna działać w zakresie upoważnienia ustawowego. Zgodnie z art. 13b ust. 4 ww. ustawy rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania m.in.:

- może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi;
- określa sposób pobierania opłaty za postój w strefie płatnego parkowania.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Minister Infrastruktury nie ma możliwości ingerowania i nadzorowania działalności poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego w zakresie uchwał w sprawie stref płatnego parkowania (np. w zakresie określenia zerowej stawki dla niektórych użytkowników dróg). Ustalenie stanu faktycznego i zastosowanie do niego konkretnych przepisów prawnych należy do właściwego organu samorządu terytorialnego stosującego prawo w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność. Minister Infrastruktury nie ma uprawnień do oceny działań podejmowanych przez jednostki samorządu terytorialnego. Powierzone samorządowi terytorialnemu zadania publiczne samorząd wykonuje w imieniu własnym, z wyłączeniem zadań zastrzeżonych dla organów administracji rządowej, i na własną odpowiedzialność (art. 16 Konstytucji RP). Oznacza to że są one wykonywane w sposób samodzielny. Natomiast organem nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego (JST) i ich związków pod względem legalności jest wojewoda. On też orzeka o nieważności danej uchwały podjętej przez radę gminy/miasta w zakresie ustalania stref płatnego parkowania. Należy zauważyć, iż uchwały dotyczące stref płatnego parkowania podlegają procedurom określonym w przepisach *ustawy o samorządzie gminnym*, która określa m.in. zasady orzekania o nieważności uchwały.

Ponadto w myśl art. 101 ust. 1–2a *ustawy o samorządzie gminnym*, każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Przepisu tego nie stosuje się, jeżeli w sprawie orzekał już sąd administracyjny i skargę oddalił. Skargę na uchwałę lub zarządzenie można wnieść do sądu administracyjnego w imieniu własnym lub reprezentując grupę mieszkańców gminy, którzy na to wyrażą pisemną zgodę.

Jednocześnie wyjaśniam, że Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że zasada równości wobec prawa, wyrażona w art. 32 ust. 1 Konstytucji, polega na tym, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych) charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowani równo, a więc bez żadnych różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego utrwalone jest również stanowisko, iż fundamentalny charakter zasady równości w demokratycznym państwie prawnym nie wyklucza możliwości uznania za zgodne z Konstytucją odmiennego traktowania podmiotów podobnych; równość wobec prawa nie ma bowiem charakteru absolutnego. Wszelkie odstępstwa od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych muszą jednak zawsze znajdować podstawę w przekonujących argumentach. Argumenty te, jak ujął Trybunał w orzeczeniu z 3 września 1996 r., sygn. K 10/96 (OTK ZU nr 4/1996, poz. 33): „*muszą mieć: po pierwsze, charakter relewantny, a więc pozostawać w bezpośrednim związku z celem i zasadniczą treścią przepisów, w których zawarta jest kontrolowana norma, oraz służyć realizacji tego celu i treści. Innymi słowy, wprowadzane różnicowania muszą mieć charakter racjonalnie uzasadniony. Nie wolno ich do-*

konywać według dowolnie ustalonego kryterium. Po drugie, argumenty te muszą mieć charakter proporcjonalny, a więc waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie sytuacji adresatów normy, musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku nierównego potraktowania podmiotów podobnych. Po trzecie, argumenty te muszą pozostawać w jakimś związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych (...) jedną z takich zasad konstytucyjnych jest zasada sprawiedliwości społecznej” (zob. także orzeczenia TK z: 12 grudnia 1994 r., sygn. K 3/94, OTK w 1994 r. cz. II, poz. 42; 23 października 1995 r., sygn. K 4/95, OTK w 1995 r. oraz wyroki z 16 grudnia 1997 r., sygn. K 8/97 i z 28 marca 2007 r., sygn. K 40/04).

Należy zatem każdorazowo rozważyć, czy ustanowione zróżnicowanie podmiotów podobnych jest dopuszczalne. Odstępstwo od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych nie musi bowiem oznaczać naruszenia art. 32 Konstytucji. Niemniej jednak Minister Infrastruktury nie ma uprawnień do oceny zgodności z Konstytucją RP uchwał rady miasta/gminy ustanawiających strefy płatnego parkowania.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

**Stanowisko
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 20 lutego 2019 r.

Pan
Andrzej Adamczyk
Minister Infrastruktury

Szanowny Panie Ministrze!

W załączeniu przekazuję – według właściwości – pismo Sekretarza Stanu-Sekretarza do Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Pana Łukasza Schreiber (sygn. DSP.INT.4813.3.2019), przy którym przesłano pismo Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (sygn. BPS/043-71-2028/19) przekazujące oświadczenie Senatora RP Pana Andrzeja Kobiaka w sprawie *zgodności z art. 32 Konstytucji ustalania przez radę miasta w strefie płatnego parkowania zerowej stawki opłaty dla mieszkańców tego miasta, złożone podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 roku.*

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że niniejsza sprawa pozostaje poza zakresem kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z przedłożonego oświadczenia wynika, że dotyczy ono wątpliwości w zakresie uprawnienia rady gminy do ustalania zerowej stawki opłaty w strefie płatnego parkowania. Kwestia ustalania strefy płatnego parkowania oraz stawek opłat za parkowanie została uregulowana wprost w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. *o drogach publicznych* (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068, z późn. zm.). W tym kontekście należy wskazać, że sprawy utrzy-

mania dróg publicznych oraz ruchu drogowego dotyczą – zgodnie z art. 27 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 762, z późn. zm.) – działu transport, którym kieruje Minister Infrastruktury¹.

Jedynie na marginesie spostrzeżenia wymaga, że ustalenie strefy płatnego parkowania następuje w drodze uchwały rady gminy (rady miasta) na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zaopiniowany przez zarządy dróg i organy zarządzające ruchem na drogach (*vide* art. 13b ust. 3 i 4 ustawy o drogach publicznych). Uchwała w sprawie strefy płatnego parkowania, jak każdy akt prawa miejscowego jest badana przez właściwy organ nadzoru, tj. wojewodę.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2017 r. poz. 2234, z późn. zm.), wojewoda jest przedstawicielem Rady Ministrów w województwie, a więc przedstawicielem wszystkich ministrów, tj. nie tylko Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, który sprawuje nadzór nad działalnością wojewody na podstawie kryterium zgodności jego działania z powszechnie obowiązującym prawem, a także pod względem rzetelności i gospodarności (*vide*: art. 8 ust. 3 ww. ustawy). Z powyższego nie sposób jednak wywodzić właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w zakresie wszystkich spraw – którymi zajmują się wojewodowie, a zwłaszcza nadzorowane przez nich gminy – takich jak drogownictwo, ochrona środowiska czy oświata.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Paweł Szefernaker
Sekretarz Stanu

¹ Zgodnie z §1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 2018 r., w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. poz. 101, z późn. zm.).

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

W związku z przekazaną z ministerstwa w dniu 19 grudnia 2018 r. odpowiedzią na moje oświadczenie (znak: BPS/043-67-1923/18) złożone w dniu 27 listopada 2018 r. w sprawie liczby zakładów pracy chronionej bardzo proszę o doprecyzowanie następujących kwestii.

W ww. odpowiedzi wskazano, że istnieje konieczność poznania potrzeb i oczekiwań pracodawców z chronionego rynku pracy i na bazie tej wiedzy wdrożenia instrumentów pomocy publicznej. Przyznano także, że nieznaną są przyczyny spadku liczby ZPCh w Polsce.

Ten negatywny trend nie jest bardzo nowym zjawiskiem. Czemu zatem jak dotąd nie podjęto konkretnych działań, chociażby w zakresie znalezienia przyczyn problemu? Proszę również o doprecyzowanie, w jaki sposób będą pozyskiwane informacje o ww. potrzebach pracodawców prowadzących ZPCh, tj. jakich działań w tym zakresie można się spodziewać ze strony ministerstwa. Bardzo proszę o odpowiedź.

*Z poważaniem
Andrzej Kobiak*

Odpowiedź

Warszawa, 26.02.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożone w dniu 24 stycznia 2019 r. podczas 71. posiedzenia Senatu RP w sprawie liczby zakładów pracy chronionej (znak: BPS/043-71-2029/19) uprzejmie wyjaśniam, że jak wskazałem w odpowiedzi z dnia 19 grudnia 2018 r. (znak: BON-I.0702.7.2018.PM), Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej pismem z dnia 26 października 2018 r. (znak: BON-I.52311.81.2018.PM) wystąpiło do Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, z prośbą o przeprowadzenie prac badawczych w zakresie problemów chronionego rynku pracy.

W związku z powyższym Zarząd Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych umieścił w ramowym planie badań i ewaluacji na rok 2019 badanie zakładów pracy chronionej, którego celem będzie uzyskanie całościowej wiedzy na temat aktualnej sytuacji zakładów pracy chronionej: ich kondycji finansowej i prawnej, rodzaju wsparcia i rehabilitacji oferowanej przez ZPCh pracownikom niepełnosprawnym oraz identyfikacji pozostałych czynników – pozytywnych i negatywnych – mających wpływ na rozwijanie i działanie ZPCh.

Pragnę wskazać, że działania rządu realizowane w zakresie rehabilitacji zawodowej i zatrudniania osób niepełnosprawnych, wpisują się w regulacje zawarte w Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych. Zgodnie z art. 27 Konwencji „Państwa Strony uznają prawo osób niepełnosprawnych do pracy, na zasadzie równości z innymi osobami; obejmuje to prawo do możliwości zarabiania na życie przez pracę swobodnie

wybraną lub przyjętą na rynku pracy oraz w otwartym, integracyjnym i dostępnym dla osób niepełnosprawnych środowisku pracy”.

Należy również zaznaczyć, że od kilku lat obserwujemy wzrost współczynnika aktywności zawodowej i wskaźnika zatrudnienia oraz spadek stopy bezrobocia wśród osób niepełnosprawnych, do czego przyczyniają się m.in. zmiany legislacyjne w zakresie instrumentów wsparcia na rynku pracy.

Przypominam, że chroniony rynek pracy to oprócz zakładów pracy chronionej także zakłady aktywności zawodowej, tworzone w celu zatrudnienia osób niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności oraz osób zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, u których stwierdzono autyzm, upośledzenie umysłowe lub chorobę psychiczną. Przyjmując za wyjściowy okres ratyfikowania Konwencji informuję, że od czerwca 2012 r. do czerwca 2018 r. liczba ZAZ wzrosła z 68 do 109, zaś liczba osób niepełnosprawnych w nich zatrudnionych z 2602 do 4558 osób.

Przedstawiając powyższe pragnę również wskazać, że Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych planuje ogłoszenie przetargu służącego wyborowi wykonawcy badania, o którym mowa we wstępie pisma, na II kwartał bieżącego roku. Zachęcam zatem do śledzenia strony internetowej PFRON w celu pozyskania szczegółowych informacji dotyczących badania i jego rezultatów.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER

z up. Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Bardzo proszę o precyzyjne określenie zakresu kompetencji ministra sprawiedliwości. Czy kwestie związane z naruszaniem przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nie leżą w zakresie działań Pana Ministra? Znamy mi są doskonale regulacje prawne dotyczące organizacji i działań ministerstwa, m.in. ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej czy też rozporządzenie prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania ministra sprawiedliwości. Uprzejmie więc informuję, że nie ma potrzeby ponownego cytowania w odpowiedzi podstaw prawnych dotyczących zakresu kompetencji ministerstwa.

Powyższe pytanie kieruję w następstwie przekazanej odpowiedzi od Pana Ministra w dniu 19 grudnia 2018 r., DLPK-V-0520-5/18, na moje oświadczenie z 23 listopada 2018 r. w sprawie zgodności z art. 32 Konstytucji RP ustalania przez radę miasta w strefie płatnego parkowania zerowej stawki opłaty dla mieszkańców tego miasta. W swoim oświadczeniu powołałem się na problem naruszania konstytucyjnego zapisu o równości wszystkich wobec prawa; art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., DzU 1997.78.483. W odpowiedzi wskazano przede wszystkim, że „Niniejsza sprawa wykracza poza zakres kompetencji Ministra Sprawiedliwości (...)”.

Chciałbym podkreślić, że na gruncie prawoznawstwa naruszenie konstytucji definiuje się jako działanie lub zaniechanie niezgodne z treścią dyspozycji normy konstytucyjnej bezwzględnie wiążącej, w warunkach określonych jej hipotezą. Może więc polegać na podjęciu zachowania zakazanego przez normę konstytucyjną albo na niezrealizowaniu zachowania przez nią nakazanego. Nie ulega więc wątpliwości, że przedstawiony przeze mnie problem wpisuje się w ujęcie definicyjne naruszenia konstytucji. Niepodważalne jest także stwierdzenie, że naruszenie Konstytucji RP wpisuje się w szerszą kategorię naruszeń porządku prawnego.

W nawiązaniu do powyższego bardzo proszę o odpowiedź na pytanie: czy naruszenie zapisów Konstytucji RP, będącej aktem normatywnym w polskim porządku prawnym i najwyższym prawem RP, o czym mówi art. 8 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r., nie znajduje się w jakimkolwiek stopniu w zakresie kompetencji ministra sprawiedliwości?

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

Odpowiedź

Warszawa, 21 lutego 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

W odpowiedzi na pismo z dnia 30 stycznia 2019 r., przy którym przekazano oświadczenie złożone przez Pana Senatora Andrzeja Kobiaka na 71. posiedzeniu Senatu w dniu 24 stycznia 2019 r. w sprawie zgodności z art. 32 Konstytucji RP ustalania

przez radę miasta w strefie płatnego parkowania zerowej stawki opłaty dla mieszkańców tego miasta, uprzejmie informuję, iż aktualność zachowują wyjaśnienia przedstawione w przedmiotowej sprawie w piśmie z dnia 19 grudnia 2018 r., w tym wskazanie, iż kwestie nadzoru nad działalnością gminy, jak również nad stanowionymi przez gminę aktami prawa miejscowego, regulują przepisy Rozdziału 10 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994, z późn. zm.). Zgodnie z art. 91 ust. 1 w zw. z art. 86 tej ustawy uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru (tj. Prezes Rady Ministrów i wojewoda, a w zakresie spraw finansowych – regionalna izba obrachunkowa) w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia.

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Marcin Warchoł
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Istnieją prawne przesłanki dla stwierdzenia, że niektóre z fragmentów treści załączników Obwieszczenia Ministra Zdrowia z dnia 23 lutego 2017 r. w sprawie wykazu refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, Dz. Urz. Min. Zdr. 2017.17, naruszają zapisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., DzU Nr 78 poz. 483 z późn. zm., w szczególności art. 87 ust. 1 oraz art. 68 ust. 2.

Niezgodne z ustawą zasadniczą normy prawne dotyczą podstawy prawnej dla zakresu kompetencji Zespołu Koordynacyjnego ds. Chorób Ultrazadkowych, powoływanego przez prezesa NFZ, i odnoszą się m.in. do załączników nr B.22, B.24, B.25 i B.26 wymienionego obwieszczenia. Załączniki te stanowią de facto opisy fragmentów programów lekowych będących – co należy podkreślić – świadczeniami gwarantowanymi. W ich treści umieszczono zapis: „Kwalifikacji świadczeniobiorców do terapii dokonuje Zespół Koordynacyjny ds. Chorób Ultrazadkowych, powołany przez Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia”.

Tymże stwierdzeniem wprowadzono do porządku prawnego normy prawne, które upoważniają ten zespół do decydowania o długości uczestnictwa pacjenta w programie lekowym. Publikacja w formie obwieszczenia fragmentów programów lekowych dotycząca zasad i kryteriów kwalifikacji do korzystania ze świadczenia nie została umocowana w ustawie.

Co więcej, wskazane obwieszczenie powinno odzwierciedlać, ale nie odzwierciedla treści decyzji refundacyjnej. Jest to zasadne, gdyż samo definiowanie programu lekowego znajduje się w art. 2 pkt 18 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, DzU 2011 Nr 122 poz. 696.

W myśl ustawy: „program zdrowotny w rozumieniu (...) z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych obejmujący technologię lekową, w której substancja czynna w danym wskazaniu oraz dla danej populacji nie jest składową kosztową innych świadczeń gwarantowanych, lub środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego, który nie jest składową kosztową innych świadczeń gwarantowanych”...

Art. 87 ust. 1 Konstytucji RP określa bardzo precyzyjnie źródła powszechnie obowiązującego prawa w Polsce. Wyżej wymienione obwieszczenie dowodzi, że w niejasny i niezasadniony sposób wprowadzono inną, pośrednią i nieobowiązującą kategorię źródeł prawa.

Ponadto podejmowanie przez wskazany tu zespół decyzji dotyczącej możliwości – lub nie – dalszego leczenia w ramach programu lekowego narusza art. 68 ust. 2 Konstytucji RP, który mówi o równym dostępie do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych. Także cytowany fragment wymienionych tu załączników obwieszczenia narusza prawo pacjenta do równego dostępu do świadczeń medycznych.

Kwestia dotycząca kwalifikowania lub niekwalifikowania pacjenta do programu lekowego musi być uregulowana w ustawie. W obecnym kształcie naruszane jest podstawowe prawo pacjenta do korzystania ze świadczeń zdrowotnych.

Wyżej wskazane kwestie mają praktyczne zastosowanie, a decyzje zespołu są nieustannie wydawane na podstawie wymienionych załączników do obwieszczenia będących – należy to podkreślić – jedynie fragmentem programu lekowego.

Ta istotna niedogodność realnie wpłynęła na bardzo trudną sytuację jednej z pacjentek – A.B., z rozpoznaniem E76.1, korzystającej dotąd z leczenia w ramach programu lekowego Narodowego Funduszu Zdrowia pt. „Leczenie mukopolisacharydozy typu II”, tj. zespół Huntera. W dniu 3 grudnia 2016 r. wspomniany Zespół Koordynacyjny ds. Chorób Ultrazadkowych wyłączył tę

pacjentkę ze wskazanego programu lekowego ze względu na progresję choroby pomimo leczenia, opierając swoją decyzję na jednym z załączników do wyżej wymienionego obwieszczenia, tj. B.25.

Ze względu na niezwykle istotny dla opisanej pacjentki charakter sprawy bardzo proszę Pana Ministra o zapoznanie się z wykazanymi przeze mnie nieprawidłowościami. Interwencję w tej sprawie podjął także rzecznik praw obywatelskich, pismo nr V.7013.55.2015.Gh, który w swoim wniosku i opinii uznał fragmenty treści wymienionych załączników obwieszczenia za niezgodne z konstytucją, wyrażając pogląd o konieczności uregulowania omawianej kwestii w ustawie. RPO zdecydowanie szerzej odniósł się do omawianych niejasności o uznanie zapisów załączników za niekonstytucyjne.

Przychyłam się do wniosku rzecznika praw obywatelskich, pismo nr V.7013.55.2015.Gh, i proszę o uznanie wskazanego fragmentu załączników do wymienionego tu obwieszczenia za niezgodny z Konstytucją RP. Uważam również, że przez wzgląd na charakter sprawy i sytuację pacjentki należy podważyć zasadność wydanej przez zespół decyzji. To niezwykle istotna kwestia zarówno dla pacjentki A.B., jak i wielu innych pacjentów, znajdujących się w podobnej sytuacji.

Proszę o przedstawienie stanowiska ministerstwa w tej sprawie oraz informację o planowanych przez Pana Ministra działaniach.

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

Odpowiedź

Warszawa, 2019.02.21

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Andrzeja Kobiaka w dniu 24 stycznia 2019 r. dotyczące niezgodności załączników nr B.22, B.24, B.25 i B.26, stanowiących opisy programów lekowych, do obwieszczeń Ministra Zdrowia w sprawie wykazu refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych w części dotyczącej kwalifikacji świadczeniobiorców/pacjentów do terapii przez Zespół Koordynacyjny ds. Chorób Ultrazadkowych powołany przez Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, proszę przyjąć poniższe wyjaśnienia.

Na podstawie art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1536, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o refundacji”, ustala się wykaz refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, stanowiący załącznik do obwieszczenia – obowiązujący na dany dzień. Zgodnie z przepisem art. 37 ust. 6 ustawy refundacyjnej obwieszczenia ogłaszane są raz na 2 miesiące w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw zdrowia. Jak przewiduje przepis art. 37 ust. 2 ustawy o refundacji, obwieszczenie refundacyjne zawiera:

1. dane identyfikujące lek, środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrób medyczny;
2. kategorię dostępności refundacyjnej (na zasadach określonych w art. 6 ustawy o refundacji);

3. poziom odpłatności (na zasadach określonych w art. 14 ustawy o refundacji);
4. urzędową cenę zbytu;
5. cenę detaliczną;
6. wysokość limitu finansowania dla leku, środka spożywczego specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobu medycznego, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, albo informacyjną wysokość limitu finansowania dla leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 i 3, dostosowaną do wielkości opakowania jednostkowego (na zasadach określonych w art. 15 ustawy o refundacji);
7. wysokość dopłaty świadczeniobiorcy;
8. grupę limitową;
9. termin wejścia w życie decyzji, o której mowa w art. 11 ustawy o refundacji, oraz okres jej obowiązywania.

Ponadto należy wskazać, że zgodnie z art. 37 ust. 3 ustawy refundacyjnej, w przypadku kategorii, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o refundacji „lek stosowany w ramach programu lekowego”, opis programu lekowego stanowi załącznik do obwieszczenia.

Powyższe dane objęte obwieszczeniem wynikają z treści decyzji administracyjnych Ministra Zdrowia o objęciu refundacją leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów medycznych (art. 11 ust. 2 ustawy o refundacji) albo decyzji zmieniających, o których mowa w art. 16 ustawy o refundacji, co wynika jednoznacznie z treści art. 37 ust. 1 ustawy o refundacji.

Treść obwieszczenia w istocie ukształtowana jest przez treść poszczególnych decyzji o objęciu refundacją albo decyzji zmieniających decyzje administracyjne dotyczących leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów medycznych, wydawanych w warunkach określonych w art. 16 ustawy o refundacji. Treść obwieszczenia stanowi odwzorowanie w zbiorczym dokumencie treści poszczególnych decyzji refundacyjnych wydanych w określonym przedziale czasu. Obwieszczenie, jako pozbawione elementów władczych w istocie nie kształtuje jakiegokolwiek stosunku prawnego. Stosunek prawny kształtują wyłącznie poszczególne decyzje administracyjne, których elementy treściowe wskazane przez ustawodawcę są „przenieszone” mechanicznie do treści obwieszczenia, bez możliwości dokonania jakiegokolwiek modyfikacji w stosunku do elementów treściowych decyzji refundacyjnych. Jak wynika z powyższego, ustawodawca obciążając ministra właściwego do spraw zdrowia do publikacji obwieszczenia obejmującego wykaz refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów medycznych, w istocie nakazał zebranie w jednym dokumencie tego, co wynika z treści wydanych uprzednio decyzji administracyjnych. Obwieszczenie refundacyjne pełni bardzo ważną funkcję – zawiera bowiem zarówno pełną informację o decyzjach administracyjnych tzw. funkcja informacyjna dla świadczeniobiorców (pozwalają każdemu poznać aktualnie refundowane leki, środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyroby medyczne oraz m.in. ich wskazania refundacyjne, ceny, poziom odpłatności i wysokość dopłat pacjenta) jak też, co jest niezmiernie ważne w odniesieniu do aptek – pełni rolę dokumentu zawierającego informacje dotyczące limitu finansowania, cen, odpłatności i dopłat świadczeniobiorcy w wysokości określonej w obwieszczeniu ministra zdrowia wydawanym na podstawie art. 37 ustawy o refundacji. Ta znacząca rola obwieszczenia, byłaby jednak, w przypadku braku wydania przez organ decyzji refundacyjnych, pozbawiona swej funkcji informacyjnej.

Zgodnie z art. 68 Konstytucji RP każdy ma prawo do ochrony zdrowia. Obywatelom, niezależnie od ich sytuacji materialnej, władze publiczne zapewniają równy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych. Warunki i zakres udzielania świadczeń określa ustawa.

Zasady, warunki i tryb podejmowania decyzji administracyjnej o objęciu refundacją leku, środka spożywczego specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobu medycznego i uchylenia tej decyzji, zasady finansowania leku objętego tą decyzją, kryteria tworzenia poziomów odpłatności i grup limitowych, zasady i tryb oraz kryteria ustalania urzędowych cen zbytu, a także wysokość urzędowych marż hurtowych

i urzędowych marż detalicznych, zasady ustalania cen leków oraz środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych stosowanych w ramach udzielania świadczeń gwarantowanych określa ustawa o refundacji. Jak wynika z powyższego, prawo pacjenta do otrzymania refundowanego leku wynika z ustawy o refundacji, a w obwieszczeniu znajduje jedynie swą konkretyzację, bowiem, zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy o refundacji, wykaz leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów medycznych przyjmuje formę obwieszczenia.

W świetle powyższego, uznać należy, że zakwestionowane fragmenty opisów programów lekowych dotyczące funkcjonowania Zespołów Koordynacyjnych ds. Chorób Ultrazadkowych nie należą do właściwości Trybunału Konstytucyjnego, gdyż obejmują one de facto akty indywidualno-konkretne, jakimi są decyzje administracyjne Ministra Zdrowia o objęciu refundacją i ustaleniu urzędowej ceny zbytu w ramach, kategorii dostępności refundacyjnej: stosowany w ramach programu lekowego, którego opis programu stanowi załącznik do tej decyzji. Innymi słowy należy wskazać, że obwieszczenie refundacyjne jest odzwierciedleniem decyzji wydanych przez Ministra Zdrowia na zasadach i w trybie określonych w ustawie refundacyjnej.

Kwestionowanie zgodności z Konstytucją RP obwieszczenia refundacyjnego w zakresie dotyczącym opisu programu lekowego oznacza kwestionowanie zgodności z Konstytucją RP decyzji administracyjnych wydanych zgodnie z obowiązującym prawem.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy o refundacji, w przypadku kategorii leków oraz środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, którym nadaje się kategorię dostępności refundacyjnej „stosowany w ramach programu lekowego” (o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o refundacji) do decyzji wydanej przez Ministra Zdrowia, dodatkowo załącza się opis programu lekowego w postaci jej załącznika. W przedmiotowym opisie programu lekowego, określony zostaje schemat leczenia oraz kryteria włączenia i wyłączenia do tego programu. Kryterium kwalifikacji do programu lekowego to kryterium wyboru określonych kategorii pacjentów ze zdiagnozowanym stanem klinicznym objętych programem lekowym, których kwalifikuje się do leczenia w ramach danego programu lekowego.

W tym miejscu należy wyjaśnić, iż program lekowy (zgodnie z art. 2 pkt 18 ustawy o refundacji – program zdrowotny w rozumieniu przepisów ustawy o świadczeniach, obejmujący technologię lekową, w której substancja czynna nie jest składową kosztową innych świadczeń gwarantowanych (...) w rozumieniu tej ustawy) jest narzędziem ekonomiki zdrowia służącym skutecznemu zarządzaniu środkami finansowymi w celu generowania jak najwyższych wyników efektywności w ramach ograniczonego budżetu.

Podstawą tworzenia tego typu świadczeń jest założenie, że zagwarantują one z jednej strony kontrolę nad realizacją terapii lekowej, jak również dokładniejsze nadzorowanie wydatkowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia środków finansowych. W tym celu, po pierwsze opis programu musi zawierać szczegółowe i zarazem jasne kryteria kwalifikacji pacjentów do leczenia oraz równie precyzyjnie zdefiniowane kryteria wyłączające z udziału w programie, po wtóre musi zaistnieć przesłanka świadcząca o korzyści wynikającej z udostępnienia proponowanego rozwiązania w ściśle zdefiniowanej populacji także z ekonomicznego punktu widzenia.

Istotnym etapem postępowania refundacyjnego w przedmiocie objęcia refundacją leku w ramach programu lekowego, poprzedzającym i jednocześnie warunkującym dalszą ocenę leku przez Agencję Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji, jest uzgodnienie treści programu między Wnioskodawcą a Ministrem Zdrowia. Zasadniczym elementem tego procesu jest wypracowanie brzmienia poszczególnych kryteriów włączenia i wyłączenia z programu czyli wskazania konkretnej, ściśle zdefiniowanej populacji, u której określone efekty terapeutyczne miałyby z założenia zostać osiągnięte przy szacowaniu określonych kosztów, zarówno jednostkowych, jak i populacyjnych.

Opis programu lekowego tworzony jest w oparciu o szczegółowe dane kliniczne zawarte w głównej mierze w Charakterystyce Produktu Leczniczego, tj. wskazania do stosowania, dawkowanie i sposób podawania, przeciwwskazania, specjalne ostrzeżenia i środki ostrożności dotyczące stosowania. Zawarte w Charakterystyce Produktów Lecznicznych informacje umożliwiają określenie w jakiej linii leczenia może być zasto-

sowany lek (np. pierwsza linia leczenia), po jakim lub przed jakim leczeniem (np. po chemioterapii), w przypadku jakich objawów należy zastosować dany lek, a nawet schemat dawkowania. To właśnie w treści Charakterystyki Produktów Leczniczych, w części dotyczącej dawkowania i sposobu podawania leku, zawarte są informacje, zgodnie z którymi leczenie pacjenta powinno być nadzorowane przez lekarza z doświadczeniem w leczeniu chorych na daną jednostkę chorobową. Wszystkie te informacje stanowią składową opisu programu lekowego.

Dlatego też określone w decyzjach refundacyjnych opisy programów lekowych stanowiące o kryteriach kwalifikacji do danego programu lekowego zawierają w przypadku chorób ultraradzkich dodatkowy element odnoszący się do Zespołów Koordynacyjnych ds. Chorób Ultraradzkich powołanych przez Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia. To właśnie te zespoły dokonują kwalifikacji do programu na podstawie kryteriów określonych w ich opisach, jak również podejmują decyzje o kontynuacji terapii, bądź też jej zakończeniu. W skład Zespołu Koordynacyjnego wchodzi lekarz posiadający specjalizację w dziedzinie pediatrii, chorób wewnętrznych oraz lekarze z innymi specjalizacjami niezbędnymi do weryfikacji procesów diagnozowania chorób ultraradzkich oraz ich terapii, a także bez prawa głosu – osoba z wykształceniem prawniczym jako przedstawiciel Jednostki Koordynującej. W posiedzeniach Zespołów Koordynacyjnych mają prawo uczestniczyć z prawem głosu w kwestii zgodności z opisem świadczenia – przedstawiciele Narodowego Funduszu Zdrowia, Ministerstwa Zdrowia oraz Jednostki Koordynującej, z wyłączeniem głosowania w zakresie kwalifikacji pacjentów do programu zdrowotnego (lekowego) oraz głosowania w zakresie weryfikacji skuteczności leczenia pacjentów. W posiedzeniach uczestniczą także z głosem doradczym, eksperci zaproszeni przez Przewodniczącego Zespołu Koordynacyjnego, jak również biorą udział, bez prawa głosu, przedstawiciele stowarzyszeń pacjentów. Przedstawiciele stowarzyszeń pacjentów nie uczestniczą w posiedzeniach, których przedmiotem jest analiza wniosków o zakwalifikowanie pacjenta do leczenia.

Wszystkie decyzje podejmowane przez Zespół Koordynacyjny ds. Chorób Ultraradzkich powołanych przez Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia opierają się na zasadach określonych w opisach programów lekowych, stanowiących załącznik do wydanych decyzji administracyjnych.

Dodatkowo należy wyjaśnić, że w przypadku Zespołu Koordynacyjnego ds. Chorób Ultraradzkich leczenie 1 pacjenta przekracza kwotę 1 ml zł/rocznie, a dokumentacja każdego pacjenta obejmuje kilkanaście stron, z wieloma opisami, np. badań obrazowych, czy też rozwoju psychoruchowego i/lub inteligencji danego pacjenta. Każdy wniosek jest również wysyłany do recenzenta, który przedstawia swoją opinię na posiedzeniu Zespołu. O każdej decyzji Zespołu, z podaniem dawki leku (która zmienia się z masą ciała pacjenta), powiadamiany jest ośrodek leczący danego pacjenta.

Ustawa o refundacji w miejsce dotychczas funkcjonujących terapeutycznych programów zdrowotnych wprowadziła programy lekowe. Jednocześnie zgodnie z art. 69 ustawy o refundacji, umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu programów zdrowotnych w części dotyczącej terapeutycznych programów zdrowotnych oraz z zakresu leczenia szpitalnego i ambulatoryjnej opieki specjalistycznej w części dotyczącej leków stosowanych w chemioterapii, zawarte przed dniem wejścia w życie tejże ustawy tj. przed 1 stycznia 2012 r., były realizowane po tym dniu na zasadach dotychczasowych, nie dłużej jednak niż do dnia 30 czerwca 2012 r. Powyższe przełożyło się na termin wejścia w życie nowych wykazów refundowanych leków stosowanych w programach lekowych i chemioterapii. Z uwagi na fakt, że obowiązujące od 1 lipca 2012 r. zapisy programów lekowych były tożsame z zapisami terapeutycznych programów zdrowotnych obowiązujących w poprzednim systemie refundacyjnym oraz uwzględniając zakontraktowanie przez Narodowy Fundusz Zdrowia wszystkich realizowanych przez podmioty lecznicze do 30 czerwca 2012 r. terapeutycznych programów zdrowotnych, od 1 lipca 2012 r. zachowana została ciągłość udzielanych świadczeń dla pacjentów oraz ich prawo do rozpoczęcia i kontynuacji leczenia w ramach programów lekowych.

Kwestionowane sformułowania odnoszące się do kwalifikacji świadczeniobiorców/pacjentów do terapii przez Zespół Koordynacyjny ds. Chorób Ultraradzkich powołany

przez Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia wydają się być nieuzasadnione. W systemie refundacyjnym obowiązującym przed 1 stycznia 2012 r. funkcjonujące terapeutyczne programy zdrowotne, takie jak:

- Leczenie choroby Pompego
- Leczenie choroby Gaucher'a
- Leczenie choroby Hurlera
- Leczenie mukopolisacharydozy typu II (zespół Huntera)
- Leczenie mukopolisacharydozy typu VI (zespół Maroteaux – Lamy)
- Leczenie ciężkich wrodzonych hiperhomocysteinemii

zawierały w kryteriach kwalifikacji do programu terapeutycznego odniesienie, iż do leczenia ze środków publicznych kwalifikuje Zespół Koordynacyjny ds. Chorób Ultrarzadkich, powoływany przez Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia. Zespół ten dokonywał również weryfikacji skuteczności leczenia, która odbywa się w oparciu o ocenę stanu klinicznego świadczeniobiorcy oraz ocenę efektywności zastosowanej terapii.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Maciej Miłkowski

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Pracownicy Wojewódzkiego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych w Zielonej Górze zwrócili się do parlamentarzystów województwa lubuskiego z apelem o interwencję w sprawie bardzo słabych płac w ww. jednostce. Ujęte w planie budżetowym na rok 2019 r. podwyżki gwarantują pracownikom średnio 50 zł brutto więcej niż w ubiegłym roku. Sytuacja ta sprawia, że coraz częściej osoby świetnie wykształcone uciekają do sektora prywatnego w poszukiwaniu godnych zarobków.

W związku z powyższym proszę o informacje, co ministerstwo zamierza zrobić w ww. sprawie.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

Odpowiedź

Warszawa, 21.02.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Władysława Komarnickiego na 71. posiedzeniu Senatu w dniu 24 stycznia 2019 r. w sprawie apelu do parlamentarzystów województwa lubuskiego skierowanego przez pracowników Wojewódzkiego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych w Zielonej Górze, w związku z trudną sytuacją finansowo-kadrową w tej jednostce, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z ustawą z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2234) wojewoda jest przedstawicielem Rady Ministrów w województwie i organem rządowej administracji zespolonej, w skład której wchodzi również wojewódzkie inspektoraty jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. Stąd też działalność wojewódzkich inspektorów jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych jest finansowana z budżetów wojewodów. Nadzór nad działalnością wojewody na podstawie kryterium zgodności jego działania z powszechnie obowiązującym prawem, a także pod względem rzetelności i gospodarności sprawuje zgodnie z art. 8 ust. 3 ww. ustawy minister właściwy ds. administracji publicznej.

Jednakże, niezależnie od powyższego, wystąpienia w sprawie podniesienia wynagrodzeń pracownikom niższego szczebla zatrudnionym w wojewódzkich inspektoratach jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych od początku 2018 r. zaczęły napływać do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi. W związku z tymi wystąpieniami Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi skierował dwukrotnie pisma według kompetencji do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, z prośbą o pilne podjęcie działań mających na celu podniesienie poziomu wynagrodzeń w wojewódzkich inspektoratach jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. W pismach tych został przedstawiony zakres działań IJHARS oraz problemy z pozyskaniem i utrzymaniem wysoko wykwalifikowanych pracowników.

W styczniu br. do Ministerstwa wpłynęło pismo pracowników Wojewódzkiego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych w Zielonej Górze, w którym zwrócono uwagę na krytyczną sytuację dotyczącą wynagrodzeń. Ministerstwo udzieliło odpowiedzi w tej sprawie powołując się na zapisy ustawy budżetowej na 2019 r., w której zagwarantowano pracownikom zatrudnionym w Wojewódzkich Inspektoratach Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych dodatkowe środki finansowe. Jednocześnie należy podkreślić, że od 2016 r. trwa proces systematycznego podnoszenia funduszu wynagrodzeń w służbie cywilnej. Ustawa budżetowa na rok 2019 z dnia 16 stycznia 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 198) przewiduje średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń na poziomie 102,3%, co skutkuje wzrostem kwoty bazowej do poziomu 1.916,94 zł. Powyższe gwarantuje podwyżkę wynagrodzenia wszystkim członkom korpusu służby cywilnej. Podwyższenie wynagrodzeń dla pracowników państwowej sfery budżetowej nastąpi w ciągu 3 miesięcy po ogłoszeniu ustawy budżetowej, z wyrównaniem od dnia 1 stycznia tego roku. Z uwagi na trudną sytuację kadrowo-płacową pracowników zatrudnionych w organach różnych inspekcji szczebla wojewódzkiego (w tym w Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych), na etapie prac rządowych fundusz wynagrodzeń został dodatkowo zwiększony o 2% w stosunku do wynagrodzeń ujętych w planie na rok 2018.

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Sekretarz Stanu
Tadeusz Romańczuk

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Według danych średnie wynagrodzenie w 357 prokuraturach rejonowych wynosi 1870 zł netto, a w 45 prokuraturach wynosi 2280 zł netto. Ponadto 2 tysiące 500 pracowników dostaje wynagrodzenie niższe niż 1800 zł netto.

Wieloletni brak wzrostu wynagrodzeń doprowadził pracowników tej instytucji do dramatycznej sytuacji finansowej. Coraz częściej pracownicy odchodzą do innej pracy, gwarantującej wyższe zarobki.

W związku z tym proszę o informację, co ministerstwo zamierza zrobić w tej sprawie.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

**Stanowisko
DYREKTORA BIURA MINISTRA
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 1 lutego 2019 r.

Pan
Tomasz Szafrąński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

W załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałka Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 30 stycznia 2019 r. nr BPS/043-71-2033/19, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Władysława Komarnickiego podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie **do dnia 4 marca 2019 r.** oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Marek Łukaszewicz
Biuro Ministra

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 13.03.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Władysława Komarnickiego podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 r. w sprawie

sytuacji finansowej pracowników powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury uprzejmie informuję, iż dzięki staraniom Ministra Sprawiedliwości w latach 2016–2019 łączny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń pracowników prokuratury wyniósł 18,3%, co daje średnio 730 zł brutto na etat.

Ponadto, Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny wystąpił do Rady Ministrów z projektem ustawy o modernizacji prokuratury, który przewiduje sukcesywne podnoszenie wynagrodzeń pracowników prokuratury.

Obecnie w Ministerstwie Sprawiedliwości toczą się prace nad projektem nowej ustawy o pracownikach sądów i prokuratury. Projekt ten zawierać ma rozwiązania o charakterze systemowym zmierzające do podniesienia wynagrodzeń pracowników sądów i prokuratury, a w szczególności do ich dostosowania do zakresu zadań i odpowiedzialności oraz warunków rynkowych.

Z poważaniem

Bogdan Świączkowski

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Otóż zwróciła się do mnie pewna pani z następującym pytaniem. Pozwolę sobie przeczytać to pytanie w całości. „Dzień dobry. Chciałabym się dowiedzieć, czy można zamienić zasiłek specjalny na świadczenie pielęgnacyjne”. Ta pani ma takie pytanie i ja bym Panią Minister serdecznie prosił o odpowiedź na to pytanie.

Jan Filip Libicki

Odpowiedź

Warszawa, 5 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na wystąpienie z dnia 30 stycznia 2019 r., znak: BPS/043-71-2034/19, dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Jana Filipa Libickiego na 71. posiedzeniu Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 r., w sprawie zasad przyznawania świadczeń opiekuńczych, uprzejmie informuję.

W obecnym stanie prawnym, ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2220 z późn. zm.) przewiduje dwa rodzaje świadczeń opiekuńczych adresowane do nieaktywnych zawodowo osób sprawujących opiekę nad niepełnosprawnym członkiem rodziny:

- świadczenie pielęgnacyjne,
- specjalny zasiłek opiekuńczy.

Świadczeniem opiekuńczym, o które mogą ubiegać się w szczególności rodzice sprawujący opiekę nad niepełnosprawnym dzieckiem jest świadczenie pielęgnacyjne.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przysługuje:

- 1) matce albo ojcu,
- 2) opiekunowi faktycznemu dziecka (opiekun faktyczny to osoba opiekująca się dzieckiem, która wystąpiła do sądu z wnioskiem o jego przysposobienie),
- 3) osobie będącej rodziną zastępczą spokrewnioną w rozumieniu ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej,
- 4) innym osobom, na których zgodnie z przepisami ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy ciąży obowiązek alimentacyjny, z wyjątkiem osób o znacznym stopniu niepełnosprawności – jeżeli nie podejmują lub rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności albo orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Zgodnie z art. 17 ust. 1b ww. ustawy, świadczenie pielęgnacyjne przysługuje osobom, które są nieaktywne zawodowo z powodu konieczności sprawowania opieki nad

niepełnosprawną osobą, jeżeli niepełnosprawność osoby wymagającej opieki powstała odpowiednio przed ukończeniem 18 roku życia lub przed ukończeniem 25 r. życia w przypadku kontynuowania nauki w szkole lub szkole wyższej.

Świadczenie pielęgnacyjne przysługuje niezależnie od dochodu i obecnie wynosi 1583 zł miesięcznie. Za osoby pobierające to świadczenie co do zasady są również opłacane składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz na ubezpieczenie zdrowotne.

Jeżeli opiekun osoby niepełnosprawnej nie spełnia ww. warunków do otrzymania świadczenia pielęgnacyjnego, może ubiegać się o inny rodzaj świadczenia opiekuńczego adresowany w szczególności do opiekunów dorosłych osób niepełnosprawnych – specjalny zasiłek opiekuńczy, jeżeli spełnia ustawowe warunki do jego nabycia.

Zgodnie z art. 16a ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, specjalny zasiłek opiekuńczy (w wysokości 620 zł miesięcznie) przysługuje osobom, na których zgodnie z przepisami Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego ciąży obowiązek alimentacyjny, a także małżonkom, jeżeli zrezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku z koniecznością sprawowania stałej opieki nad członkiem rodziny legitymującym się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności lub orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Za osoby otrzymujące specjalny zasiłek opiekuńczy – tak jak za osoby otrzymujące świadczenie pielęgnacyjne – opłacane są z budżetu państwa składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz zdrowotne.

Możliwość otrzymania specjalnego zasiłku opiekuńczego uzależniona jest od spełnienia kryterium dochodowego. Specjalny zasiłek opiekuńczy przysługuje, gdy łączny przeciętny miesięczny dochód netto rodziny osoby sprawującej opiekę oraz rodziny osoby wymagającej opieki w przeliczeniu na osobę, nie przekracza kwoty 764 zł.

Prawo do specjalnego zasiłku opiekuńczego, w przeciwieństwie do świadczenia pielęgnacyjnego, nie jest uzależnione o daty powstania niepełnosprawności u osoby wymagającej opieki, dlatego o specjalny zasiłek opiekuńczy mogą ubiegać się opiekunowie dorosłych osób niepełnosprawnych, których niepełnosprawność powstała później niż w okresie wskazanym w ww. art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Nie jest dopuszczalne jednoczesne pobierania świadczenia pielęgnacyjnego i specjalnego zasiłku opiekuńczego.

Ww. świadczenia opiekuńcze są świadczeniami przyznawanymi na wniosek strony. Realizacją zadań związanych z przyjmowaniem i rozpatrywaniem wniosków dotyczących świadczeń opiekuńczych, oceną wszystkich występujących w indywidualnej sprawie okoliczności oraz ustalaniem prawa do świadczeń opiekuńczych zajmuje się gminny organ właściwy, czyli wójt, burmistrz, prezydent miasta lub upoważniony kierownik/pracownik ośrodka pomocy społecznej bądź innej jednostki organizacyjnej gminy, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się, który rozstrzyga indywidualną sprawę w drodze decyzji administracyjnej, od której stronie przysługuje odwołanie w trybie wskazanym w pouczeniu decyzji.

W związku z powyższym, w celu uzyskania wiążących informacji dotyczących możliwych do przyznania świadczeń w indywidualnej sprawie danej osoby, w tym także informacji dotyczących szczegółowych warunków przyznawania świadczeń opiekuńczych, osoba zainteresowana powinna zwrócić się do ww. gminnego organu właściwego.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Stanisław Szwed
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza*skierowane do ministra cyfryzacji Marka Zagórskiego**Szanowny Panie Ministrze!*

W 2018 r. Ministerstwo Cyfryzacji opublikowało Strategię „5G dla Polski”, w ramach której podejmowane mają być działania umożliwiające sektorowi telekomunikacyjnemu wdrożenie sieci 5G w Polsce. Jak wynika z doniesień medialnych, technologia ta jest już testowana od września ubiegłego roku w Gliwicach. Wywołuje to sporo kontrowersji wśród mieszkańców miasta. W sprawie tej organizowane były nawet protesty. Społeczeństwo obawia się negatywnego wpływu technologii 5G na zdrowie swoje oraz bliskich. Rozpowszechnia się opinia, że mikrofały generowane przez wspomnianą technologię przyczyniają się do powstawania nowotworów.

Na ten temat wypowiedział się dla portalu 24gliwice.pl m.in. prof. dr hab. inż. Marek Gzik, dziekan Wydziału Inżynierii Biomedycznej Politechniki Śląskiej, który wskazuje, iż „brakuje jednoznacznych badań wskazujących na bezpośrednie zagrożenie pola elektromagnetycznego związanego z 5G dla zdrowia człowieka i zwierząt”. Zauważa on także, że w przypadku 5G częstotliwości są bardziej niebezpieczne niż w przypadku technologii 4G, lecz nie ma informacji w jakim stopniu.

W związku z powyższym pragnę skierować do Pana Ministra zapytanie, czy ministerstwo dysponuje ekspertyzami o szkodliwości względnie braku szkodliwości wdrażanej w Polsce technologii 5G. Proszę je udostępnić, abym mógł uspokoić zaniepokojonych wyborców.

*Krystian Probierz***Odpowiedź**

Warszawa, 27 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w pierwszej kolejności pragnę wyjaśnić, że w Internecie można znaleźć szereg materiałów, które są alarmistyczne w treści. Niestety na podstawie takich materiałów formułowane są opinie przez ludzi z różnych środowisk, nie wyłączając naukowych. Materiały te nie mają jednak zakotwiczenia w rzeczywistości i są publikowane głównie ze względu na chęć przyciągnięcia widzów/czytelników, co przekładać się ma na zwiększenie liczby odsłon tych materiałów, a co za tym idzie wygenerowanie przychodu z reklam lub osiągnięcie innych celów, na których zależy autorom materiałów. Do takich materiałów należą powielane stwierdzenia, że wdrożenie sieci 5G rzekomo ma przelożyć się na wiele negatywnych zjawisk. W opinii MC informacje te powinno się traktować jako tzw. fake news. Szerzej na temat tego zjawiska można przeczytać w materiałach opublikowanych przez NASK – Naukową Akademicką Sieć Komputerową – Państwowy Instytut Badawczy¹.

¹ Fakt czy Fake? Jak można demaskować fałszywe doniesienia pojawiające się w Internecie? Analiza „Fake news” – dezinformacja w świecie nowych mediów.

Odnosząc się do kwestii sieci 5G należy wyjaśnić, że mobilne sieci telekomunikacyjne, które w powszechnie używanej nomenklaturze funkcjonują m.in. jako technologia GSM, UMTS, LTE, względnie 2G, 3G, 4G, czy właśnie 5G etc. oparte są na technologii radiowej. Sygnał radiowy, nadajniki, odbiorniki, anteny itd. są powszechnie użytkowane od ponad stu lat. Obecna technologia telefonii komórkowej w dużym uproszczeniu składa się z dwóch aspektów – fizycznego i logicznego. Pierwszy dotyczy zagadnień fizycznych związanych z kwestiami nadawania i odbioru sygnału radiowego. Drugi zaś dotyczy kwestii zawartości sygnału – czy nadawany jest sygnał analogowy, czy cyfrowy. W dużym uproszczeniu można porównać ten aspekt do treści transmitowanej audycji. Od strony ewolucji technologicznej przejście pomiędzy technologiami telefonii komórkowej polega zasadniczo na rozwoju tego drugiego aspektu, najpierw na przejściu na nadawanie cyfrowe, transmisję pakietową, wprowadzenie coraz lepszych algorytmów kompresji i korekty itd. Odnosząc się do kwestii sygnału radiowego, to – niezależnie od tego, czy jest to technologia 2G, 5G czy sygnał telewizyjny – rządzą nimi te same, niezmiennie prawa fizyki. Niezależnie od rodzaju technologii telefonii komórkowej, dla wszelkich badań istotne są wyłącznie parametry fizyczne sygnału radiowego, takie jak moc nadajnika, parametry anteny, częstotliwość itd.

Należy wskazać, że na poziomie Unii Europejskiej, zgodnie z opinią Grupy ds. Polityki Widma Radiowego (Radio Spectrum Policy Group), identyfikuje się następujące pasma do wykorzystania priorytetowo przez sieci piątej generacji: 700 MHz; 3,4-3,8 GHz i 26 GHz jako tzw. pasmo „pionierskie”. Zakresy częstotliwości tych pasm są obecnie wykorzystywane zarówno przez operatorów telekomunikacyjnych, jak i nadawców Naziemnej Telewizji Cyfrowej do świadczenia różnych usług, tj. np. usług bezprzewodowej szerokopasmowej łączności elektronicznej, jak i rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną. W przypadku wdrożenia sieci 5G w Polsce ww. pasma będą natomiast jednakowo wykorzystywane na potrzeby 5G, a więc systemów bezprzewodowej szerokopasmowej łączności elektronicznej, zgodnie z przyjętymi standardami, wypracowanymi w ramach 3rd Generation Partnership Project (3GPP) - tj. wspólnego projektu kilku organizacji standaryzacyjnych, opracowującego standardy techniczne dla komunikacji komórkowej 5G (akronim NR – New Radio).

Częstotliwości stosowane w sieci 5G są częścią całego spektrum częstotliwości radiowych, które zostały szeroko zbadane pod kątem wpływu na zdrowie. Na przestrzeni ostatnich ponad 50 lat przeprowadzono badania naukowe w zakresie możliwych skutków zdrowotnych oddziaływania sygnałów radiowych wykorzystywanych w telefonach komórkowych, stacjach bazowych i innych usługach bezprzewodowych, w tym częstotliwości planowanych pod sieć 5G (także fale milimetrowe). Dane z tych badań zostały przeanalizowane przez wielu ekspertów. Ważąc dorobek naukowy, nie ma jednoznacznych dowodów pozwalających na definitywne stwierdzenie, że ekspozycja na pole elektromagnetyczne poniżej wytycznych określonych przez Międzynarodową Komisję ds. Ochrony przed Promieniowaniem niejonizującym (ICNIRP) niesie ze sobą zagrożenie dla zdrowia dorosłych i dzieci. Powyższe zagadnienia badań zostały szeroko udokumentowane i można się z nimi zapoznać za pośrednictwem strony internetowej Portalu EMF. Na portalu tym zamieszczono otwartą i szeroką bazę danych – ponad 25 000 opublikowanych artykułów naukowych dotyczących biologicznych i zdrowotnych efektów oddziaływania pól elektromagnetycznych oraz wyniki 2500 badań dotyczących komunikacji mobilnej, z czego 350 to badania medyczne dotyczące częstotliwości fal milimetrowych spektrum widma radiowego.

Odnosząc się bezpośrednio do kwestii „dysponowania ekspertyzami o szkodliwości względnie braku szkodliwości wdrażanej w Polsce technologii 5G” informuję, że w przypadku dowolnego czynnika fizykochemicznego nie można udowodnić jego bezpieczeństwa dla organizmu człowieka. Dlatego też rozważania naukowe skupiają się na prawdziwości tezy mówiącej o szkodliwości jakiegoś czynnika, a nie tezy, że jakiś czynnik jest absolutnie bezpieczny. Podobna sytuacja występuje w przypadku dowodu matematycznego. Twierdzenie jest fałszywe, jeśli znajdzie się jeden przykład pokazujący jego nieprawdziwość, natomiast nie można go uznać za prawdziwe nawet wtedy, kiedy pokaże się 1000 przykładów potwierdzających jego słuszność. Aby było

prawdziwe trzeba uwzględnić wszystkie możliwe sytuacje. Na potwierdzenie powyższych tez można przytoczyć pięciostopniową klasyfikację Międzynarodowej Agencji do Badań nad Rakiem (IARC). Klasyfikacja IARC obejmuje pięć grup czynników w zakresie oceny ich ewentualnego wpływu na zdrowie onkologiczne człowieka:

- grupa 1 opisuje czynniki o potwierdzonej kancerogenności – obejmuje ona 120 czynników²,
- grupa 2a³ obejmuje przebadane czynniki o prawdopodobnym, choć niepotwierdzonym definitywnie działaniu kancerogennym – obejmuje ona 82 czynniki,
- grupa 2b⁴ obejmuje 311 czynników o przypuszczalnym, w przeciwieństwie do prawdopodobnego opisanego w grupie 2a, działaniu kancerogennym,
- grupa 3⁵ opisuje 499 czynników, których kancerogenności nie da się sklasyfikować,
- grupa 4 zawiera czynniki, co do których udało się ustalić, choć niedefinitywnie, że są prawdopodobnie niekancerogenne.

Otóż w tej ostatniej grupie znajduje się tylko jeden czynnik, którym jest kaprolaktam (składnik przędzy tekstylnej, z której wytwarza się m.in. rajstopy i stroje sportowe). Fakt, że nie można praktycznie udowodnić, że jakikolwiek czynnik jest absolutnie bezpieczny dla zdrowia sprawia równocześnie, że skądinąd słuszna „zasada ostrożności” nie może być stosowana w sposób absolutnie bezkrytyczny. W przypadku każdej nowej technologii można mieć wątpliwości co do jej potencjalnych negatywnych skutków. Dlatego też IARC aktualnie klasyfikuje PEM właśnie w grupie 2b czynników przypuszczalnie (być może)⁶ rakotwórczych.

Swoiste podsumowanie dorobku naukowego w tym zakresie stanowi załącznik nr 3 do Raportu z pilotażowych badań i analiz dotyczących dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych, pt. *Aspekty medyczne i biofizyczne promieniowania elektromagnetycznego o częstotliwości radiowej*. Załącznik ten został opracowany przez prof. dra hab. Eugeniusza Rokitę i dra hab. Grzegorza Tatonia z Zakładu Biofizyki Katedry Fizjologii Wydziału Lekarskiego Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

Poza powyższym dokumentem należy wskazać (choć nie jest to wyczerpująca lista materiałów) jeszcze Raporty: *Pomiary pól elektromagnetycznych (PEM) wytwarzanych przez stacje bazowe telefonii komórkowej oraz Analiza sposobów monitorowania PEM w wybranych krajach europejskich*. A także inne artykuły i opracowania Instytutu Łączności dotyczące kwestii PEM:

1. *Prace dotyczące ekspozycji ludzi na pola elektromagnetyczne (PEM) w ITU;*
2. *Pomiary PEM w otoczeniu stacji bazowych telefonii komórkowej (SBTK) oraz punktów dostępu lokalnych sieci dostępu bezprzewodowego (RLAN);*
3. *Omówienie raportu Boston Consulting Group;*
4. *Uwagi do projektu „Programu ochrony środowiska przed polami elektromagnetycznymi (PEM) dla Miasta Krakowa na lata 2018–2022”;*
5. *ICNIRP krytycznie o publikacjach na temat nowotworów u zwierząt związanych z PEM;*
6. *Pole elektromagnetyczne – źródła, regulacje, pomiary.*

Poza ww. materiałami, z których korzysta Ministerstwo Cyfryzacji, to wskazać należy również na:

1. *Zalecenie Rady z 12 lipca 1999 r.: 1999/519/EC: Council Recommendation of 12 July 1999 on the limitation of exposure of the general public to electromagnetic fields (0 Hz to 300 GHz);*

² W grupie 1 znajdziemy rośliny kokornakowate zawierające kwas aristolochikowy; formaldehydy.

³ W grupie 2a znajdziemy np. spożywanie czerwonego mięsa, pracę zmianową zakłócającą cykl dobowy, spożywanie gorących napojów o temperaturze powyżej 65°.

⁴ W grupie 2b możemy odnaleźć takie czynniki jak: wyciąg z liści aloesu, zawód stolarza, piklowane warzywa po azjatycku, pola elektromagnetyczne o częstotliwościach radiowych, wyciąg z kawy (gatunek pieprzowca), wyciąg z miłorzębu japońskiego (ginko biloba), liście paproci (bracken fern).

⁵ W grupie 3 znajduje się m.in. paracetamol, kofeina.

⁶ Angielski termin „possibly”, w przeciwieństwie do „probably” dla grupy 2a.

2. Wytyczne ICNIRP z 1998 r. ICNIRP Guidelines For Limiting Exposure To Time-Varying Electric, Magnetic And Electromagnetic Fields (Up To 300 Ghz);
3. Opinię ICNIRP z 2011 r. ICNIRP SCI Review Mobile phones, brain tumors and the intherphone study: where are we now?;
4. Projekt rewizji wytycznych ICNIRP z 2018 r. Draft ICNIRP Guidelines For Limiting Exposure To Time-Varying Electric, Magnetic And Electromagnetic Fields 8 (100 Khz To 300 Ghz);
5. Opinię SCENIHR z 2015 r., Scientific Committee on Emerging and Newly Identified Health Risks Opinion on Potential health effects of exposure to electromagnetic fields (EMF);
6. Opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie nadwrażliwości elektromagnetycznej;
7. Publikację Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska z 2011 r. „Ochrona przed polami elektromagnetycznymi. Informator dla administracji samorządowej”;
8. Ocenę Międzynarodowej Agencji Badań nad Rakiem (IARC) z 2013 r. IARC Monographs Non-Ionizing Radiation, Part 2: Radiofrequency Electromagnetic Fields Volume 102;
9. Arkusz informacyjny Światowej Organizacji Zdrowia pn. „Pola elektromagnetyczne i zdrowie publiczne: telefony komórkowe”;
10. Okresowe sprawozdania z realizacji przez Światową Organizację Zdrowia projektu EMF Project;
11. Raport z 2012 r. brytyjskiej grupy doradczej ds. promieniowania niejonizującego (AGNIR);
12. Raport z 2015 r. szwedzkiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Promieniowania (SSM);
13. Ocenę niemieckiej Komisji ds. Ochrony Radiologicznej (SSK);
14. Raport Komitetu Ekspertów Norweskiego Instytutu Zdrowia Publicznego na zlecenie Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Ministerstwa Transportu i Łączności z 2012 r.

Z wyrazami szacunku

MINISTER CYFRYZACJI
Marek Zagórski

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Najwyższa Izba Kontroli zbadała skuteczność systemu ochrony ludności w ramach struktur zarządzania kryzysowego i obrony cywilnej Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego w odniesieniu do podjętych czynności podczas tragicznej nawałnicy, która przeszła przez tereny województwa pomorskiego w dniach 11–12 sierpnia 2017 r. Wynikiem przeprowadzonej kontroli w opublikowanym raporcie przedstawiona jest negatywna ocena działań wojewody pomorskiego.

W związku z powyższym proszę o informacje:

1. Czy w związku z utrzymaniem w raporcie Najwyższej Izby Kontroli negatywnej oceny działań podjętych przez wojewodę pomorskiego zostaną wyciągnięte stosowne konsekwencje w stosunku do wojewody?

2. Czy planowane są zmiany procedur w systemie zarządzania kryzysowego i ochrony ludności, tak by system był bardziej skuteczny? Jeśli tak, to jakie? Czy dotychczas wprowadzono jakieś zmiany? Jeśli tak, to jakie?

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 28.02.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 30 stycznia 2019 roku (sygn. BPS/043-71-2036/19), dotyczące oświadczenia Senatora RP Pana Sławomira Rybickiego, złożonego podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 roku, w sprawie *działań państwa po raporcie Najwyższej Izby Kontroli zawierającym ocenę działań wojewody pomorskiego podczas nawałnicy w sierpniu 2017 roku*, przekazane przy piśmie Pana Łukasza Schreiber, Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Sekretarza do Spraw Parlamentarnych z dnia 4 lutego 2019 roku (sygn. DSP.INT.4813.4.2019), przedstawiam, co następuje.

W 2017 roku Szef Obrony Cywilnej Kraju opracował projekt ustawy o *ochronie ludności i obronie cywilnej*. Projekt ten został wpisany do Wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod numerem UD345.

Celem projektu ustawy jest stworzenie ram instytucjonalnych i prawnych dla zapewnienia warunków niezbędnych dla ochrony życia i zdrowia oraz podstawowych warunków przetrwania ludzi, współpracy i współdziałania systemów ratowniczych, organów władzy i administracji publicznej, służb i innych podmiotów wykonujących zadania ochrony ludności, usprawnienie koordynowania przyjmowania i udzielania pomocy humanitarnej oraz zapewnienie odpowiednich zasobów do realizacji zadań ochrony ludności i obrony cywilnej.

W kontekście planowanych zmian warto wskazać, że w dniu 8 lutego 2019 roku Prezes Rady Ministrów upoważnił dyrektora Rządowego Centrum Bezpieczeństwa do opracowania, prowadzenia procesu uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania oraz wnoszenia do rozpatrzenia projektu ustawy *o zmianie ustawy o zarządzaniu kryzysowym*. Zatem należy pamiętać, że zakres tej regulacji może wpłynąć na kształt projektu ustawy *o ochronie ludności i obronie cywilnej*.

Pragnę przypomnieć, że w związku z negatywnymi skutkami przejścia nawałnicy w dniach 11–12 sierpnia 2017 roku Prezes Rady Ministrów zarządzeniem nr 101 z dnia 4 września 2017 roku powołał Międzyresortowy Zespół do oceny funkcjonowania systemu ratownictwa i zarządzania kryzysowego w Polsce, zwany dalej Zespołem. W pracach Zespołu wzięli udział przedstawiciele szeregu instytucji zaangażowanych w realizację zadań z zakresu zarządzania kryzysowego. Zadaniem Zespołu było przeprowadzenie analizy, a następnie ocena funkcjonowania systemu ratownictwa i zarządzania kryzysowego w Polsce oraz opracowanie wniosków i rekomendacji ewentualnych zmian w tym zakresie. W wyniku prac Zespołu został sporządzony dokument pn. „Analiza i ocena funkcjonowania systemu ratownictwa i zarządzania kryzysowego w Polsce – wnioski i rekomendacje”, stanowiący załącznik do sprawozdania z realizacji zadań Zespołu przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 17 października 2017 roku. W dokumencie tym zidentyfikowano szereg kwestii wymagających dopracowania, a następnie przystąpiono do ich realizacji.

W dniu 4 stycznia 2018 roku przedstawiono Radzie Ministrów dokument pn. „Propozycje zmian legislacyjnych i innych działań wynikających z rekomendacji Międzyresortowego zespołu do oceny funkcjonowania systemu ratownictwa i zarządzania kryzysowego w Polsce”. Proponowane rozwiązania mają na celu m.in. bardziej skuteczne przekazywanie ludności informacji o wystąpieniu potencjalnej sytuacji kryzysowej, dokładniejsze lokalizowanie obszarów zagrożonych oraz zmianę i aktualizację planów zarządzania kryzysowego.

W ramach Regionalnego Systemu Ostrzegania (RSO) wprowadzono obowiązek publikowania na paskach w ogólnodostępnej telewizji komunikatów o ostrzeżeniach drugiego stopnia wydawanych przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy. Aplikację mobilną RSO wzbogacono o funkcję geolokalizacji, co pozwala użytkownikowi na otrzymywanie komunikatów dotyczących obszaru, na którym się aktualnie znajduje.

W dniu 12 grudnia 2018 roku zakończył się pilotaż systemu SMS-owego powiadamiania ludności o zagrożeniach, wprowadzonego na podstawie regulacji zawartych w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. *o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw* (Dz.U. poz. 1118). Na mocy tej nowelizacji operatorzy sieci komórkowych mają obowiązek niezwłocznego wysłania komunikatu do wszystkich użytkowników na obszarze określonym przez dyrektora Rządowego Centrum Bezpieczeństwa.

Oba komplementarne wobec siebie systemy usprawniają proces powiadamiania ludności, i co warto podkreślić, działają w oparciu o pracujące całodobowo centra zarządzania kryzysowego na szczeblu krajowym i wojewódzkim.

Dokonano także zmian w zakresie trybu przekazywania informacji o zagrożeniach na szczeblu centralnym administracji. W art. 20b ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. *o zarządzaniu kryzysowym* (Dz.U. 2018 r. poz. 1401, z późn. zm.) zapisano, że ministrowie kierujący działami administracji rządowej, kierownicy urzędów centralnych, wojewodowie, starostowie, wójtowie, burmistrzowie, prezydenci miast, właściciele oraz posiadacze samoistni i zależni obiektów, instalacji, urządzeń i usług infrastruktury krytycznej są obowiązani do udzielania dyrektorowi RCB, w wyznaczonym terminie, żądanych przez niego informacji i wyjaśnień niezbędnych do realizacji zadań RCB. Celem tej zmiany jest usprawnienie obiegu informacji w sytuacji kryzysowej.

W ramach procesu aktualizacji Krajowego Planu Zarządzania Kryzysowego (KPZK) zobligowano wszystkie podmioty, które przygotowują plany zarządzania kryzysowego do wprowadzenia kart działań (modułów zadaniowych). Moduł ten to zestawienie przedsięwzięć i zadań przewidzianych do wykonania w sytuacji kryzysowej. Obejmuje on działania w ramach kompetencji jednego wykonawcy, z wykorzystaniem własnych

sił i środków, a także możliwym, zaplanowanym i uzgodnionym wsparciem ze strony innych podmiotów, w zakresie niezbędnym do efektywnego wykonania zadania. Wprowadzenie nowej struktury w planach miało na celu zwiększenie elastyczności reagowania, pozwalając podmiotowi wiodącemu decydować, zależnie od przebiegu sytuacji kryzysowej, o uruchomieniu lub zakończeniu działania w ramach modułu. W KPZK wyszczególniono ponad 190 modułów, które obejmują spektrum działań realizowanych przez Prezesa Rady Ministrów, ministrów kierujących działem administracji rządowej, szefów Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu, wojewodów oraz dyrektora RCB.

W dniu 8 stycznia 2018 roku Rada Ministrów przyjęła Krajowy Plan Zarządzania Kryzysowego. Natomiast „Plan zarządzania kryzysowego działów administracji rządowej: sprawy wewnętrzne oraz administracja publiczna” został zatwierdzony przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w dniu 21 grudnia 2018 roku.

W celu zwiększenia efektywności systemu zarządzania kryzysowego w województwie pomorskim wprowadzono szereg zmian. W Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim, poprzez wdrożenie nowych rozwiązań i rozszerzenie liczby osób funkcyjnych, których dane zostały wprowadzone do systemu Blue Alert, usprawniono system obiegu informacji pomiędzy Wojewódzkim Centrum Zarządzania Kryzysowego (WCZK) a jednostkami administracji samorządowej i administracji zespolonej województwa. Rozbudowano platformę Blue Alert umożliwiając korzystanie z trzech form komunikacji z użytkownikiem końcowym, tj. sms, e-mail oraz połączenie telefoniczne VoIP (telefoniczna komunikacja głosowa). Działania te zapewniły również komunikację dwukierunkową, co wymaga od odbiorcy potwierdzenia otrzymanej informacji. Jednostki samorządu terytorialnego (jst) zostały zobowiązane do bieżącej aktualizacji wykazu osób, które będą otrzymywać stosowne powiadomienia w systemie, ze szczególnym uwzględnieniem osób posiadających uprawnienia do zainicjowania działań w przypadku wystąpienia sytuacji kryzysowej. W celu udoskonalenia systemu alarmowania zaktualizowano elementy oprogramowania Wojewódzkiej Centrali Alarmowej, funkcjonującej w systemie alarmowania i ostrzegania ludności. Po przeprowadzeniu inwentaryzacji urządzeń i central zainstalowanych w jst dokonano analizy skuteczności alarmowania ludności oraz określono priorytety w zakresie wymiany urządzeń mechanicznych na elektroniczne. Następnie zakupiono i zainstalowano nowe syreny elektryczne na terenie tych jednostek. W ramach modernizacji systemu powiadamiania Pomorski Urząd Wojewódzki zakupił radiotelefony analogowo-cyfrowe dla jst oraz centrale alarmowe dla powiatowych Centrów Zarządzania Kryzysowego i WCZK. Ponadto został wprowadzony nowy system ostrzeżeń meteorologicznych, który daje możliwość otrzymywania ostrzeżeń i komunikatów (dla województwa pomorskiego zbiorczo, poszczególnych powiatów oraz sąsiednich województw) z możliwością ich dalszego rozsyłania.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Proszę ponownie o udzielenie pomocy skazanemu panu M.G., odsiadującemu karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł. W dniu 28 grudnia 2018 r. pan M.G. za pośrednictwem pełnomocnika złożył do Pana Ministra wniosek o rozważenie wniesienia kasacji lub skargi nadzwyczajnej od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi V Wydział Karny Odwoławczy z dnia 29 grudnia 2016 r., wydanego w sprawie o sygn. akt: V Ka 1161/16, którym w całości utrzymano wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 13 czerwca 2016 r., wydany w sprawie o sygn. akt: III K 318/14.

W uzasadnieniu wniosku pełnomocnik dokładnie wskazał, jakie normy prawne zostały naruszone. Podkreślić należy jedynie, iż wskazane orzeczenia w sposób rażący naruszają normy prawa materialnego poprzez nieprawidłowe zastosowanie art. 70 §1 k.k. w związku z art. 4 k.k. polegające na braku prawidłowej kontroli odwoławczej i określenie okresu próby wymierzonej skazanemu panu M.G. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w wymiarze wyższym, niż zezwalała na to ustawa w momencie wydawania orzeczenia przez sąd I instancji, tj. w wysokości 4 lat, w sytuacji, gdy w danym stanie prawnym należało zastosować dyspozycje art. 4 k.k. i wymierzyć maksymalny 3-letni okres próby. Zasada prawa karnego ustanowiona w przywołanym artykule jest jedną z podstawowych zasad regulujących prawo karne. Stanowi, że zawsze należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Niestety, w zapadłych orzeczeniach sądy nie postąpiły zgodnie z tą dyspozycją i doszło do rażącego naruszenia prawa oraz wymierzenia kary wraz z warunkowym jej zawieszeniem na okres, który był dla sprawy mniej korzystny.

Mając to na uwadze, wobec prawomocnych orzeczeń obarczonych tak poważnymi wadami prawnymi wobec pana M.G., proszę Pana Ministra o zainteresowanie się tą sprawą i pozytywne rozpatrzenie wniosku pana M.G. oraz o podjęcie zgodnych z prawem działań. Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu Sądu Rejonowego Łódź-Śródmieście w Łodzi, Sądu Rejonowego Łódź-Widzew w Łodzi oraz Sądu Okręgowego w Łodzi.

*Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka*

**Stanowisko
DYREKTORA BIURA MINISTRA
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 1 lutego 2019 r.

Pan
Tomasz Szafrąński
Dyrektor Biura Prezydyjnego
Prokuratura Krajowa

W załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałka Senatu RP Pani Marii Koc, z dnia 30 stycznia 2019 r. nr BPS/043-71-2037/19, przesyłające

tekst oświadczenia złożonego przez senatora Czesława Ryszkę podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie **do dnia 4 marca 2019 r.** oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Marek Łukaszewicz
DYREKTOR
Biuro Ministra

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 28.02.2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 30 stycznia 2019 r. o nr BPS/043-71-2037/19, przekazane do Prokuratury Krajowej przy piśmie Dyrektora Biura Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 lutego 2019 roku, nr BM-I.0520.81.2019, przy którym przesłano tekst oświadczenia złożonego przez Pana senatora Czesława Ryszkę na 71. posiedzeniu Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 r., dotyczącego skazanego M.G., uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2005 r., w sprawie o sygn. akt III K 8/04, Sąd Rejonowy w Ł. uznał M.G. za winnego tego, że w dniu 31 grudnia 1998 r. w Ł., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Bank (...) Oddział w M. i (...) w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 2.788 zł poprzez zawarcie umowy kredytowej o nr 854354 na zakup mebli, bez zamiaru wywiązywania się z warunków tejże umowy, to jest popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 k.k. i skazał go na podstawie tego przepisu na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby. Ponadto, na podstawie art. 72 §2 k.k. zobowiązał oskarżonego do częściowego naprawienia szkody. Orzeczenie nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się z dniem 24 lutego 2005 r.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2007 r. ten sam Sąd, w sprawie o sygn. akt III Ko 260/07, na podstawie art. 75 §1 k.k., wobec popełnienia przez M.G. w okresie próby podobnego przestępstwa umyślnego, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności, zarządził wobec niego wykonanie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt V Ko 83/14, wznowiono zakończone prawomocnym wyrokiem postępowanie Sądu Rejonowego w Ł. w sprawie o sygn. akt III K 8/04 – na korzyść skazanego M.G.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 13 czerwca 2016 r., sygn. akt III K 318/14, M.G. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 k.k. i wymierzono mu na podstawie tego przepisu, przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k., karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k., warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby.

Przywołane rozstrzygnięcie zostało zaskarżone wyłącznie przez obrońcę, na korzyść oskarżonego. W apelacji podniesiono dwa zarzuty, a mianowicie obrazę prawa procesowego i błąd w ustaleniach faktycznych. Nie kwestionowano zastosowanego przez Sąd art. 4 §1 k.k.

Sąd Okręgowy w Ł. nie podzielił stanowiska skarżącego, co do podniesionych przez niego zarzutów i wyrokiem z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt V Ka 1161/16, utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Z powyższego wynika, że przypisany sprawcy czyn zabroniony został popełniony w dniu 31 grudnia 1998 r., natomiast wyrok sądu I instancji został wydany w dniu 13 czerwca 2016 r. Tak więc, w chwili wyrokowania, z uwagi na zmianę przepisów prawa karnego materialnego we wskazanym czasookresie (od dnia 31 grudnia 1998 r. do dnia 13 czerwca 2016 r.), Sąd był zobowiązany do uwzględnienia reguł zawartych w przepisie intertemporalnym – art. 4 §1 k.k.

Zgodnie ze wskazaną normą prawną, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt IV KK 188/17, Lex nr 2435659, stwierdzono, iż względność ustaw karnych, o której mówi przepis art. 4 k.k., winna być oceniona nie hipotetycznie, abstrakcyjnie, lecz poprzez porównanie konkretnej sytuacji na tle obydwu aktów prawnych.

W niniejszej sprawie nie można stwierdzić, jakie okoliczności przesądziły o wyborze zastosowanej normy prawnej w sytuacji kolizji ustaw w czasie, gdyż w pisemnych uzasadnieniach rozstrzygnięć sądów obu instancji nie ma jakichkolwiek rozważań w tym zakresie.

Biorąc jednak pod uwagę, że sąd meriti wymierzył M.G. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a sprawca w czasie popełnienia przestępstwa – w dniu 31 grudnia 1998 r. – nie był skazany na karę pozbawienia wolności (pierwszy z kilkunastu wyroków z karą izolacyjną został wydany w dniu 7 kwietnia 1999 r.), ustawa nowa wydawać by się mogła względniejsza dla sprawcy, w szczególności, jeśli weźmie się pod uwagę normę art. 70 §1 k.k., która dopuszcza warunkowe zawieszenie wykonania tej kary na okres próby, który maksymalnie jest oznaczony na 3 lata. Natomiast przepis ten w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., który został przez Sąd zastosowany – art. 70 §1 pkt 1 k.k. – przewidywał zawieszenie wykonania takiej kary na okres próby od 2 do 5 lat.

Jednakże należy wziąć pod uwagę, że ustawa obowiązująca w chwili wyrokowania, w art. 72 §1 k.k., zobowiązywała Sąd, w przypadku nieorzeczenia środka karnego (jak w niniejszej sprawie), do nałożenia co najmniej jednego obowiązku tam wymienionego, czego nie przewidywała wskazana norma, w stanie prawnym obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. Przepis zawarty w art. 72 §1 k.k. miał bowiem wówczas charakter fakultatywny, a nie jak obecnie obligatoryjny.

Aktualnie nie ma w zasadzie w polskim porządku prawnym, jak to określił w Komentarzu do art. 70 k.k. (Lex – stan prawny na dzień 1 sierpnia 2016 r.) Andrzej Zoll, prostego warunkowego zawieszenia wykonania kary, gdyż w każdym przypadku mają być nałożone obowiązki o charakterze probacyjnym, chyba że stosowane są środki karne, których w omawianej sprawie nie orzeczono.

Nałożenie na oskarżonego jednego lub kilku wskazanych tam obowiązków było przy tym niedopuszczalne w świetle wznowienia postępowania karnego na korzyść M.G., gdyż w uchylonym wyroku takiego obowiązku nie orzeczono i dlatego względniejsza dla niego była ustawa karna w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.

Nadto, zgodnie z art. 443 k.p.k. w zw. z art. 545 §1 k.p.k., w razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wolno w dalszym postępowaniu wydać orzeczenie surowsze niż uchylone tylko wtedy, gdy orzeczenie to było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego. W niniejszej sprawie, jak podano wyżej, wznowienie nastąpiło na korzyść skazanego i dlatego nowy wyrok nie mógł być surowszy od poprzedniego.

Reasumując należy stwierdzić, że nie stwierdzono podstaw do zarzucenia Sądowi II instancji przeprowadzenie nierzetelnego postępowania odwoławczego poprzez utrzymanie w mocy wyroku sądu meriti, jako wydanego z obrazą art. 4 §1 k.k., w sytuacji,

gdy zastosowanie ustawy z chwili wyrokowania pogorszyłoby jego sytuację prawną w stosunku do wyroku, który stracił moc prawną w wyniku wznowienia postępowania karnego na jego korzyść, poprzez obligatoryjne nałożenie na M.G. obowiązku lub obowiązków określonych w art. 72 §1 k.k.

Jak wyżej wspomniano podmiot fachowy, jakim jest obrońca oskarżonego nie podniósł w swojej skardze apelacyjnej zarzutu obrazy prawa materialnego, w związku z czym Sąd II instancji nie miał obowiązku odnieść się do tej kwestii w sposób szczególny, a jedynie stwierdził, że kara nie jest rażąco niewspółmiernie surowa i została prawidłowo uzasadniona przez sąd meriti. Z powyższego można wnioskować, że sąd kontrolujący podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że dla sprawcy ustawą względniejszą jest ustawa poprzednio obowiązująca.

Z przedstawionych wyżej powodów nie stwierdzono wystąpienia okoliczności uzasadniających wniesienie kasacji na korzyść skazanego M.G., od prawomocnego rozstrzygnięcia zapadłego w niniejszej sprawie.

Ponadto uprzejmie informuję Panią Marszałek, że po dokonaniu w Wydziale Skargi Nadzwyczajnej Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, analizy akt przedmiotowej sprawy ustalono, że brak jest podstaw do wniesienia skargi nadzwyczajnej na korzyść skazanego M.G., określonych w art. 89 §1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r., poz. 5, ze zm.), zarówno w zakresie przesłanki ogólnej, to jest zapewnienia zgodności orzeczenia z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, jak i przesłanek szczególnych, to jest naruszenia zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określonego w Konstytucji lub rażącego naruszenia prawa przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub oczywistej sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana w imieniu pana K.K. (zamieszkałego ...) z prośbą o interwencję w jego sprawie. Przeciwko panu K.K. toczy się postępowanie egzekucyjne o sygn. akt Km 1221/18 prowadzone przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w T. M. P., z wniosku wierzyciela P. I. S.a.r.l.

Pismem z dnia 21 grudnia 2018 r. komornik powiadomił pana K.K. o wszczęciu egzekucji z nieruchomości. Pan K.K. na wcześniejszym etapie postępowania deklarował dobrowolną spłatę zobowiązania w ratach, zwłaszcza że suma zadłużenia nie jest duża i wynosi wraz z odsetkami i kosztami około 1800 zł. Sama należność główna to kwota 279,13 zł.

Moim zdaniem pan K.K. został bardzo skrzywdzony poprzez wszczęcie egzekucji z nieruchomości stanowiącej własność dłużnika i jego miejsce zamieszkania. Wystąpiłem do komornika z prośbą o udzielenie wyjaśnień, dlaczego pomimo tak małej kwoty wierzytelności zamierza zalicytować nieruchomość, zwłaszcza wobec brzmienia art. 799 §2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego. W odpowiedzi komornik oświadczył, że egzekucja prowadzona jest na wniosek wierzyciela i art. 799 §2 k.p.c. nie znajduje wobec tego zastosowania. Jednakże norma prawna ustanowiona w przywoływanym artykule stanowi, że organ egzekucyjny stosuje sposób egzekucji najmniej uciążliwy dla dłużnika. Zasada wyrażona we wskazanym artykule tworzy zatem szczególną ochronę dłużników przed nadmierną egzekucją oraz przed przekroczeniem przez organ egzekucyjny zasad współżycia społecznego w prowadzonym postępowaniu. Ustawodawca nie przewidział w treści przepisu żadnego odstępstwa od jego stosowania. Komornik lub inny organ egzekucyjny są zobowiązani prowadzić postępowanie egzekucyjne w sposób adekwatny do wysokości zadłużenia oraz sytuacji dłużnika. Jeśli wystarczające do uzyskania zaspokojenia wierzyciela jest prowadzenie egzekucji z jednego składnika majątkowego, np. wynagrodzenia z umowy o pracę, rozszerzenie postępowania na inne składniki należy uznać za nadmierną egzekucję, także w przypadku deklarowania przez dłużnika dobrowolnej ratalnej spłaty.

Celem ochrony przewidzianej we wspomnianym artykule jest przede wszystkim przeciwdziałanie sprzedaży licytacyjnej nieruchomości poniżej wartości rynkowej wobec niewielkiej kwoty wierzytelności. Działanie takie jest sprzeczne również z art. 5 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

W wyniku rażącej niesprawiedliwości pan K.K. może stracić nieruchomość, w której zamieszkuje. Panie Ministrze, takie niesprawiedliwe prowadzenie postępowania egzekucyjnego nie pozwala ludziom dobrze myśleć o państwie.

Trudno jest, zdaniem dłużnika, zrozumieć, że komornik sądowy mógł podjąć takie działania w celu wyegzekwowania sumy wierzytelności znacznie niższej niż wartość przedmiotowej nieruchomości.

Mając to na uwadze, wobec niezrozumiałego, tak pod względem faktycznym, jak i prawnym, sposobu prowadzenia egzekucji, proszę Pana Ministra o zainteresowanie i podjęcie zgodnych z prawem działań w niniejszej sprawie. Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu komornika sądowego.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 13.02.2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Czesława Ryszki, złożone na 71. posiedzeniu Senatu w dniu 24 stycznia 2019 r., uprzejmie przedstawiam następującą informację.

W aktualnym stanie prawnym problematykę zainicjowania postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego oraz dalszych czynności egzekucyjnych regulują przepisy art. 796 i następne ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360 ze zm.), dalej k.p.c.

Przepis art. 796 §1 k.p.c. statuuje zasadę, że właściwe postępowanie egzekucyjne, dotyczące egzekucji obowiązków objętych tytułem stanowiącym jej podstawę, wszczy-
na się na wniosek wierzyciela. Do wniosku o wszczęcie egzekucji lub żądaniu przeprowa-
dzenia egzekucji z urzędu wskazuje się świadczenie, które ma być spełnione oraz
dołącza się tytuł wykonawczy (art. 797 §1 k.p.c.).

Stosownie do treści art. 799 §1 k.p.c. wniosek o wszczęcie egzekucji lub żądanie
przeprowadzenia egzekucji z urzędu umożliwia prowadzenie egzekucji według wszyst-
kich dopuszczalnych sposobów, z wyjątkiem egzekucji z nieruchomości. Skierowanie
egzekucji do nieruchomości dłużnika oraz składników jego majątku, do których przepi-
sy o egzekucji z nieruchomości stosuje się odpowiednio, jest możliwe tylko na wniosek
wierzyciela. Wierzyciel może wskazać wybrany przez siebie sposób albo sposoby egze-
kucji. Organ egzekucyjny stosuje sposób egzekucji najmniej uciążliwy dla dłużnika.

Zgodnie z art. 799 §2 k.p.c. jeżeli egzekucja z jednej części majątku dłużnika oczy-
wiście wystarcza na zaspokojenie wierzyciela, dłużnik może żądać zawieszenia egze-
kucji z pozostałej części majątku.

Z zestawienia powyższych przepisów wynika symptomatyczne dla polskiego syste-
mu postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komorników sądowych zwięza-
nie organu egzekucyjnego wnioskami wierzyciela. Postępowanie egzekucyjne wszczy-
nane jest na wniosek wierzyciela, który jest jego dysponentem, również w zakresie
sposobu egzekucji.

Wierzyciel może również w każdym czasie doprowadzić do zakończenia postępo-
wania, żądając jego umorzenia, chyba że egzekucję wszczęto z urzędu lub na żądanie
uprawnionego organu (art. 825 pkt 1) albo że przepis szczególny stanowi inaczej.

Odnosząc się do sposobu prowadzenia egzekucji to, jak to już zostało podniesione,
zakres i przede wszystkim sposób egzekucji, leży w gestii wierzyciela. Organ egze-
kucyjny jest związany wnioskiem wierzyciela co do wskazanego sposobu egzekucji
(tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 czerwca 2006 r., w sprawie oznaczonej sy-
gnaturą akt III CZP 23/06, OSNC 2007, nr 1, poz. 11, która mimo zmiany przepisu
art. 799 §1 k.p.c. nie straciła na aktualności). Przyznane wierzycielowi uprawnienie
do wskazania kilku sposobów egzekucji nie powinno powodować zbędnej uciążliwości
dla dłużnika. Jeśli bowiem istnieje zróżnicowany majątek dłużnika, a cel egzekucji,
jakim jest zaspokojenie wierzyciela, można osiągnąć kilkoma sposobami, to wierzyciel
powinien wybrać sposób najmniej dotkliwy dla dłużnika. Natomiast organ egzeku-
cyjny powinien prowadzić postępowanie egzekucyjne w taki sposób, aby było ono jak
najmniej uciążliwe dla dłużnika.

Zauważyć jednak należy, że przywołana dyspozycja art. 799 §1 zdanie ostatnie
k.p.c. nakłada na komornika obowiązek stosowania najmniej uciążliwego sposobu
egzekucji, jedynie w sytuacji wariantywnego określenia przez wierzyciela, co najmniej
dwóch sposobów egzekucji. Podkreślenia przy tym wymaga, że przepisy postępowania

egzekucyjnego nie wprowadzają bezpośredniej sankcji dla wierzyciela, który świadomie łamie zasadę zawartą w §1 zdanie drugie art. 799 k.p.c., zgodnie z którą spośród kilku sposobów egzekucji wierzyciel powinien zastosować najmniej uciążliwy dla dłużnika. Podobnie, zastosowanie przez sądowy organ egzekucyjny dyspozycji art. 799 §2 k.p.c., nakazującej zawieszenie egzekucji z pozostałej części majątku, wyłącznie na wniosek dłużnika, mogłoby mieć miejsce wówczas, gdy wierzyciel wszczynając lub prowadząc postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi, wskazał, co najmniej dwa różne sposoby egzekucji, z których jeden byłby wystarczający do osiągnięcia celu egzekucji, jakim byłoby zaspokojenie wierzyciela.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI
Marcin Warchoł

Oświadczenie senator Grażyny Sztark

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Do mojego biura senatorskiego z prośbą o pomoc zwrócił się jeden z blisko 10 tysięcy obligatariuszy spółki GetBack SA, który nabywając obligacje spółki, stał się bezbronną ofiarą jednej z największych afer finansowych w dziejach Polski.

Należy zaznaczyć, że wszyscy obligatariusze GetBack SA chcieli w sposób uczciwy zarobić i w sposób uczciwy zapłacić podatki od tego zarobku. Niestety, wydali oszczędności swojego życia, otrzymując w zamian, bez swojej winy, bezwartościowe obligacje i akcje spółki GetBack SA. Wierzyli, indywidualnych obligatariuszy spółki GetBack jest około 10 tysięcy, są to ludzie, którzy stracili oszczędności życia, otrzymując w zamian bezwartościowe obligacje i akcje spółki GetBack SA.

GetBack stracił, bo za pożyczone pieniądze kupował kolejne długi, których nie odzyskiwał. Paradoksalnie spółka skupująca długi nie miała pieniędzy na spłatę własnych.

Choć instytucja ta decyzją komisji została wpisana na listę ostrzeżeń publicznych w związku z nieuprawnionym oferowaniem instrumentów finansowych w okresie 08.2016 – 03.2018, to reakcji instytucji państwowych zabrakło.

Według poszkodowanego, który zwrócił się do mojego biura senatorskiego, reakcji instytucji państwowych zabrakło także w przypadku kiedy audytor w trakcie badania sprawozdania GetBack SA za rok 2016 dopuścił się rażących błędów i zaniedbań. Audytor nie zauważył m.in. operacyjnego przekształcenia spółki z windykatora w producenta papierów wartościowych, który miał za zadanie we współpracy z zaprzyjaźnionymi pośrednikami sprzedać jak najwięcej obligacji nie tylko GetBack SA, ale także spółek powiązanych z ówczesnym prezesem zarządu.

Mimo upływu czasu w dalszym ciągu nie ma konkretów, ile pieniędzy uda się odzyskać i czy w ogóle jest to możliwe. Ludzie zostali pozostawieni przez państwo sami sobie z tym problemem. W odczuciu poszkodowanych państwo zawiodło co najmniej dwukrotnie: po raz pierwszy, dopuszczając do obecnej sytuacji poprzez brak skutecznego nadzoru; i po raz drugi, podejmując niewystraszające działania, niedające nadziei na odzyskanie zainwestowanych środków.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy prokuratura i przeznaczone do tego służby działają w sposób sprawny i wystarczający?

2. Czy i jakie wsparcie zamierza dać ministerstwo wszystkim osobom, które ulokowały swoje pieniądze w papierach wartościowych spółki GetBack?

*Z wyrazami szacunku
Grażyna Anna Sztark*

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 7.03.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pani Senator Grażyny Sztark złożone w dniu 24 stycznia 2019 r., podczas 71. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie *działań państwa mających na celu pomoc blisko 10 tysiącom obligatariuszy spółki GetBack SA* uprzejmie informuję, iż w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie prowadzone jest postępowanie sygn. RP I Ds 11.2018, wszczęte w dniu 24 kwietnia 2018 r., którego przedmiotem jest szereg wątków bezpośrednio lub pośrednio związanych z działalnością Grupy Kapitałowej GetBack. Podejmowane w ramach śledztwa czynności procesowe zmierzają do wyjaśnienia, zarówno okoliczności funkcjonowania spółek Grupy Kapitałowej GetBack, których efektem było wyrządzenie znacznej liczbie pokrzywdzonych szkody majątkowej w wielkich rozmiarach, jak również działań i zaniechań ze strony organów państwa i instytucji rynku finansowego, które im to umożliwiły. Dotychczas w śledztwie przedstawiono zarzuty 20 osobom, z których 7 jest tymczasowo aresztowanych, a wobec 13 kolejnych stosowane są środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym. Dokonano też zabezpieczeń majątkowych na łączną kwotę około 245 milionów złotych, przy czym cały czas trwają czynności mające na celu ustalenie kolejnych składników majątków podejrzanych, które podlegałyby zabezpieczeniu.

Równoległe z toczącym się postępowaniem przygotowawczym analizowane są możliwości odzyskania przez pokrzywdzonych środków finansowych, utraconych w wyniku nabycia obligacji GetBack, na drodze cywilnoprawnej. W tym celu powołano w Prokuraturze Regionalnej w Warszawie zespół prokuratorów, którego zadaniem jest analizowanie materiałów uzyskanych w toku prowadzonych postępowań oraz w zależności od wyników tych analiz, podejmowanie decyzji dotyczących inicjowania stosownych działań z zakresu prawa cywilnego i administracyjnego.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, że działania prokuratorów w przedmiotowym zakresie ocenić należy jako sprawne i prowadzone z pełnym zaangażowaniem.

Z informacji uzyskanych z Ministerstwa Finansów wynika, iż organ ten monitoruje i szczegółowo analizuje pojawiające się informacje związane z działalnością spółki GetBack SA, emitowanymi przez nią instrumentami finansowymi oraz sytuacją osób poszkodowanych. Jednocześnie podejmowane są liczne działania legislacyjne mające na celu wzmocnienie koordynacji polityki państwa wobec zjawisk zachodzących na rynku finansowym, w tym zapewnienie wcześniejszej identyfikacji zagrożeń związanych z jego funkcjonowaniem.

Wskazać tu można na ustawę z dnia 1 marca 2018 r. *o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. z 2018 r., poz. 685). Nowelizacja ta, porządkując zasady oferowania instrumentów finansowych, poszerzyła definicję ich oferowania, wyróżniając w tym procesie usługę przyjmowania i przekazywania zleceń. Wprowadziła też regulacje z zakresu zarządzania produktami oraz sprzedaży krzyżowej. W konsekwencji, do szerszej grupy inwestorów zastosowanie znajduje cały reżim ochronny klienta związany np. z zapewnieniem odpowiednich informacji o oferowanej usłudze lub produkcie inwestycyjnym, bądź przeprowadzaniem testu ich odpowiedniości.

Szereg istotnych regulacji wprowadzono ustawą z dnia 9 listopada 2018 r. *o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku* (Dz. U. z 2018 r., poz. 2243). Realizując cel

ustawy zmieniono organizację i funkcjonowanie Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, który stał się państwową osobą prawną. Skład Komisji Nadzoru Finansowego rozszerzono o przedstawicieli Prezesa Rady Ministrów, Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz ministra – członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania działalności służb specjalnych, co gwarantuje lepszą współpracę organów państwa w zakresie nadzoru nad funkcjonowaniem rynku finansowego. Wprowadzone regulacje umożliwiają także wymianę informacji, w tym chronionych ustawowo, pomiędzy Komisją Nadzoru Finansowego a Agencją Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnym Biurem Antykorupcyjnym, Krajową Administracją Skarbową, Policją oraz Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Pozwoli to na wczesną identyfikację ewentualnych zagrożeń i nieprawidłowości, które mogą wystąpić na rynku finansowym. Istotnym rozwiązaniem zawartym w ustawie jest wprowadzenie obowiązkowej dematerializacji obligacji korporacyjnych, certyfikatów inwestycyjnych oraz listów zastawnych. Wymienione instrumenty finansowe będą podlegały obowiązkowej rejestracji w depozycie papierów wartościowych prowadzonym przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych. Rozwiązanie takie znacząco przyczyni się do zwiększenia transparentności przeprowadzanych w Polsce emisji papierów wartościowych poza rynkiem regulowanym. Ponadto, utworzony został Fundusz Edukacji Finansowej, którego głównym zadaniem jest zwiększenie świadomości finansowej społeczeństwa, w tym wiedzy o oferowanych produktach inwestycyjnych.

Całość wprowadzonych rozwiązań w sposób istotny wpływa na wzmocnienie bezpieczeństwa obrotu i podniesienie poziomu ochrony inwestorów nieprofesjonalnych.

Z poważaniem

Bogdan Świączkowski

Oświadczenie senator Grażyny Sztark

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego z prośbą o pomoc zwrócił się jeden z blisko 10 tysięcy obligatariuszy spółki GetBack SA, który nabywając obligacje spółki, stał się bezbronną ofiarą jednej z największych afer finansowych w dziejach Polski.

Należy zaznaczyć, że wszyscy obligatariusze GetBack SA chcieli w sposób uczciwy zarobić i w sposób uczciwy zapłacić podatki od tego zarobku. Niestety, wydali oszczędności swojego życia, otrzymując w zamian, bez swojej winy, bezwartościowe obligacje i akcje spółki GetBack SA. Wierzyteli, indywidualnych obligatariuszy spółki GetBack jest około 10 tysięcy, są to ludzie, którzy stracili oszczędności życia, otrzymując w zamian bezwartościowe obligacje i akcje spółki GetBack SA.

GetBack stracił, bo za pożyczone pieniądze kupował kolejne długi, których nie odzyskiwał. Paradoksalnie spółka skupująca długi nie miała pieniędzy na spłatę własnych.

Choć instytucja ta decyzją komisji została wpisana na listę ostrzeżeń publicznych w związku z nieuprawnionym oferowaniem instrumentów finansowych w okresie 08.2016 – 03.2018, to reakcji instytucji państwowych zabrakło.

Według poszkodowanego, który zwrócił się do mojego biura senatorskiego, reakcji instytucji państwowych zabrakło także w przypadku, kiedy audytor w trakcie badania sprawozdania GetBack SA za rok 2016 dopuścił się rażących błędów i zaniedbań. Audytor nie zauważył m.in. operacyjnego przekształcenia spółki z windykatora w producenta papierów wartościowych, który miał za zadanie we współpracy z zaprzyjaźnionymi pośrednikami sprzedawać jak najwięcej obligacji nie tylko GetBack SA, ale także spółek powiązanych z ówczesnym prezesem zarządu.

Mimo upływu czasu w dalszym ciągu nie ma konkretów, ile pieniędzy uda się odzyskać i czy w ogóle jest to możliwe. Ludzie zostali pozostawieni przez państwo sami sobie z tym problemem. W odczuciu poszkodowanych państwo zawiodło co najmniej dwukrotnie: po raz pierwszy, dopuszczając do obecnej sytuacji poprzez brak skutecznego nadzoru; i po raz drugi, podejmując niewystraszające działania, niedające nadziei na odzyskanie zainwestowanych środków.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy prokuratura i przeznaczone do tego służby działają w sposób sprawny i wystarczający?

2. Czy i jakie wsparcie zamierza dać ministerstwo wszystkim osobom, które ulokowały swoje pieniądze w papierach wartościowych spółki GetBack?

Z wyrazami szacunku
Grażyna Anna Sztark

Odpowiedź

Warszawa, 1 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Panią Senator Grażynę Sztark podczas 71. posiedzenia Senatu RP, uprzejmie przesyłam poniższe wyjaśnienia dotyczące pytania nr 2, zgodnie z właściwością.

Ministerstwo Finansów monitoruje i szczegółowo analizuje pojawiające się informacje związane z działalnością spółki GetBack SA oraz emitowanymi przez nią instrumentami finansowymi oraz sytuacją osób poszkodowanych. Podkreślenia przy tym wymaga, że mając na uwadze konstytucyjną zasadę legalizmu, stanowiącą, iż organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, Minister Finansów jako organ publiczny nie posiada uprawnień do interwencji merytorycznych dotyczących postępowania instytucji finansowych w relacjach z klientami oraz rozstrzygania sporów pomiędzy klientami a tymi instytucjami, a tym bardziej do wszczynania postępowań karnych i procesowych. Dlatego też działania Ministerstwa Finansów sprowadzają się do projektowania zmian w przepisach prawa, które zapobiegać będą w przyszłości podobnym zdarzeniom. W zakresie wdrożonych już rozwiązań prawnych, wskazania wymaga nowelizacja ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, która weszła w życie w kwietniu 2018 r. Nowelizacja ta wprowadziła szereg regulacji mających na celu wzmocnienie bezpieczeństwa obrotu i ochronę inwestorów nieprofesjonalnych. W szczególności poszerzyła definicję oferowania instrumentów finansowych, wyróżniając w tym procesie usługę przyjmowania i przekazywania zleceń, wprowadziła regulacje z zakresu zarządzania produktami oraz sprzedaży krzyżowej. W konsekwencji do szerszej grupy inwestorów zastosowanie znajduje cały reżim ochronny klienta związany np. z zapewnieniem mu odpowiednich informacji o oferowanej usłudze oraz produkcie inwestycyjnym, przeprowadzaniem testu odpowiedności danej usługi oraz produktu inwestycyjnego, ale przede wszystkim uporządkowane zostały zasady oferowania instrumentów finansowych.

O działaniach Rządu mających na celu wzmocnienie koordynacji polityki państwa wobec zjawisk zachodzących na rynku finansowym, w tym wcześniejszą identyfikację zagrożeń związanych z jego funkcjonowaniem, świadczy również uchwalona w dniu 9 listopada 2018 r. ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru oraz ochrony inwestorów na rynku finansowym (Dz. U. poz. 2243). Ustawa ta wprowadziła trzy zasadnicze zmiany w zakresie (i) nadzoru nad rynkiem finansowym, (ii) edukacji finansowej społeczeństwa oraz (iii) rejestracji niektórych papierów wartościowych. W celu wzmocnienia nadzoru nad rynkiem finansowym nastąpiła zmiana organizacji i funkcjonowania Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, który stał się państwową osobą prawną. Pozwala to na sprawniejsze dostosowanie przez UKNF swoich środków do bieżących potrzeb nadzorczych podyktowanych np. koniecznością zwiększenia częstotliwości inspekcji w podmiotach nadzorowanych, analizą danych ze sprawozdań czy współpracą z organami nadzoru nad rynkiem finansowym w innych państwach. W celu zagwarantowania lepszej współpracy organów państwa w zakresie nadzoru nad funkcjonowaniem rynku finansowego ustawa rozszerzyła skład Komisji Nadzoru Finansowego (dalej: „KNF”) o czterech dodatkowych członków, wśród których znajdują się przedstawiciele Prezesa Rady Ministrów, Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz ministra – członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania działalności służb specjalnych. Przepisy ustawy umożliwiają także wzajemną wymianę informacji, w tym chronionych ustawowo, pomiędzy KNF a Agencją Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnym Biurem Antykorupcyjnym, Krajową Administracją Skarbową, Policją oraz Prezesem Urzę-

du Ochrony Konkurencji i Konsumentów, co z kolei pozwala na wczesną identyfikację ewentualnych zagrożeń i nieprawidłowości, które mogą wystąpić na rynku finansowym. Wymiana informacji umożliwi również koordynację działań wymienionych organów względem podmiotów stwarzających realne zagrożenie dla uczestników rynku finansowego. W zakresie edukacji finansowej, zgodnie z ustawą, został utworzony Fundusz Edukacji Finansowej, którego głównym zadaniem jest zwiększenie świadomości finansowej Polaków, w tym wiedzy o oferowanych produktach inwestycyjnych. Ostatnią z istotniejszych zmian wprowadzonych ustawą jest obligatoryjna dematerializacja obligacji korporacyjnych, certyfikatów inwestycyjnych oraz listów zastawnych. Wymienione instrumenty finansowe będą podlegały obowiązkowej rejestracji w depozycie papierów wartościowych prowadzonym przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych, co przyczyni się do zwiększenia transparentności przeprowadzanych w Polsce emisji papierów wartościowych poza rynkiem regulowanym gdyż ułatwi to KNF oraz innym uprawnionym organom państwowym, a także zainteresowanym inwestorom, dotarcie do informacji na temat takich emisji.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Piotr Nowak
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Grażyny Sztark

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

Na mocy ustawy z 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw znowelizowano definicję pojęcia „elektrownia wiatrowa”, zawartą w ustawie z 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (art. 3 ust. 1). Ustawa została podpisana przez prezydenta RP w dniu 29 czerwca 2018 r. i weszła w życie z mocą wsteczną – od dnia 1 stycznia 2018 r.

Omawiana nowelizacja odwróciła skutki wcześniejszej ustawy i przywróciła poprzednie zasady opodatkowania podatkiem od nieruchomości elektrowni wiatrowych, tak aby podatek ten był płacony wyłącznie od części, a nie od całości elektrowni wiatrowych.

Zmiana ta skutkuje obniżeniem podatku z tytułu posiadania elektrowni wiatrowych i budzi finansowe kontrowersje, a wprowadzenie takiej zmiany z mocą wsteczną jest rozwiązaniem godzącym bezpośrednio w interesy jednostek samorządu terytorialnego.

Taki tryb w sposób oczywisty narusza zasadę niedziałania prawa wstecz i doprowadza do chaosu prawnego. Jego skutek praktyczny dla gmin jest natomiast taki, że w trakcie roku budżetowego budżety gmin po stronie dochodów zostały uszczuplone o znaczne nieraz kwoty.

Np. w przypadku gminy Karlino w powiecie białogardzkim uszczuplenie wynosi 6 milionów 329 tysięcy 764 zł, a po uwzględnieniu kwoty subwencji wyrównawczej, której gmina nie otrzyma w 2019 r. (w 2018 r. wyniosła ona 1 milion 223 tysiące 725 zł), należy stwierdzić, że łącznie gmina utraciła 7 milionów 553 tysiące 489 zł.

Ponadto w związku z tym, że w poprzednich latach (2017) gmina, dysponując kwotą podatku od nieruchomości, osiągnęła przychody powyżej średniej krajowej, jest zobowiązana dokonać wpłaty do budżetu państwa tzw. janosikowego w kwocie 506 tysięcy 497 zł.

Dnia 16 listopada 2018 r. gmina Karlino zwróciła się z prośbą do premiera RP Mateusza Morawieckiego oraz do minister finansów, pani Teresy Czerwińskiej, o zaniechanie poboru janosikowego. Do dzisiaj nie uzyskano żadnej odpowiedzi.

Konsekwencje wynikające z nowelizacji ustawy o OZE postawiły samorząd w drastycznie trudnej sytuacji finansowej, zagrażającej nie tylko ograniczeniem wydatków bieżących, w tym na utrzymanie i remonty dróg, ale również wstrzymaniem wydatków na realizację funduszu sołectkiego, na promocję czy podwyżki dla pracowników podległych jednostek. Mimo tych „cięć” i drastycznego ograniczenia planu inwestycji sytuacja finansowa jest tak tragiczna, że grozi wręcz wstrzymaniem niektórych już rozpoczętych inwestycji, takich jak np. budowa budynku mieszkalnego z mieszkaniami socjalnymi oraz budowa budowanego przez Karlińskie Towarzystwo Budownictwa Społecznego budynku z mieszkaniami komunalnymi.

W podobnie trudnej sytuacji jak gmina Karlino znalazło się wiele gmin z województwa zachodniopomorskiego, np. gmina Gościno w powiecie kołobrzeskim, która w wyniku zmian wynikających z przywołanej ustawy utraciła dochód w wysokości 3 milionów 155 tysięcy 656 zł, nie otrzyma subwencji w kwocie 1 miliona 1 tysiąca 631 zł i musi dokonać wpłaty janosikowego w wysokości 228 tysięcy 188 zł. Kolejna gmina z powiatu kołobrzeskiego to gmina Dygowo, która w wyniku zmian ustawy straciła 7 milionów 600 tysięcy zł oraz subwencję wyrównawczą w kwocie 1 miliona 29 tysięcy 210 zł oraz musi wpłacić janosikowe w wysokości 579 tysięcy 732 zł.

Uszczuplenie dochodów nastąpiło w trakcie roku, kiedy wydatki zostały już przez gminy poniesione. W ten sposób Sejm, uchwalając ustawę z mocą wsteczną, a następnie Senat i prezydent, akceptujący ten tryb, doprowadzili do postawienia gmin w bardzo trudnej sytuacji finansowej. Gminy nie zawiniły niegospodarnością, ale w przypadku braku pomocy ze strony państwa wiele z nich może podzielić los niedawno zniesionej gminy Ostrowice.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami.

1. Czy – i w jaki sposób – utracone dochody zostaną gminie Karlino i innym gminom, które znalazły się w podobnej sytuacji, zrekompensowane?

2. Czy gmina Karlino i te gminy, które znalazły się w podobnej sytuacji, zostaną przynajmniej zwolnione z konieczności wpłaty janosikowego?

*Z wyrazami szacunku
Grażyna Anna Sztark*

Odpowiedź

Warszawa, 19 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senator Grażyny Sztark złożone dnia 24 stycznia 2019 r. znak: BPS/043-71-2041/19 dotyczące przekazania rekompensaty na rzecz gmin – beneficjentów podatku od nieruchomości od elektrowni wiatrowych będących konsekwencją wejścia w życie zmian w ustawie o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1276) uprzejmie informuję, jak niżej.

Przedmiotowy projekt ustawy przygotowany został przez Ministra Energii. Minister Energii prowadził także konsultacje publiczne projektu i reprezentował rząd w pracach parlamentarnych. Konsekwentnie, to ten Minister powinien nadal pełnić wiodącą rolę w prowadzeniu spraw związanych z projektem.

Oceniając natomiast sprawę z punktu widzenia kompetencji Ministra Finansów uznać należy, że jest ona skomplikowana zarówno pod względem prawnym jak i finansowym. Przy tym, podejście do sytuacji wszystkich jednostek samorządu terytorialnego powinno być spójne i oparte na jednolitej metodologii.

W ocenie Ministra Finansów kluczową rolę w tym dialogu powinien pełnić Minister Energii, jak wspomniano wcześniej, a w proces powinni zostać aktywnie zaangażowani przedstawiciele wszystkich zainteresowanych samorządów. W tym kontekście uprzejmie informuję, że sprawa została podjęta przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Leszek Skiba

Oświadczenie senator Grażyny Sztark

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Na mocy rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie przekazania niektórym sądom rejonowym rozpoznawania spraw z zakresu prawa pracy lub ubezpieczeń społecznych z obszarów właściwości innych sądów rejonowych, które wejdzie w życie z dniem 1 lutego 2019 roku IV Wydział Pracy w Sądzie Rejonowym w Białogardzie zostanie zniesiony, a sprawy w nim rozpoznawane zostaną przekazane do Sądu Rejonowego w Koszalinie.

W związku z tym do mojego biura senatorskiego wpływają pisma z okolicznych samorządów zaniepokojonych zniesieniem IV Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Białogardzie. Przedstawiciele lokalnych samorządów, których teren obejmował swoim funkcjonowaniem IV Wydział Pracy w Sądzie Rejonowym w Białogardzie wyrażają głębokie zaniepokojenie tym, że:

– przeniesienie rozpoznawania spraw do Koszalina wymusi konieczność dojazdu i zrodzi inne utrudnienia logistyczne, co może spowodować, że część osób z biednego przecież powiatu białogardzkiego zrezygnuje z dochodzenia roszczeń w zakresie spraw pracowniczych i ochrony swoich praw. Takich roszczeń jest coraz więcej, na co wskazują statystyki. Ci zaś, którzy się na to zdecydują, będą narażeni na dodatkowe koszty.

– likwidacja wymienionego wydziału będzie również rodzić negatywne skutki dla pracodawców, szczególnie dla małych i średnich przedsiębiorców oraz osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą. Dla tych podmiotów udział w postępowaniu sądowym toczącym się w oddaleniu od miejsca prowadzonej działalności będzie się wiązał ze stratami, które z kolei oddziaływać będą na dochody osiągane przez innych pracowników.

Mając to na uwadze, zwracam się z uprzejmą prośbą o zmianę decyzji w sprawie likwidacji IV Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Białogardzie.

*Z poważaniem
Grażyna Anna Sztark*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 7.02.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie Pani Senator Grażyny Sztark zawierające sprzeciw wobec zamiaru likwidacji IV Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Białogardzie, złożone podczas 71. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 24 stycznia 2019 r. – uprzejmie informuję, że odstąpiono od zamiaru przeprowadzenia ww. reorganizacji.

PODSEKRETARZ STANU
Łukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Aleksandra Szweda

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Chciałbym poprosić o informacje dotyczące realizacji programu 500+ w latach 2017 i 2018, to jest o wskazanie, ile rodzin zostało objętych świadczeniem, ile dzieci. W jakiej wysokości środki przekazano na jego realizację?

Chciałbym też zapytać o realizację programów Senior+ i ASOS w roku 2017 i roku 2018. Prosiłbym o podanie liczby beneficjentów i wysokości przyznanych środków. Szczególnie prosiłbym o uwzględnienie danych dotyczących gmin z byłego woj. wałbrzyskiego, tj. powiatów kłodzkiego, dzierzoniowskiego, ząbkowickiego, świdnickiego, wałbrzyskiego i miasta na prawach powiatu – miasta Wałbrzycha.

Aleksander Szwed

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 26 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Aleksandra Szweda, złożone podczas 71. posiedzenia Senatu RP, w sprawie realizacji w latach 2017–2018 programów SENIOR+ i ASOS oraz programu 500+, przedstawiam poniższe informacje.

1. Realizacja programu wieloletniego „SENIOR+” na lata 2015–2020

W ramach programu wieloletniego „Senior+” na lata 2015–2020 jednostki samorządu terytorialnego mogły ubiegać się o uzyskanie środków finansowych przeznaczonych na:

- 1) jednorazowe wsparcie finansowe na utworzenie lub wyposażenie placówki oraz (moduł I),
- 2) na zapewnienie funkcjonowania już istniejących placówek (moduł II programu).

Wysokość środków publicznych przeznaczonych na realizację programu w 2017 r. wynosiła 30 mln zł. Na realizację programu wydatkowano 25 636 016,70 zł.

W ramach modułu I do dofinansowania zostało przeznaczonych 131 placówek „Senior+”, na łączną kwotę 19 918 315,83 zł, w tym:

- 1) 35 Dziennych Domów „Senior +” – na kwotę 8 999 578,60 zł,
 - 2) 96 Klubów „Senior +” – na kwotę 10 918 737,23 zł,
- które oferowały łącznie 3335 miejsc pobytu.

W module II rekomendowanych do dofinansowania zostało funkcjonowanie 124 już istniejących placówek, utworzonych w ramach programu, na łączną kwotę 8 434 013,62 zł.

W 2017 roku wskaźniki programu zostały osiągnięte – utworzono 113 placówek „Senior+”, w tym 32 Dzielne Domy „Senior+” oraz 81 Klubów „Senior+”. W sumie, z placówkami utworzonymi w latach poprzednich, do końca 2017 roku funkcjonowało w Polsce 240 placówek „Senior+” (w tym 159 Dzielnych Domów i 81 Klubów), które łącznie oferowały seniorom 6265 miejsc.

Według sprawozdań z realizacji programu, złożonych przez wojewodów, z oferty placówek korzystało 5010 osób starszych.

W 2017 roku, w ramach modułu I na utworzenie lub wyposażenie placówki, z terenu województwa dolnośląskiego dofinansowanych zostało 6 placówek „Senior+”, w tym:

- 1) 3 Dzielne Domy „Senior+” – na łączną kwotę 754 785 zł,
- 2) 3 Kluby „Senior+” – na łączną kwotę 309 469 zł.

Tabela: Wykaz placówek Senior+ rekomendowanych w 2017 r. do dofinansowania w module I w województwie dolnośląskim

L.p.	Nazwa jednostki samorządu terytorialnego	Rodzaj placówki	Liczba miejsc w placówce	Przyznana kwota dotacji (zł)
1	Gmina Lubawka	Dzienny Dom Senior+	20	300 000,00
2	Gmina Wińsko	Dzienny Dom Senior+	15	300 000,00
3	Gmina Łądek-Zdrój	Dzienny Dom Senior+	15	154 785,00
4	Gmina Wisznia Mała	Klub	12	150 000,00
5	Miasto Legnica	Klub	70	82 168,49
6	Gmina Pieszycy	Klub	50	77 300,00
RAZEM			182	1 064 254,00

W ramach modułu II na zapewnienie funkcjonowania już istniejących placówek z terenu województwa dolnośląskiego dofinansowanych zostało 9 Dzielnych Domów „Senior+” – na łączną kwotę 1 300 673,55 zł.

Tabela: Wykaz placówek Senior+ rekomendowanych w 2017 r. do dofinansowania w module II w województwie dolnośląskim

L.p.	Nazwa jednostki samorządu terytorialnego	Rodzaj placówki	Liczba miejsc w placówce	Przyznana kwota dotacji (zł)
1	Gmina Trzebnica	Dzienny Dom Senior+	16	47 232,00
2	Gmina Głuszyca	Dzienny Dom Senior+	15	35 424,00
3	Gmina Prusice	Dzienny Dom Senior+	15	17 712,00
4	Gmina Wrocław	Dzienny Dom Senior+	25	48 708,00
5	Gmina Strzegom	Dzienny Dom Senior+	30	88 560,00
6	Gmina Jawor	Dzienny Dom Senior+	22	64 944,00
7	Gmina Miasto Świdnica	Dzienny Dom Senior+	130	382 067,52
8	Gmina Miejska Dzierżoniów	Dzienny Dom Senior+	60	136 403,39
9	Gmina Szczawno-Zdrój	Dzienny Dom Senior+	25	46 125,00
RAZEM			338	867 176,00

W 2018 roku na realizację Programu „Senior+” przeznaczono środki finansowe w wysokości 80 mln zł. Do dofinansowania rekomendowano:

- 1) w module 1 konkursu – 330 ofert na łączną kwotę 52 044 566,55 zł, w tym:
 1. 100 Dzielnych Domów na kwotę 24 470 867 zł,
 2. 230 Klubów na kwotę 27 573 699,55 zł.

Ilość miejsc zaplanowanych w placówkach – 8279.

- 2) w module 2 konkursu – 231 ofert na łączną kwotę 15 110 094,06 zł, w tym:
 1. 156 Dzielnych Domów na kwotę 12 835 886,14 zł,
 2. 75 Klubów na kwotę 2 274 207,92 zł.

Ilość miejsc, jakimi dysponują placówki, które zawnioskowały o dofinansowanie – 5976.

W 2018 roku, w ramach modułu I na utworzenie lub wyposażenie placówki, z terenu województwa dolnośląskiego dofinansowanych zostało 18 placówek „Senior+”, w tym:

- 1) utworzenie 6 Dziennych Domów „Senior+” – na łączną kwotę 1 335 988,83 zł;
- 2) utworzenie 12 Klubów „Senior+” – na łączną kwotę 1 417 292,36 zł.

Tabela: Wykaz placówek Senior+ rekomendowanych do dofinansowania w Module I w województwie dolnośląskim

Lp.	Nazwa jednostki samorządu terytorialnego	Rodzaj placówki	Liczba miejsc w placówce	Przyznana kwota dotacji (zł)
1	Gmina Miejska Oleśnica	Dzienny Dom Senior+	60	80000,00
2	Gmina Wołów	Dzienny Dom Senior+	15	238639,99
3	Gmina Gromadka	Klub Senior+	25	110463,00
4	Gmina Miejska Kłodzko	Klub Senior+	15	126985,20
5	Gmina Kłodzko	Dzienny Dom Senior+	15	256730,15
6	Gmina Milicz	Klub Senior+	30	150000,00
7	Miasto Jelenia Góra	Dzienny Dom Senior+	30	299861,30
8	Gmina Miejska Bolesławiec	Dzienny Dom Senior+	70	232000,00
9	Gmina Grębocice	Klub Senior+	15	118751,32
10	Gmina Piława Górna	Klub Senior+	10	150000,00
11	Powiat Wrocławski	Klub Senior+	30	145860,00
12	Uzdrowska Gmina Miejska Szczawno-Zdrój	Klub Senior+	30	150000,00
13	Gmina Gaworzycze	Klub Senior+	30	150000,00
14	Gmina Miejska Bierutów	Klub Senior+	20	100232,84
15	Gmina Ząbkowice Śląskie	Dzienny Dom Senior+	15	228757,39
16	Gmina Jerzmanowa	Klub Senior+	15	25000,00
17	Gmina Miejska Głogów	Klub Senior+	15	40000,00
18	Gmina Świerzawa	Klub Senior+	20	150000,00
RAZEM			460	2 753 281,19

W ramach modułu II na zapewnienie funkcjonowania już istniejących placówek z terenu województwa dolnośląskiego dofinansowanych zostało 15 placówek „Senior+” w tym:

- 3) 12 Dziennych Domów „Senior+” – na łączną kwotę 1 300 673,55 zł;
- 4) 3 Kluby „Senior+” – na łączną kwotę 82 940,80 zł.

Tabela: Wykaz placówek Senior+ z województwa dolnośląskiego dofinansowanych w module II

Lp.	Nazwa jednostki samorządu terytorialnego	Rodzaj placówki	Liczba miejsc w placówce	Przyznana kwota dotacji
1	Gmina Trzebnica	Dzienny Dom Senior+	16	51 328,69 zł
2	Gmina Głuszycza	Dzienny Dom Senior+	15	43 200,00 zł
3	Gmina Prusice	Dzienny Dom Senior+	15	21 600,00 zł
4	Gmina Wrocław	Dzienny Dom Senior+	25	90 000,00 zł
5	Gmina Strzegom	Dzienny Dom Senior+	30	108 000,00 zł
6	Gmina Jawor	Dzienny Dom Senior+	22	79 200,00 zł
7	Gmina Miasto Świdnica	Dzienny Dom Senior+	130	467 999,00 zł
8	Gmina Miejska Dzierżonów	Dzienny Dom Senior+	60	197 985,86 zł
9	Uzdrowska Gmina Miejska Szczawno-Zdrój	Dzienny Dom Senior+	25	61 360,00 zł
10	Gmina Miasto Legnica	Klub Senior+	70	50 140,80 zł
11	Gmina Wińsko	Dzienny Dom Senior+	15	54 000,00 zł
12	Gmina Wisznia Mała	Klub Senior+	12	28 800,00 zł
13	Gmina Lubawka	Dzienny Dom Senior+	20	72 000,00 zł
14	Gmina Łądek-Zdrój	Dzienny Dom Senior+	15	54 000,00 zł
15	Gmina Pieszyce	Klub Senior+	50	4 000,00 zł
RAZEM			520	1 383 614,35 zł

2. Realizacja Rządowego Programu na rzecz Aktywności Społecznej Osób Starszych na lata 2014–2020

Głównymi celami Programu ASOS są poprawa jakości życia osób starszych i pełniejsze wykorzystanie ich potencjału w różnych rolach społecznych. Przede wszystkim tworzenie warunków do rozwoju aktywności społecznej osób starszych, które wchodzi lub w najbliższej przyszłości będą wchodzić w wiek 60+, a kończąc aktywność zawodową, pozostają w dobrej kondycji psychofizycznej, mają potencjał, kwalifikacje, życiowe doświadczenie i czas wolny, który można i należy zagospodarować, dzięki tworzeniu odpowiedniej oferty aktywności społecznej.

Na jego finansowanie z budżetu państwa zostało przeznaczone łącznie 280 mln zł. Organizacje pozarządowe i inne podmioty uprawnione działające na rzecz osób starszych, mogą liczyć na dotacje w wysokości 20 tys. – 200 tys. zł.

W edycji 2017 otwartego konkursu ofert w ramach Rządowego Programu na rzecz Aktywności Społecznej Osób Starszych na lata 2014–2020, do dofinansowania przyjęto 370 ofert na łączną kwotę 37 998 198,78 zł, w ramach 4 priorytetów:

- I. Edukacja osób starszych (15% alokacji środków) dotację otrzymało 80 ofert;
- II. Aktywność społeczna promująca integrację wewnątrz- i międzypokoleniową (25% alokacji środków) dofinansowano 120 ofert;
- III. Partycypacja społeczna osób starszych (20% alokacji środków) dotację otrzymało 71 ofert;
- IV. Usługi społeczne dla osób starszych (40% alokacji środków) dofinansowano 99 ofert.

Planowanymi działaniami objętych zostało 179 338 beneficjentów, w tym 10 577 stanowiły osoby niepełnosprawne.

Program ASOS w województwie dolnośląskim

W ramach konkursu z województwa dolnośląskiego wpłynęło 137 ofert. Do dofinansowania na realizację zadań wybrano 30 projektów na łączną kwotę 3 206 817,82 zł, co stanowi 8,1% wszystkich dofinansowanych ofert, które zostały złożone w ramach konkursu. Wymienione projekty obejmują swoimi działaniami ponad 3845 osób starszych, w tym 462 osoby z niepełnosprawnością w starszym wieku.

W 2017 r., z terenu powiatu i Miasta Wałbrzych wsparcie finansowe otrzymało 6 projektów na łączną kwotę 709 634,00 zł. Wspomniane projekty obejmą swoimi działaniami ponad 545 osób starszych, w tym 194 osoby z niepełnosprawnością w starszym wieku.

Numer wniosku	Priorytet	Nazwa zadania	Nazwa oferenta	Siedziba oferenta	Zatwierdzona kwota dotacji w zł
13520	2	Nakaz jazdy powyżej 60+	Fundacja „Merkury”	Wałbrzych	64700
13581	2	AKADEMIA SENIORA	Stowarzyszenie „Radość Życia”	Wałbrzych	189429
14338	2	Miszkowice wczoraj i dziś	Fundacja Rodzinna Stacja	Stare Bogaczowice	141455
14349	1	Terapeutyczny wolontariat wałbrzyskich seniorów	Wałbrzyskie Towarzystwo Oświatowe	Wałbrzych	44390
14656	3	Senior ma tę moc!	Spółdzielnia Socjalna KGB – Komputery, Grafika, Branding	Wałbrzych	130220
14684	1	SENIORZY NA 6+	Fundacja „Katolicka Inicjatywa Berit”	Głuszycza	139440

Z terenu powiatu kłodzkiego wsparcie finansowe otrzymały 3 projekty na łączną kwotę 454 202,00 zł. Wskazane projekty obejmują swoimi działaniami ponad 198 osób starszych, w tym 17 osób z niepełnosprawnością w starszym wieku.

Numer wniosku	Priorytet	Nazwa zadania	Nazwa oferenta	Siedziba oferenta	Zatwierdzona kwota dotacji w zł
13096	2	Aktywni Seniorzy	Fundacja SZANSA	Bystrzyca Kłodzka	112051
13199	2	Czas na aktywność	Fundacja RÓWNI, CHOĆ RÓŻNI	Międzylesie	187045
13438	2	Łączymy pokolenia	Fundacja NASZE LEPSZE JUTRO	Kłodzko	155106

Z terenu powiatu dzierzoniowskiego wsparcie finansowe otrzymały 2 projekty na łączną kwotę 294 454,00 zł. Wskazane projekty obejmują swoimi działaniami ponad 160 osób starszych, w tym 10 osób z niepełnosprawnością w starszym wieku.

Numer wniosku	Priorytet	Nazwa zadania	Nazwa oferenta	Siedziba oferenta	Zatwierdzona kwota dotacji
13384	1	Centrum Aktywności Seniora	Fundacja SYCHEM	Bielawa	180144
13458	4	Klub dla Seniora	Stowarzyszenie NOWA NADZIEJA	Bielawa	114310

Z terenu powiatu świdnickiego wsparcie finansowe otrzymał 1 projekt na kwotę 200 000 zł. Projekt obejmował swoimi działaniami 120 osób starszych, w tym 30 osób z niepełnosprawnością w starszym wieku.

Numer wniosku	Priorytet	Nazwa zadania	Nazwa oferenta	Siedziba oferenta	Zatwierdzona kwota dotacji
14067	2	Tradycja łączy pokolenia	Fundacja „Krzyżowa” dla Porozumienia Europejskiego	Grodziszczce	200 000

Z terenu powiatu ząbkowickiego wpłynęły 2 oferty, które w wyniku oceny merytorycznej nie otrzymały dofinansowania w Programie.

Edycja 2018

W edycji 2018 otwartego konkursu ofert w ramach Rządowego Programu na rzecz Aktywności Społecznej Osób Starszych na lata 2014–2020, do dofinansowania przyjęto 325 ofert na łączną kwotę 37 996 494,49 zł, w ramach 4 priorytetów:

- I. Edukacja osób starszych (15% alokacji środków) – dotację otrzymało 88 ofert;
- II. Aktywność społeczna promująca integrację wewnątrz- i międzypokoleniową (25% alokacji środków) – dofinansowano 98 ofert;
- III. Partycypacja społeczna osób starszych (20% alokacji środków) – dotację otrzymało 65 ofert;
- IV. Usługi społeczne dla osób starszych (40% alokacji środków) – dofinansowano 74 ofert.

Planowanymi działaniami objętych zostało 106088 beneficjentów, w tym 8224 stanowiły osoby niepełnosprawne.

Program ASOS w województwie dolnośląskim

W ramach konkursu z województwa dolnośląskiego wpłynęło 115 ofert. Do dofinansowania na realizację zadań wybrano 28 projektów na łączną kwotę 3 450 158,08 zł, co stanowi 8,6% wszystkich dofinansowanych ofert, które zostały złożone w ramach konkursu. Wymienione projekty obejmują swoimi działaniami ponad 5369 osób starszych, w tym 684 osoby z niepełnosprawnością w starszym wieku.

W 2018 r., z terenu powiatu i Miasta Wałbrzych wsparcie finansowe otrzymały 2 projekty na łączną kwotę 254 145,00 zł. Wspomniane projekty obejmą swoimi działaniami ponad 75 osób starszych, w tym 6 osób z niepełnosprawnością w starszym wieku.

Numer wniosku	Priorytet	Nazwa zadania	Nazwa oferenta	Siedziba oferenta	Zatwierdzona kwota dotacji w zł
16174	1	Senior Pasjonat na 6+	Fundacja Katolicka Inicjatywa Berit	Głuszycza	199440
16631	3	ABC Aktywnego Seniora	Kuźnia Rozwoju Przedsiębiorczości Społecznej Sp. z o.o.	Wałbrzych	54705

W 2018 r., z terenu powiatu kłodzkiego wsparcie finansowe otrzymały 4 projekty na łączną kwotę 644 853,00 zł. Wspomniane projekty obejmą swoimi działaniami ponad 240 osób starszych, w tym 75 osób z niepełnosprawnością w starszym wieku.

Numer wniosku	Priorytet	Nazwa zadania	Nazwa oferenta	Siedziba oferenta	Zatwierdzona kwota dotacji w zł
15165	4	Świadomy Senior	Stowarzyszenie Inicjatywa Edukacyjna „Nasze Żelazno”	Żelazno	169391
15204	1	Czas na aktywność	Dolnośląski Klub Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki Niewidomych i Słabowidzących „Sudety”	Kłodzko	135556
15215	2	Ze strażakami będzie wesoło i bezpiecznie	Ochotnicza Straż Pożarna w Pławnicy	Pławnica	189763
15840	2	Inicjatywa seniorska – trzy pokolenia w działaniu	Fundacja Wspierania Inicjatyw Społecznych „Sudecka Góra Pomysłów”	Bystrzyca Kłodzka	150143

W 2018 r. z terenu powiatu dzierzoniowskiego wsparcie finansowe otrzymał 1 projekt na kwotę 99 122,00 zł. Wskazany projekt obejmuje swoimi działaniami ponad 100 osób starszych, w tym 5 osób z niepełnosprawnością w starszym wieku.

Numer wniosku	Priorytet	Nazwa zadania	Nazwa oferenta	Siedziba oferenta	Zatwierdzona kwota dotacji w zł
15898	4	Otwarte drzwi dla seniora	Fundacja SYCHEM	Bielawa	99122

W 2018 r. z terenu powiatu świdnickiego wsparcie finansowe otrzymał 1 projekt na kwotę 141 160,00 zł. Projekt obejmował swoimi działaniami 155 osób starszych, w tym 45 osób z niepełnosprawnością w starszym wieku.

Numer wniosku	Priorytet	Nazwa zadania	Nazwa oferenta	Siedziba oferenta	Zatwierdzona kwota dotacji w zł
15980	2	Tradycja łączy pokolenia	Fundacja „Krzyżowa” dla Porozumienia Europejskiego	Grodziszczce	141160

Z terenu powiatu ząbkowickiego w ramach Programu ASOS – Edycja 2018 nie została złożona żadna oferta.

3. Realizacja programu „Rodzina 500 plus”

Program „Rodzina 500+” jest powszechnym programem wsparcia materialnego rodzin z dziećmi w wieku do ukończenia 18 lat. Świadczenie przyznawane jest corocznie, na 12-miesięczne okresy świadczeniowe.

Przyznanie świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko, rozumiane jako jedyne lub najstarsze dziecko w wieku do ukończenia 18. roku życia, jest uzależnione od spełnienia kryterium dochodowego, które wynosi 800 zł miesięcznie na osobę w rodzinie, lub 1200 zł w przypadku rodzin z dzieckiem niepełnosprawnym. Na drugie i każde kolejne dziecko w rodzinie świadczenie wychowawcze przysługuje wszystkim rodzinom, bez względu na ich dochód.

Efekty realizacji programu w latach 2017–2018 wyglądają następująco:

Rok	Liczba dzieci uprawnionych do świadczenia w grudniu	Liczba rodzin uczestniczących w programie w grudniu	Wydatkowane środki finansowe, na:		
			świadczenia wychowawcze	dodatki wychowawcze	koszty obsługi świadczenia wychowawczego
2017	3,654 mln	2,392 mln	23,172 mld zł	279 mln zł	360 mln zł
2018	3,550 mln	2,332 mln	22,169 mld zł	278 mln zł	328 mln zł

Reasumując, w 2017 roku na realizację programu wydatkowano 23,811 mld zł, natomiast w 2018 roku – 22,775 mld zł.

Z poważaniem

Stanisław Szwed

Oświadczenie senatora Aleksandra Szweda

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Proszę o informację dotyczącą realizacji programu Leki 75+, tj. o wskazanie, jak przebiegała realizacja programu. Chodzi mi zwłaszcza o liczbę beneficjentów, o leki podlegające refundacji w roku 2017 i roku 2018 oraz o przekazanie prognozy na rok bieżący. Prosiłbym o uwzględnienie danych dotyczących gmin z byłego woj. wałbrzyskiego, tj. powiatów kłodzkiego, dzierzoniowskiego, ząbkowickiego, świdnickiego, wałbrzyskiego i miasta na prawach powiatu – miasta Wałbrzycha.

Aleksander Szwed

Odpowiedź

Warszawa, 24 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Aleksandra Szweda na 71. posiedzeniu Senatu w dniu 24 stycznia 2019 r., w sprawie projektu Leki 75+, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

1) Przebieg realizacji programu

Seniorzy po 75 roku życia mają dostęp do bezpłatnych leków od 1 września 2016 r.

- Rok 2016

Od 1 września 2016 r. pacjenci 75+ mają dostęp do bezpłatnych leków stosowanych w leczeniu nadciśnienia tętniczego, choroby niedokrwiennej serca, choroby zakrzepowo-zatorowej, astmy i przewlekłej obturacyjnej choroby płuc, cukrzycy, depresji i chorób otępiennych.

- Rok 2017

Od stycznia 2017 r. pacjenci 75+ mają dostęp do bezpłatnych wszystkich preparatów insulin ludzkich i analogów insulinowych znajdujących się w wykazie leków refundowanych. Ponadto do wykazu dodano nowoczesne leki do stosowania w leczeniu pacjentów z objawami idiopatycznej choroby Parkinsona oraz pacjentów z przewlekłą obturacyjną chorobą płuc.

Od 1 marca 2017 r. pacjenci 75+ mają dostęp do bezpłatnych wszystkich leków refundowanych stosowanych w jaskrze, podstawowych leków stosowanych u chorych z chorobą Parkinsona oraz nowoczesnego leku stosowanego w hipercholesterolemii, która utrzymuje się pomimo leczenia podstawowego.

Od 1 maja 2017 r. do wykazu bezpłatnych leków dla seniorów wpisano leki stosowane w chorobie niedokrwiennej serca i nadciśnieniu tętniczym. Skutkiem tego pacjenci 75+ mają rozszerzony dostęp do bezpłatnych leków ze wszystkich pięciu grup leków z wykazu leków refundowanych stosowanych w chorobie niedokrwiennej serca i nadciśnieniu tętniczym.

Od 1 listopada 2017 r. wykaz bezpłatnych leków dla seniorów został powiększony o leki stosowane w przeroście gruczołu krokowego.

- Rok 2018

Od marca 2018 r. do wykazu dodano leki przeciwcukrzycowe oraz leki przeciwzakrzepowe.

Od maja 2018 r. do wykazu dodano następujące leki z wykazu leków refundowanych: antybiotyki aminoglikozydowe do stosowania pozajelitowego i do oczu, leki przeciwzapalne działające na jelita, leki przeciwnowotworowe i immunomodulujące, leki przeciwmalaryczne, leki przeciwpadaczkowe do stosowania doustnego, opioidowe leki przeciwbólowe, leki działające na układ nerwowy, leki w leczeniu astmy i przewlekłej obturacyjnej choroby płuc, leki przeciwzakrzepowe, hormony tarczycy i hormony trzustki.

2) Liczba beneficjentów i prognozy na rok bieżący:

- Liczba pacjentów, którzy skorzystali z rządowego programu Leki 75+ (niepowtarzające się numery PESEL) wraz z kwotą refundacji (udział NFZ i MZ), ilością zrefundowanych opakowań leku, ilością zrealizowanych recept oraz ilością leków zrefundowanych w danym roku w latach 2016–2018* przedstawia tabela poniżej. Dane na rok 2019 zostały wyznaczone poprzez aproksymację danych z lat ubiegłych (przyjęto zależność liniową).

Rok	Liczba leków zrefundowanych	Liczba pacjentów	Liczba recept	Ilość opakowań	Wysokość dotacji MZ	Kwota refundacji NFZ	Kwota refundacji całkowita
2016*	1 130	1 728 824	4 786 448	1 095 588	110 164 722	118 446 471	228 611 192
2017	1 614	2 274 124	17 474 345	47 248 739	506 373 766	619 374 257	1 125 748 023
2018	2 044	2 388 491	20 688 503	63 409 447	694 247 801	916 993 306	1 611 241 107
2019**	2 474	2 502 858	23 902 661	79 570 154	882 121 836	1 214 612 355	2 096 734 191

- Liczba pacjentów, którzy skorzystali z rządowego programu Leki 75+ (niepowtarzające się numery PESEL) wraz z kwotą refundacji (udział NFZ i MZ), ilością zrefundowanych opakowań leku, ilością zrealizowanych recept oraz ilością leków zrefundowanych w danym roku w latach 2016–2018* w powiatach kłodzkim, dzierzoniowskim, ząbkowickim, świdnickim, wałbrzyskim oraz w mieście na prawach powiatu – Wałbrzychu przedstawiają tabele poniżej. Dane na rok 2019 zostały wyznaczone poprzez aproksymację danych z lat ubiegłych (przyjęto zależność liniową).

rok realizacji	OW NFZ rozliczający	nazwa powiatu apteki	Liczba leków zrefundowanych	Liczba pacjentów	Liczba recept	Ilość opakowań	Wysokość dotacji MZ	Kwota refundacji FZ	Kwota refundacji całkowita
2016*	01 DOLNOŚLĄSKI	DZIERŻONIOWSKI	770	5 814	17 169	36 378	341 930	385 261	727 191
2017	01 DOLNOŚLĄSKI	DZIERŻONIOWSKI	1 145	7 454	58 356	146 635	1 460 694	1 881 113	3 341 806
2018	01 DOLNOŚLĄSKI	DZIERŻONIOWSKI	1 449	7 731	67 159	191 723	1 965 023	2 844 162	4 809 185
2019**	01 DOLNOŚLĄSKI	DZIERŻONIOWSKI	1 753	8 008	75 962	236 811	2 469 352	3 807 211	6 276 563
rok realizacji	OW NFZ rozliczający	nazwa powiatu apteki	Liczba leków zrefundowanych	Liczba pacjentów	Liczba recept	Ilość opakowań	Wysokość dotacji MZ	Kwota refundacji NFZ	Kwota refundacji całkowita
2016*	01 DOLNOŚLĄSKI	KŁODZKI	816	7 851	23 990	47 270	500 367	530 353	1 030 720
2017	01 DOLNOŚLĄSKI	KŁODZKI	1 223	10 535	87 856	201 132	2 273 031	2 779 276	5 052 306
2018	01 DOLNOŚLĄSKI	KŁODZKI	1 516	11 025	103 183	268 512	3 125 741	4 066 017	7 191 758
2019**	01 DOLNOŚLĄSKI	KŁODZKI	1 809	11 515	118 510	335 893	3 978 452	5 352 758	9 331 210
rok realizacji	OW NFZ rozliczający	nazwa powiatu apteki	Liczba leków zrefundowanych	Liczba pacjentów	Liczba recept	Ilość opakowań	Wysokość dotacji MZ	Kwota refundacji NFZ	Kwota refundacji całkowita
2016*	01 DOLNOŚLĄSKI	ŚWIDNICKI	848	7 241	20 114	43 876	446 029	513 615	959 644
2017	01 DOLNOŚLĄSKI	ŚWIDNICKI	1 277	9 728	71 765	178 121	1 917 290	2 457 770	4 375 060
2018	01 DOLNOŚLĄSKI	ŚWIDNICKI	1 614	10 271	84 020	237 799	2 673 615	3 488 748	6 162 364
2019**	01 DOLNOŚLĄSKI	ŚWIDNICKI	1 951	10 814	96 275	297 478	3 429 940	4 519 727	7 949 667

rok realizacji	OW NFZ rozliczający	nazwa powiatu apteki	Liczba leków zrefundowanych	Liczba pacjentów	Liczba recept	Ilość opakowań	Wysokość dotacji MZ	Kwota refundacji NFZ	Kwota refundacji całkowita
2016*	01 DOLNOŚLĄSKI	ZĄBKOWICKI	616	2 892	8 198	17 397	166 932	202 799	369 731
2017	01 DOLNOŚLĄSKI	ZĄBKOWICKI	993	3 831	28 106	69 097	735 178	945 977	1 681 155
2018	01 DOLNOŚLĄSKI	ZĄBKOWICKI	1 225	3 972	32 668	91 841	1 030 812	1 472 942	2 503 753
2019**	01 DOLNOŚLĄSKI	ZĄBKOWICKI	1 457	4 113	37 230	114 585	1 326 445	1 999 907	3 326 352
rok realizacji	OW NFZ rozliczający	nazwa powiatu apteki	Liczba leków zrefundowanych	Liczba pacjentów	Liczba recept	Ilość opakowań	Wysokość dotacji MZ	Kwota refundacji NFZ	Kwota refundacji całkowita
2016*	01 DOLNOŚLĄSKI	WAŁBRZYSKI	600	2 632	7 359	15 289	145 295	153 436	298 732
2017	01 DOLNOŚLĄSKI	WAŁBRZYSKI	984	3 947	26 743	65 360	729 120	888 187	1 617 308
2018	01 DOLNOŚLĄSKI	WAŁBRZYSKI	1 230	4 252	30 418	85 497	1 006 742	1 279 909	2 286 651
2019**	01 DOLNOŚLĄSKI	WAŁBRZYSKI	1 476	4 557	34 093	105 633	1 284 364	1 671 631	2 955 995
rok realizacji	OW NFZ rozliczający	nazwa powiatu apteki	Liczba leków zrefundowanych	Liczba pacjentów	Liczba recept	Ilość opakowań	Wysokość dotacji MZ	Kwota refundacji NFZ	Kwota refundacji całkowita
2016*	01 DOLNOŚLĄSKI	WAŁBRZYCH	741	6 780	17 629	42 458	432 194	443 274	875 468
2017	01 DOLNOŚLĄSKI	WAŁBRZYCH	1 152	9 414	63 391	175 434	1 972 870	2 405 498	4 378 369
2018	01 DOLNOŚLĄSKI	WAŁBRZYCH	1 439	9 873	74 489	234 781	2 753 822	3 550 481	6 304 303
2019**	01 DOLNOŚLĄSKI	WAŁBRZYCH	1 726	10 332	85 587	294 128	3 534 774	4 695 464	8 230 238

* – dane za miesiące IX–XII

** – dane aproksymowane – wyznaczone na podstawie wzrostu rocznego w latach 2017–2018

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
 Maciej Miłkowski
 Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

W nawiązaniu do problemów opisanych w artykule pt. „Gdynia nie rozwinię się bez dobrego dojazdu” opublikowanym w „Dzienniku Gazecie Prawnej” w dniu 9 stycznia br. chciałbym uprzejmie zapytać: jakie są zamierzenia Ministerstwa Infrastruktury umożliwiające rozwój portu w Gdyni?

W 2018 r. w porcie morskim w Gdyni przeładowano 23,5 miliona t towarów, czyli o prawie 11% więcej niż przed rokiem. Na Bałtyku Port Gdynia powoli dobiega do pierwszej dziesiątki tego typu przedsiębiorstw. Przychody Skarbu Państwa z tytułu podatków odprowadzonych od towarów przeładowanych w Gdyni sięgają już blisko 7 miliardów zł. Władze portu szykują inwestycje, które znacznie zwiększą jego możliwości. Między innymi do 2022 r. kosztem 550 milionów zł zostaną pogłębione tor podejściowy, a także akweny wewnętrzne. Dzięki temu będą mogły tam zawijać największe statki – o zanurzeniu do ponad 15 m. Port na ten cel uzyskał 273 miliony zł unijnej dotacji.

Tymczasem możliwości Portu Gdynia nie będą mogły być wykorzystywane, jeśli nie zostanie poprawiony dojazd od strony lądu. Kłopoty są zarówno z dojazdem drogami, jak i z dojazdem kolejną.

Proszę o informację, jakie rozwiązania w tym względzie są przewidywane przez Ministerstwo Infrastruktury.

Z wyrazami szacunku

Antoni Szymański

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 22 lutego 2019 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Antoniego Szymańskiego, złożone podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 r., dotyczące dostępu do portu w Gdyni, informuję, że w zakresie inwestycji drogowych, zgodnie z art. 19 ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068 z późn. zm.) w granicach miast na prawach powiatu zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, jest prezydent miasta. Tym samym Prezydent Miasta Gdynia, jako zarządcą odcinka drogi publicznej znajdującej się w granicach administracyjnych miasta jest na podstawie obowiązujących przepisów zobowiązany do sfinansowania inwestycji drogowej, która przyczyni się do poprawy dostępności drogowej portu w Gdyni.

W zakresie swojej kompetencji Minister Infrastruktury realizuje szereg inwestycji, które przyczyniają się do poprawy drogowego dostępu do portu w Gdyni. Szczególnie dotyczy to drogi ekspresowej S6. Obecnie w realizacji znajduje się odcinek S6 Gdynia Wielki Kack – Bożepole Wielkie, dla którego przewiduje się zakończenie w 2021 r. Ponadto, planowane jest ogłoszenie przetargu na odcinek S6 Obwodnica Metropolii Trójmiejskiej w formule partnerstwa publiczno-prywatnego.

Natomiast, w zakresie finansowania inwestycji poprawiającej dostęp do portów w miastach na prawach powiatu, Ministerstwo Infrastruktury wspiera inwestycje samorządowe poprzez m.in. mechanizm środków unijnych. Podkreślenia wymaga, że inne miasta portowe niż Gdynia, posiadające porty o znaczeniu strategicznym, np. Gdańsk, Szczecin zapewniają lub zapewniły dostęp do portów morskich, przy wykorzystaniu obecnego modelu, czyli realizacji inwestycji przez prezydenta miasta przy wykorzystaniu środków UE. Prezydent miasta Gdyni nie wyraża chęci finansowania inwestycji, twierdząc, że jest to zadanie rządu. Niezależnie od powyższego, prowadzone są analizy dotyczące wypracowania mechanizmu finansowania tej inwestycji. Ponadto na uwagę zasługuje fakt, że terminale kontenerowe jak i terminal promowy w porcie Gdynia zlokalizowane są w niedalekiej odległości od ukończonej w 2008 r., i remontowanej w 2016 r., tzw. Trasy im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Jest to bezkolizyjna trasa szybkiego ruchu posiadająca dwa pasy w każdym kierunku. Trasa ta nie zapewnia parametru, tak ważnego dla obsługi portów kontenerowych nacisku na oś do 11,5 t. Ówczesne Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa zleciło przeprowadzenie ekspertyzy dotyczącej możliwości przebudowy fragmentu tzw. Estakady Kwiatkowskiego, który nie jest dostosowany do ruchu z obciążeniem 11,5 tony/oś. Ekspertyza sporządzona przez Instytut Badawczy Dróg i Mostów wykazała, że przebudowa drogi jest możliwa przy utrzymaniu ruchu pojazdów po estakadzie. Minister właściwy ds. transportu deklaruje również gotowość do podniesienia jej do kategorii dróg krajowych o ile Prezydent Miasta uzna że będzie to dla niego pomocne w pozyskaniu zewnętrznych środków finansowych na realizację inwestycji.

Odnosząc się do zwiększenia dostępności kolejowej portu morskiego w Gdyni informuję, że Spółka PKP Polskie Linie Kolejowe SA obecnie realizuje projekt pn. „Poprawa dostępu kolejowego do portu morskiego w Gdyni”.

W ramach zakresu rzeczowego prac planowane są:

- modernizacja 115 km torów kolejowych;
- przebudowa układu torowego umożliwiającego obsługę pociągów towarowych o dł. 740 m;
- modernizacja systemu sterowania ruchem i budowa Lokalnego Centrum Sterowania na stacji Gdynia Port;
- budowa 2 wiaduktów kolejowych;
- zapewnienie rezerwy terenu pod przyszłą rozbudowę układu torowego stacji Gdynia Port umożliwiająca obsługę np. planowanego do budowy Portu Zewnętrznego.

Realizacja ww. robót pozwoli na:

- likwidację wąskiego gardła poprzez kompleksową optymalizację przepustowości i wydajności infrastruktury dostępowej zarówno do portu morskiego w Gdyni, jak i w obszarze stacji kolejowej Gdynia Port, co pozwoli na skrócenie czasu dowozu/wywozu ładunków od/do odbiorców a przez to wzrost konkurencyjności transportu kolejowego;
- poprawę bezpieczeństwa ruchu kolejowego oraz ochrony środowiska w obszarze stacji Gdynia Port;
- poprawę parametrów techniczno-eksploatacyjnych infrastruktury kolejowej umożliwiającej uzyskanie dopuszczalnego nacisku na oś wynoszącego 221 kN.

Omawiany projekt realizowany jest ze środków instrumentu finansowego CEF i obecnie jest na etapie postępowania przetargowego na wyłonienie wykonawcy robót budowlanych. Podpisanie umowy na roboty planowane jest w czerwcu 2019 r.

Z poważaniem

Andrzej Bittel
PODSEKRETARZ STANU

Oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina

Szanowny Panie Ministrze!

W dniu 1 października 2018 r. weszła w życie nowa ustawa – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, zwana także konstytucją dla nauki. W związku z jej zapisami nowe statuty uczelni mają wejść w życie 1 października 2019 r., dlatego też obecnie są one projektowane.

Projekt nowego statutu Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, który jest tworzony z uwagi na konieczność wdrożenia zapisów noweli ustawy, może spowodować, że z racji ilościowych kryteriów dotyczących zatrudnienia pracowników naukowych zlikwidowany zostanie Wydział Politologii i Studiów Międzynarodowych.

Ta jednostka naukowa systematycznie dostosowuje się do wymogów ustawy 2.0. Pracownicy WPiSM publikują w najwyższej punktowanych czasopismach naukowych w kraju i za granicą. W krótkim czasie osiągnięto jeden z najwyższych w Polsce wyników w ramach kryterium osiągnięć naukowych i twórczych oraz praktycznych efektów działalności naukowej. Pracownicy wydziału wchodzi także w skład licznych rad naukowych i zespołów redakcyjnych. Najwyżej punktowane czasopisma naukowe z zakresu nauk o polityce, nauk o bezpieczeństwie oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach – np. „Athenaeum. Polskie Studia Politologiczne”, „Polish Political Science Yearbook” czy „Nowa Polityka Wschodnia” – są afiliowane przy WPiSM. Pracownicy wydziału od lat pozyskują środki i realizują projekty finansowane ze środków NCN, NPRH i innych instytucji. Biorą oni także udział w licznych międzynarodowych konferencjach naukowych, organizują autorskie konferencje na wydziale, w tym prestiżowy coroczny Międzynarodowy Kongres Azjatycki. Konsekwentnie realizowany jest proces umiędzynarodowienia zarówno na polu nauki, jak i w wymiarze dydaktycznym (liczba studentów z programu Erasmus na wydziale jest najwyższa w skali UMK i wciąż rośnie).

Prowadzona jest racjonalna polityka pod względem finansowym spowodowana m.in. oszczędnościami samego uniwersytetu. Nie ma obecnie problemu z zadłużeniem wydziału. Jedyнным powodem planów likwidacji WPiSM jest mniejsza liczba pracowników naukowych niż ta zakładana w projekcie statutu UMK. Wzbudza to zrozumiały niepokój zarówno pracowników, studentów, absolwentów – całej społeczności akademickiej – jak i nas, mieszkańców uniwersyteckiego Torunia.

W związku z tym chciałbym zapytać Pana Ministra o następujące kwestie.

Czy w kontekście nowej ustawy ważniejsze dla istnienia danego wydziału niż dobre rezultaty w pracy naukowej jest wypełnienie kryterium ilościowego?

Czy kwestia liczby pracowników naukowych na danym wydziale jest regulowana w ramach ustawy, czy też jest to sprawa wewnętrzna danej uczelni?

Jak Pan Minister widzi przyszłość takiej dyscypliny naukowej jak politologia na UMK w kontekście formalnoprawnych uwarunkowań zawartych w nowej ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce?

Z wyrazami szacunku
Przemysław Termiński

Odpowiedź

Warszawa, 11.03.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Przemysława Termińskiego podczas 71. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 24 stycznia 2019 r. (nr BPS/043-71-2047/19), w sprawie projektowanych zmian w statucie Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, które mogą skutkować likwidacją Wydziału Politologii i Studiów Międzynarodowych, pragnę przedstawić następujące wyjaśnienia.

Wejście w życie z dniem 1 października 2018 r. przepisów ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz.U. poz. 1668, ze zm.) zwiększyło swobodę wspólnoty akademickiej w kształtowaniu struktury organizacyjnej uczelni. Nowa ustawa nie narzuca żadnego modelu organizacyjnego uczelni (w przeciwieństwie do dotychczas obowiązujących przepisów) i nie odnosi się do wydziałów (podstawowych jednostek organizacyjnych) w rozumieniu dotychczasowych przepisów. Takie ukształtowanie regulacji miało na celu umożliwienie wspólnotom akademickim poszczególnych uczelni dowolne, dostosowane do konkretnej szkoły wyższej, kreowanie struktury organizacyjnej.

Jednocześnie należy mieć na względzie, że kwestie związane z planowanymi zmianami w strukturze organizacyjnej Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu stanowią obszar funkcjonowania uczelni, w odniesieniu do którego w ustawie zagwarantowano szkołom wyższym pełną autonomię. Organy władzy publicznej mogą podejmować rozstrzygnięcia dotyczące uczelni tylko w przypadkach przewidzianych w ustawach (art. 9 ust. 5). Zgodnie z przepisami nowej ustawy do zadań rektora należą sprawy dotyczące uczelni, z wyjątkiem spraw zastrzeżonych przez ustawę lub statut do kompetencji innych organów uczelni, w szczególności: reprezentowanie uczelni, zarządzanie nią, przygotowywanie projektu statutu oraz projektu strategii uczelni, zapewnianie wykonywania przepisów obowiązujących w uczelni. Przy czym rektor ponosi odpowiedzialność za swoje działania na zasadach określonych w ustawie oraz w przepisach odrębnych (art. 23 ust. 6).

Zatem Rektor Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu jest uprawniony do przeprowadzenia stosownej analizy w zakresie obecnej struktury uczelni, w wyniku której może podjąć decyzję o zredukowaniu liczby wydziałów albo określić inne typy jednostek organizacyjnych w przygotowywanym projekcie nowego statutu. Z kolei do zadań senatu uczelni należy uchwalenie nowego statutu, przewidującego m.in. określone rozwiązania w zakresie struktury organizacyjnej uczelni. Przyjęcie statutu przez senat uczelni, w którym są przedstawiciele całej wspólnoty akademickiej, będzie stanowiło wyraz woli tej wspólnoty.

W wielu uczelniach będą następowaly zmiany w strukturze organizacyjnej, wynikające z podejmowanych decyzji o likwidacji bądź łączeniu dotychczasowych jednostek, uwarunkowanych pojawiającymi się wyzwaniem i poszukiwaniem nowych, korzystniejszych rozwiązań dla środowiska akademickiego. Statuty, które wejdą w życie z dniem 1 października 2019 r., będą określały zasady organizacji i funkcjonowania uczelni, w tym przyjęte rozwiązania w zakresie typów jednostek organizacyjnych. Tym samym wyłącznie władze uczelni powinny być adresatami pytań o uzasadnienie wprowadzanych zmian czy też ewentualnych apeli o zmianę decyzji w tym zakresie. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego nie posiada ustawowych kompetencji do ingerowania we wspomniane procesy i nie może władczo oddziaływać na strukturę uczelni oraz jej organizację, jeżeli podejmowane działania są zgodne z przepisami prawa. Nie ma bowiem podstaw prawnych do podejmowania interwencji w ramach nadzoru sprawowanego przez ministra w zakresie legalności działania organów uczelni, jeżeli

działania uczelni są zgodne z prawem, a decyzje zostały podjęte w ramach autonomii uczelni przez uprawnione do tego podmioty.

Odnosząc się do ewentualnej likwidacji Wydziału Politologii i Studiów Międzynarodowych w kontekście osiągnięć naukowych pracowników tej jednostki, uprzejmie informuję, że ww. Wydziałowi przyznano kategorię naukową A, a zgodnie z art. 192 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – *Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz.U. poz. 1669, ze zm.), uczelnia wstępuje w ogół praw i obowiązków jej podstawowych jednostek organizacyjnych, w tym prawa i obowiązki wynikające z decyzji administracyjnych. Decyzja w sprawie przyznania Wydziałowi kategorii naukowej A zachowuje moc do dnia, w którym upłynie termin 30 dni od dnia, w którym ostatnia decyzja o przyznaniu kategorii na podstawie oceny przeprowadzonej w 2021 r. stanie się ostateczna.

Struktura organizacyjna uczelni nie będzie miała znaczenia również dla ewaluacji przeprowadzanej w oparciu o przepisy nowej ustawy – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* i wydanego na jej podstawie rozporządzenia w sprawie ewaluacji jakości działalności naukowej. Dotychczas dokonywano oceny jakości działalności naukowej prowadzonej w danej jednostce naukowej. W przypadku uczelni, jednostką naukową była podstawowa jednostka organizacyjna w rozumieniu statutu tej uczelni, zatem potencjał naukowy konkretnego wydziału miał istotne znaczenie dla uzyskanej oceny. Obecnie, zgodnie z art. 265 ust. 4 ww. ustawy, ewaluację przeprowadza się w ramach dyscypliny w podmiocie zatrudniającym według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przeprowadzenia ewaluacji co najmniej 12 pracowników prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w tej dyscyplinie. Osoba prowadząca działalność naukową i osoba biorąca udział w prowadzeniu działalności naukowej, nie częściej niż raz na 2 lata, składa oświadczenie o dziedzinie i dyscyplinie, którą reprezentuje (art. 343 ust. 7). Ewaluacja obejmuje osiągnięcia wszystkich pracowników prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie, którzy upoważnili zatrudniającego ich podmiot do zaliczenia do liczby pracowników, o których mowa w przywołanym art. 265 ust. 4 ustawy. W związku z powyższym, dla procesu ewaluacji nie ma znaczenia, czy działalność naukowa w danej dyscyplinie prowadzona jest w ramach wyodrębnionej jednostki organizacyjnej uczelni (np. na Wydziale Politologii i Studiów Międzynarodowych), czy też nie. Ustawowe wymagania dotyczące liczby pracowników prowadzących działalność naukową odnoszą się do łącznej liczby zatrudnionych w całej uczelni i prowadzących działalność w konkretnej dyscyplinie, a nie do pracowników danego wydziału czy innej komórki wewnętrznej.

Ponadto, w odniesieniu do pytania dotyczącego „przyszłości takiej dyscypliny naukowej jak politologia na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu w kontekście formalnoprawnych uwarunkowań zawartych w nowej ustawie – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*”, należy podkreślić, że podjęcie przez wspólnotę akademicką decyzji o likwidacji dotychczasowych jednostek nie oznacza konieczności zaprzestania prowadzenia badań w danej dyscyplinie czy też zniesienia prowadzonych w tych jednostkach kierunków studiów. Nowy podział dyscyplin ma na celu wyłącznie uporządkowanie klasyfikacji oraz zdecydowane ograniczenie rozdrobnienia dyscyplin naukowych, które w Polsce przybrało nieznaną w skali europejskiej rozmiar. Inna systematyka dziedzin i dyscyplin nie oznacza jednak, że jakiś obszar badań naukowych ulega likwidacji. Poszczególne dyscypliny zostały podzielone w ramach innej systematyki, a wszystkie dotychczasowe dyscypliny zostały uwzględnione w ramach nowego podziału, np. poprzez połączenie dotychczasowych nauk o polityce z innymi dyscyplinami. W praktyce oznacza to, że badania naukowe będą prowadzone na wszystkich dotychczasowych polach badawczych oraz będą nadal finansowane ze środków publicznych.

Łączę wyrazy szacunku

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Piotr Müller

Oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z odpowiedzią, jaką otrzymałem z Pańskiego resortu w dniu 6 września 2018 r. na moje oświadczenie (z dnia 27 lipca 2018 r.) skierowane do prezesa Rady Ministrów, pana Mateusza Morawieckiego, w sprawie finansowania budowy nowego stopnia wodnego w okolicach Siarzewa, pozwolę sobie ponownie zapytać o następujące kwestie.

Czy zakończyły się prace w Państwowym Gospodarstwie Wodnym „Wody Polskie” mające na celu opracowanie formuły finansowania nowego stopnia wodnego w okolicach Siarzewa?

Czy rozstrzygnięto formułę prowadzenia dalszego etapu prac w związku z tym projektem w kontekście udziału w nim środków prywatnych?

Czy zakończono opracowywanie harmonogramu prac i ustalono poszczególne terminy ich realizacji?

Czy występują jakiegokolwiek opóźnienia oraz ewentualne trudności, które w znaczący sposób mogą opóźnić rozpoczęcie realizacji przedmiotowej inwestycji?

Z wyrazami szacunku

Przemysław Termiński

Odpowiedź

Warszawa, 22 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Przemysława Termińskiego podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2018 r., w sprawie *finansowania budowy nowego stopnia wodnego na Wiśle w okolicach Siarzewa*, niniejszym uprzejmie przedstawiam stosowne informacje.

Nawiązując do prac nad koncepcją finansowania nowego stopnia wodnego w okolicach Siarzewa informuję, że aktualnie trwa rewizja wstępnego oszacowania kosztów projektu. Ustalenie wstępnego kosztorysu, określenie źródeł i pełnej formuły finansowania projektu będzie możliwe dopiero po zatwierdzeniu koncepcji programowo-przestrzennej, co jest planowane w marcu br.

Spośród podmiotów prywatnych w prace przygotowawcze projektu Stopnia Wodnego Siarzewo zaangażowana była firma Energa Invest sp. z o.o. (EI), która swoje działania prowadziła zgodnie z rekomendacjami Komitetu Sterującego.

W oparciu o art. 187a nowej ustawy z 20 lipca 2017 roku – *Prawo wodne* (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 2268, ze zm.) możliwe jest partycypowanie w kosztach projektowania lub wykonywania urządzeń wodnych podmiotu, który zamierza w przyszłości odnosić z inwestycji korzyści. W dniu 8 stycznia 2019 r. Prezes PGW Wody Polskie, wskazując spółkę EI, złożył wniosek do MG MiŻ o określenie podmiotu zamierzającego odnosić korzyści ze stopnia wodnego Siarzewo, szacunkowej wielkości udziału, zakresu prognozowanych korzyści EI, terminu, sposobu przekazania środ-

ków EI z tytułu uczestnictwa w kosztach projektowania i wykonania stopnia oraz warunków, sposobu i terminu ich zwrotu. W tej sprawie toczy się obecnie postępowanie w MGMiZS.

Odpowiadając na trzecie pytanie informuję, że harmonogram inwestycji został opracowany i jest realizowany. Za datę inicjującą rozpoczęcie prac wg przyjętego przez Komitet Sterujący harmonogramu, przyjęto dzień 8 stycznia 2019 r.

Harmonogram zakłada podział prac na 16 etapów i zakończenie projektu w 2028 r. Jednym z głównych celów prac w I etapie jest przygotowanie finalnej wersji koncepcji programowo-przestrzennej oraz opracowanie SIWZ na wybór wykonawcy robót geologicznych, geotechnicznych i hydrogeologicznych.

Na zakończenie pragnę poinformować, że na chwilę obecną nie występują opóźnienia i trudności, które mogą znacząco opóźnić rozpoczęcie realizacji inwestycji.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA

Anna Moskwa

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Na zlecenie gminy Chełmża biuro projektowe z Poznania wykonało koncepcje rozwiązania połączenia:

— drogi wojewódzkiej nr 551 Strzyżawa – Unistaw – Wąbrzeźno z autostradą A1 węzłem typu WB, z możliwością relacji ruchu od strony Gdańska i w kierunku Gdańska;

— drogi wojewódzkiej nr 649 Pluskowęsy – Mlewo – Sierakowo z autostradą A1 węzłem typu WB, z możliwością relacji ruchu od strony Torunia i w kierunku Torunia.

Rozwiązania zaproponowane przez projektanta z uwagi na wykorzystanie istniejących wiaduktów oraz dróg technologicznych są znacznie tańsze oraz równie funkcjonalne, jak na innych węzłach w ciągu autostrady A1.

Raz jeszcze nadmienię, że w sąsiedztwie jednego z planowanych węzłów położony jest także duży areał (ok. 500 ha) gruntów Skarbu Państwa w administracji Agencji Nieruchomości Rolnych, ujętych w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy Chełmża jako tereny AG – aktywność gospodarcza. Obszar ten znajduje się w bazie gruntów inwestycyjnych PAliiZ i jest określony jako „predysponowany do utworzenia strefy inwestycyjnej”.

Brak węzła autostradowego w ciągu autostrady A1 w miejscowości Dźwierzno jest dużym utrudnieniem w kwestii zapewnienia spójności komunikacyjnej w woj. kujawsko-pomorskim. Byłby to pierwszy zjazd od strony północnej na obszarze objętym Zintegrowanymi Inwestycjami Terytorialnymi, dobrze skomunikowany poprzez istniejącą sieć dróg wojewódzkich z sąsiednimi miastami, których mieszkańcy obecnie mają utrudniony dostęp do autostrady. Realizacja inwestycji stałaby się podstawowym elementem otwarcia tej części województwa na międzynarodowy układ komunikacyjny.

Biorąc pod uwagę wymienione argumenty oraz moje wcześniejsze wystąpienia w przedmiotowej sprawie kierowane do Pana Ministra, raz jeszcze pozwalam sobie zapytać o następującą kwestię: czy wobec rzeczywistego społecznego, ekonomicznego oraz infrastrukturalnego zapotrzebowania dotyczącego uruchomienia węzła autostradowego A1 w miejscowości Dźwierzno Pański resort przewiduje rozpoczęcie procesu jego planowania oraz budowy?

*Z wyrazami szacunku
Przemysław Termiński*

Odpowiedź

Warszawa, 19 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na otrzymane w dniu 31 stycznia 2019 r. oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego w sprawie uruchomienia węzła autostradowego A1 w miejscowości Dźwierzno przedstawiam następującą informację.

Budowa węzła w Dźwierznie była przedmiotem korespondencji ówczesnego Ministra Transportu i Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad z przedstawicielami samorządów lokalnych województwa kujawsko-pomorskiego, prowadzonej w okresie poprzedzającym budowę i w chwili przystąpienia spółki Gdańsk Transport Company SA (GTC) do budowy odcinka A1 Nowe Marzy – Czerniewice. Mimo tej korespondencji zarządzający drogą wojewódzką nie podjął żadnych kroków zmierzających do wprowadzenia zmian w dokumentacji w celu uzyskania niezbędnych decyzji dla realizacji węzła. Dlatego też zamiar wybudowania węzła, w procesie decyzyjnym, został zakończony na etapie opracowania koncepcji i nie był w samych decyzjach uwzględniany.

Zgodnie z umową o budowę i eksploatację autostrady A1 zawartą pomiędzy Ministrem Infrastruktury oraz GTC w dniu 30 września 2008 r, zmienioną i ujednoczoną w dniu 12 grudnia 2008 r., Minister może w dowolnym czasie (np. po rozpoczęciu eksploatacji) wydać GTC polecenie dokonania płatnej zmiany na autostradzie, w wyniku której GTC będzie uprawniony do odszkodowania. Oznacza to, że istnieje możliwość realizacji omawianej inwestycji pod warunkiem, że strona publiczna zapewni pełne jej sfinansowanie. Omawiając temat budowy węzła w Dźwierznie na etapie podpisania umowy koncesyjnej ze spółką GTC SA minister właściwy ds. transportu odroczenie budowy argumentował m.in. przesłanką ekonomiczną, a mianowicie osiągnięciem na odcinku planowanego węzła „Dźwierzno” między istniejącymi węzłami „Lisewo i „Turzno” odpowiednio wysokiego poziomu ruchu tak, by w całym okresie eksploatacji móc częściowo zbilansować poniesione wydatki. W tym kontekście pokreślenia wymaga, że na wspomnianym odcinku średni dobowy ruch roczny wynosi niespełna 16 tys. pojazdów i jest najniższy na całym odcinku koncesyjnym autostrady A1 (dane z GPR 2015).

Trudno jest przesądzać bez opracowania nowego studium ruchu i przychodów z uwzględnieniem nowego węzła, że nowy węzeł nie wygeneruje nowych potoków ruchu. Dodatkowo w kosztach całej inwestycji oprócz kosztów budowy i kosztów urządzeń poboru opłat, w tym przyłączenie do istniejącej infrastruktury i funkcjonujących systemów, trzeba uwzględnić także wydatki na eksploatację i utrzymanie liczone w całym okresie obowiązywania umowy, tj. do 24 sierpnia 2039 r.

Przywołana w oświadczeniu Pana Senatora koncepcja połączenia dróg wojewódzkich nr 551 i nr 649 nie została przekazana stronie publicznej, dlatego trudno wyrazić w tej sprawie opinię.

Jednocześnie informuję, że strona publiczna nie dysponuje w chwili obecnej środkami, które mogłyby zostać przeznaczone na sfinansowanie wnioskowanej zmiany. Jednakże inicjatywę w zakresie zmian posiadają również jednostki samorządu terytorialnego, które mogą finansować zadania, w tym również budowę nowych węzłów. W dniu 15 grudnia 2016 r. uchwalona została ustawa o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r., poz. 191), która zmienia przepisy ustaw: o drogach publicznych, o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego oraz finansach publicznych. Zmiany dotyczą sposobu finansowania przedsięwzięć drogowych poprzez wprowadzenie możliwości finansowania lub dofinansowania zadań z zakresu zarządzania drogami (tj. budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg publicznych) z budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Dzięki tym zmianom oraz istniejącym rozwiązaniom, obecnie możliwa jest zarówno realizacja, jak i finansowanie z własnych środków przez samorząd terytorialny zadań na sieci dróg krajowych. Powyższa ustawa została podpisana przez Prezydenta RP dnia 27 stycznia 2017 r.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Józefa Zająca

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

W trakcie prac nad projektem ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce minister nauki i szkolnictwa wyższego w komunikacie z dnia 8 czerwca 2018 r. poinformował, że Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w uzgodnieniu z Ministerstwem Finansów wypracowało „rozwiązanie prawne usuwające wszelkie wątpliwości co do możliwości stosowania podwyższonych kosztów uzyskania przychodów w zakresie wynagradzania pracowników uczelni zatrudnionych na stanowiskach nauczycieli akademickich. Powyższe rozwiązanie polega na doprecyzowaniu w przepisach procedowanej ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, iż wykonywanie obowiązków nauczyciela akademickiego stanowi działalność twórczą o indywidualnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Stosowny przepis zostanie zgłoszony w trakcie drugiego czytania projektu ustawy”.

Po wejściu w życie z dniem 31 sierpnia 2018 r. art. 116 ust. 7 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, w myśl którego „wykonywanie obowiązków nauczyciela akademickiego stanowi działalność twórczą o indywidualnym charakterze, o której mowa w art. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (DzU z 2018 r. poz. 1191 i 1293)”, przekazując pismo z dnia 2 października 2018 r. (DBF.WFSN.74.112.2018.HŻ) oraz kolejno pismo z dnia 23 listopada 2018 r., minister nauki i szkolnictwa wyższego poinformował rektorów uczelni publicznych, iż z uwagi na to, że „na gruncie art. 116 ust. 7 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym całość obowiązków wykonywanych przez nauczyciela akademickiego w ramach stosunku pracy stanowi pracę o charakterze twórczym (dzieło), (...) całość jego wynagrodzenia uzyskiwanego z tytułu realizacji obowiązków określonych w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce jest wynagrodzeniem za pracę twórczą, bez konieczności składania dodatkowych oświadczeń czy prowadzenia ewidencji dotyczącej ilości i wartości utworów zrealizowanych w ramach stosunku pracy”. W ocenie ministra nauki i szkolnictwa wyższego spełnione więc zostały przesłanki, o których mowa w art. 22 ust. 9 pkt 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, uprawniające do zastosowania 50-procentowych kosztów uzyskania przychodu. Kosztami uzyskania przychodu są objęte wszystkie składniki wynagrodzenia nauczyciela akademickiego, jak np.: wynagrodzenia zasadnicze, dodatek zadaniowy, dodatek funkcyjny, dodatek za staż pracy.

Tymczasem dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, pismem o sygnaturze 0112-KDIL3-3.4011.342.2018.2.DS, wydał interpretację indywidualną, w której stwierdza, że norma art. 116 ust. 7 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce nie stanowi jednak podstawy prawnej do stosowania 50-procentowych kosztów uzyskania przychodów do wynagrodzenia nauczyciela akademickiego, gdyż przesłanki do ich stosowania określa wyłącznie ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych. Zdaniem dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej skoro z przepisu art. 22 ust. 9 pkt 3 ustawy z dnia 26 czerwca 2018 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych wynika, że do zastosowania 50-procentowych kosztów uzyskania przychodów niezbędne jest powstanie utworu w rozumieniu przepisów ustawy o prawie autorskim oraz uzyskanie przychodu z tytułu korzystania z praw autorskich lub rozporządzania tymi prawami, 50-procentowe koszty mogą być stosowane wyłącznie do przychodów autorów uzyskanych z tytułu korzystania przez twórców z praw autorskich w rozumieniu odrębnych przepisów lub rozporządzania przez nich tymi prawami. W przywołanej interpretacji stwierdzono, że aby możliwe było zastosowanie podwyższonych kosztów uzyskania przychodów, muszą zostać spełnione następujące przesłanki:

— praca wykonywana przez pracownika jest przedmiotem prawa autorskiego, a więc spełnia przesłanki utworu określone w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

— pracownik jest twórcą w rozumieniu tej ustawy i uzyskiwanie przychodu przez pracownika wynika z korzystania przez twórcę z tychże praw lub rozporządzania tymi prawami;

— przychody muszą być uzyskiwane z tych rodzajów działalności, o których mowa w art. 22 ust. 9b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w tym prowadzonej na uczelni działalności dydaktycznej.

Z powyższych względów uczelnia może określić 50-procentowe koszty uzyskania przychodu nauczycieli akademickich wyłącznie od tej części wynagrodzenia, która dotyczy korzystania przez twórcę z praw autorskich bądź rozporządzania prawami do stworzonego utworu.

Dlatego też, wskazując na rozbieżność stanowiska ministra nauki i szkolnictwa wyższego oraz organów skarbowych w przedmiocie zastosowania 50-procentowych kosztów uzyskania przychodu, co może narazić uczelnie na daleko idące negatywne konsekwencje prawne, jak i finansowe, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi, czy Ministerstwo Finansów podjęło działania na rzecz wdrożenia przez podległe służby podatkowe interpretacji zaprezentowanej przez ministra nauki i szkolnictwa wyższego.

Jaki będzie tryb postępowania organów skarbowych w przedmiotowej sprawie w kontekście normy zawartej w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, ewentualnie czy planowana jest zmiana w zakresie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych we wskazanym zakresie?

Józef Zajac

Odpowiedź

Warszawa, 27 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Józefa Zajacę podczas 71. posiedzenia Senatu RP, dotyczące stosowania 50% kosztów uzyskania przychodów do wynagrodzeń nauczycieli akademickich, uprzejmie informuję.

Na podstawie art. 22 ust. 9 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1509, z późn. zm.) – dalej: „ustawa PIT” – koszty uzyskania przychodów z tytułu korzystania przez twórców z praw autorskich i artystów wykonawców z praw pokrewnych, w rozumieniu odrębnych przepisów, lub rozporządzania przez nich tymi prawami wynoszą 50% uzyskanego przychodu, z tym że koszty te oblicza się od przychodu pomniejszonego o potrącone przez płatnika w danym miesiącu składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz na ubezpieczenie chorobowe, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy PIT, których podstawę wymiaru stanowi ten przychód.

Przedmiot prawa autorskiego został określony przez ustawodawcę w ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1191, z późn. zm.) – dalej: „ustawa o prawie autorskim”.

Zgodnie z art. 1 pkt 1 ustawy o prawie autorskim przedmiotem prawa autorskiego jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (utwór).

Od dnia 1 stycznia 2018 r., weszły w życie nowe zasady stosowania 50% kosztów uzyskania dla twórców polegające na podniesieniu o 100% limitu stosowania 50% kosztów uzyskania przychodów (do 85 528 zł rocznie), co oznacza obniżenie zobowiązań podatkowych dla twórców oraz na wskazaniu dziedzin o charakterze twórczym objętych 50% kosztami (dodany ust. 9b w art. 22 ustawy PIT).

Podkreślić należy, że zmianie nie uległa jednakże generalna zasada, zgodnie z którą 50% koszty uzyskania przychodów mogą być stosowane do przychodów twórców uzyskanych z tytułu korzystania przez nich z praw autorskich w rozumieniu odrębnych przepisów lub rozporządzania przez nich tymi prawami. Zatem dla zastosowania 50% kosztów uzyskania przychodów niezbędne jest powstanie utworu w rozumieniu przepisów ustawy o prawie autorskim.

Z postanowień art. 116 ust. 7 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668, z późn. zm.) wynika, że wykonywanie obowiązków nauczyciela akademickiego stanowi działalność twórczą o indywidualnym charakterze, o której mowa w art. 1 ust. 1 ustawy o prawie autorskim. Powyższy przepis literalnie wskazuje, że praca nauczyciela akademickiego ma twórczy, indywidualny charakter, a ustawowy zakres obowiązków nauczycieli akademickich wymaga podejmowania we wszystkich obszarach aktywności zawodowej (całość wykonywanych obowiązków nauczyciela akademickiego) działalności twórczej (utwór) w rozumieniu ustawy o prawie autorskim. Zakresem podmiotowym powyższej regulacji objęto wszystkich nauczycieli akademickich, niezależnie od podstawy prawnej zatrudnienia oraz rodzaju uczelni. W myśl art. 128 ust. 1 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, nauczyciel akademicki (z wyjątkiem rektora) podlega ocenie okresowej, w szczególności w zakresie wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 115 tej ustawy, oraz przestrzegania przepisów o prawie autorskim, a także o własności przemysłowej.

W związku z tym uprzejmie wyjaśniam, że w najbliższym czasie zostanie wydana przez Ministra Finansów interpretacja dotycząca przepisów normujących prawo do zastosowania 50% kosztów uzyskania przychodów do przychodów z praw autorskich i praw pokrewnych.

Jej celem jest ułatwienie stosowania prawa podatkowego poprzez wskazanie praktycznych informacji (prawidłowego sposobu postępowania przy wywiązywaniu się z obowiązku podatkowego) dla podatników i płatników podatku dochodowego.

Interpretacja ogólna jest przygotowywana w duchu „polityki 3P” (przejrzystość, prostota i przyjazność systemu podatkowego). Oczekiwany przez Ministra Finansów efektem tych wyjaśnień jest niedopuszczenie do powstania barier biurokratycznych, jak i ułatwienie stosowania prawa podatkowego podatnikom oraz płatnikom podatku dochodowego.

Mając zatem na względzie wyżej wymienione zasady przygotowania interpretacji oraz przepisy ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, w szczególności art. 115 (obowiązki nauczyciela akademickiego), art. 116 ust. 7 (twórczy, indywidualny charakter całości pracy nauczyciela akademickiego) oraz art. 128 ust. 1 (ocena pracy nauczyciela akademickiego w obszarze prawa autorskiego), pragnę zapewnić, że przepisy te są wystarczające do zastosowania 50% kosztów uzyskania przychodów, zgodnie z treścią art. 22 ust. 9 pkt 3 ustawy PIT, do całości wynagrodzenia nauczyciela akademickiego.

Odnosząc się natomiast do powołanej w oświadczeniu interpretacji indywidualnej, uprzejmie wyjaśniam, że do interpretacji tej, jak i do analogicznych wydanych w sprawie 50% kosztów uzyskania przychodów będą miały (w zależności od okoliczności danej sprawy) zastosowanie postanowienia art. 14e ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.), które stanowią, że:

- Szef Krajowej Administracji Skarbowej może z urzędu zmienić wydaną interpretację indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (art. 14e §1 pkt 1 Ordynacji podatkowej),

- Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej może z urzędu stwierdzić wygaśnięcie interpretacji indywidualnej, jeżeli jest ona niezgodna z interpretacją ogólną wydaną w takim samym stanie prawnym (art. 14e §1a pkt 2 Ordynacji podatkowej).

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Filip Światała

Oświadczenie senatora Józefa Zająca

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Działając na podstawie art. 16 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora, proszę o udzielenie informacji oraz wyjaśnień w sprawie możliwości wliczenia okresów czynnej służby wojskowej w Narodowych Siłach Rezerwowych oraz w Wojskach Obrony Terytorialnej, pełniących rotacyjnie, jako okresów podlegających uwzględnieniu przy ustalaniu uprawnień lub wysokości emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 15c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin okres pełnienia czynnej służby wojskowej w ramach Narodowych Sił Rezerwowych oraz w Wojskach Obrony Terytorialnej pełnionej rotacyjnie dolicza się odpowiednio, na wniosek żołnierza rezerwy lub żołnierza pełniącego terytorialną służbę wojskową rotacyjnie uprawnionego do emerytury, do wystługi emerytalnej. Doliczenie następuje w ten sposób, że emerytura żołnierza wzrasta o wskaźnik 2,6% dotychczasowej podstawy jej wymiaru za każdy rok pełnienia służby, przy czym okres ten dolicza się do wystługi emerytalnej, jeżeli emerytura wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru. Z kolei art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, że do okresów składkowych wlicza się okres czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim.

Mając powyższe na uwadze, proszę o informację, czy okres terytorialnej służby wojskowej pełnionej rotacyjnie będzie uwzględniany przy ustalaniu prawa do emerytury bądź jej wysokości w przypadku, gdy byłaby ona wypłacana z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Czy planowana jest w tym zakresie zmiana przepisów regulujących to zagadnienie?

Józef Zajac

Odpowiedź

Warszawa, 11 lutego 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Józefa Zająca podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 r., uprzejmie informuję, że *ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych* (Dz. U. z 2018 r. poz.1270, z późn. zm.) nie wymaga nowelizacji w związku z utworzeniem Narodowych Sił Rezerwowych oraz Wojsk Obrony Terytorialnej.

Nie ma takiej potrzeby, ponieważ – zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 3 *ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz. z 2017 r. poz. 1430, z późn. zm.) – żołnierze pełniący terytorialną służbę wojskową są żołnierzami w czynnej służbie wojskowej. Tak więc okresy służby w Wojsku Obrony Terytorialnej są okresami składkowymi, o których mowa w art. 6 ust.1 pkt 4 *ustawy*

o emeryturach i rentach z FUS, i podlegają uwzględnieniu przy ustalaniu prawa do świadczeń emerytalno-rentowych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na zasadach określonych w art. 5 tej ustawy.

Zgodnie z art. 18 ust. 4 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. z 2017 r. poz. 1778) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 2138), za żołnierzy niezawodowych pełniących służbę w ramach Narodowych Sił Rezerwowych lub pełniących terytorialną służbę wojskową rotacyjnie jest opłacana składka na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Podstawą wymiaru składek jest kwota uposażenia z tytułu tej służby.

Kwoty składek na ubezpieczenie emerytalne są ewidencjonowane na indywidualnym koncie ubezpieczonego w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, a tym samym będą wliczone do podstawy obliczenia emerytury według zasad określonych w art. 25–26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Natomiast w przypadku ustalania uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy, kwoty uposażenia mogą być uwzględnione w podstawie wymiaru renty, obliczanej zgodnie z art. 15 ww. ustawy.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Marcin Zieleniecki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Józefa Zająca

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Mając na uwadze wątpliwości rodzące się w odniesieniu do przepisów prawnych oraz organizacji ochrony przeciwpożarowej w Polsce w związku z pożarem w escape roomie w Koszalinie, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy przewiduje się nowelizację rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (DzU 2010 nr 109 poz. 719)?

2. Organizacje społeczne pracujące na rzecz ochrony przeciwpożarowej, w tym reprezentujące rzeczoznawców ds. zabezpieczeń ppoż. i inżynierów pożarnictwa, zgłaszają, że mają utrudniony dostęp do dyskusji nad przepisami ppoż. z KGPSP, która ograniczyła lub zaniechała udzielania wyjaśnień i udziału jej przedstawicieli w tematycznych seminariach lub spotkaniach branżowych. Jaki jest powód tego rodzaju działań?

Józef Zajac

Odpowiedź

Warszawa, 28.02.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 30 stycznia 2019 roku (sygn. BPS/043-71-2052/19), dotyczące oświadczenia Senatora RP Pana Józefa Zająca, złożonego podczas 71. posiedzenia Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 roku, w sprawie *przepisów prawnych oraz organizacji ochrony przeciwpożarowej w Polsce*, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W związku z tragicznymi skutkami pożaru w budynku z pomieszczeniami typu *escape room*, do którego doszło w dniu 4 stycznia 2019 roku w Koszalinie, w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, we współpracy z Komendą Główną Państwowej Straży Pożarnej (KGPSP), podjęto prace legislacyjne mające na celu wzmocnienie warunków formalnoprawnych oraz wymagań z zakresu ochrony przeciwpożarowej dotyczących organizacji ewakuacji w obiektach budowlanych lub ich częściach. Prowadzone prace w szczególności były ukierunkowane na obiekty, w których znajdują się pomieszczenia z ograniczoną możliwością przemieszczania się osób oraz ich ewakuacji. W wyniku podjętych działań w dniu 29 stycznia 2019 roku weszło w życie rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 stycznia 2019 r. *zmieniające rozporządzenie w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów* (Dz.U. poz. 67).

Odnosząc się do kwestii współpracy organizacji społecznych reprezentujących branżę ochrony przeciwpożarowej z KGPSP (konsultowanie projektów aktów prawnych, dostęp do seminariów i spotkań branżowych, interpretacja przepisów przeciw-

pożarowych), zgodnie z wyjaśnieniami przekazanymi przez Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej, pragnę poinformować, że brak jest podstaw do uznania za zasadne utrudnień, o których mowa w wystąpieniu Pana Senatora.

Projekty aktów normatywnych regulujące problematykę ochrony przeciwpożarowej, opracowywane w KGPSP są – zgodnie z poszczególnymi etapami procesu legislacyjnego – przekazywane do uzgodnień, opiniowania oraz konsultacji publicznych. Natomiast uwagi i propozycje zgłaszane przez przedstawicieli środowisk branżowych podlegają szczegółowej analizie pod kątem celowości ich uwzględnienia w nowelizowanych przepisach. Przykładem tego są opinie i sugestie rozwiązań prawnych zgłoszone do ww. rozporządzenia m.in. przez Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Pożarnictwa czy Stowarzyszenie Inżynierów Bezpieczeństwa Pożarowego.

Ponadto przygotowywane w KGPSP rozwiązania prawne są przedmiotem ogólnodostępnych dyskusji środowiskowych, takich jak konferencje i seminaria szkoleniowe, czego przykładem jest zorganizowana w dniu 28 listopada 2018 roku z inicjatywy Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej konferencja pt. „Ochrona przeciwpożarowa w obiektach budowlanych – aspekty inżynierskie i formalne”, w której uczestniczyli m.in. przedstawiciele rzeczoznawców do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych.

Pragnę wyjaśnić, że liczba zapytań w sprawach indywidualnych, w których Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej nie prowadzi postępowań administracyjnych oraz nie jest wskazany do wykonywania postulowanych działań na podstawie przepisów określających jego właściwość, w znaczący sposób wpływa na zakres udzielanych przez KGPSP wyjaśnień dotyczących stosowania przepisów dotyczących ochrony przeciwpożarowej. Jednocześnie należy dodać, że udzielanie odpowiedzi na zapytania dotyczące stosowania wymagań ochrony przeciwpożarowej bez znajomości stanu faktycznego, mogłoby prowadzić do naruszenia zasady instancyjności. Dlatego też wyjaśnienia te mają charakter ogólny i nie stanowią wiążącej interpretacji prawnej przepisów.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Piotra Zientarskiego

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

W 2017 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o grach hazardowych, której celem było m.in. zmniejszenie skali występowania tzw. szarej strefy w branży hazardu online oraz zapewnienie najwyższego możliwego poziomu ochrony obywateli. Z przedstawianych w toku prac przez Ministerstwo Finansów analiz wynikało, że ustawa hazardowa ma przynieść wpływy wynoszące około 1,7 miliarda zł, a szara strefa ograniczy się do kilku procent. Tymczasem po upływie ponad półtora roku od uruchomienia Rejestru Domen Służących do Oferowania Gier Hazardowych Niezgodnie z Ustawą, który to rejestr miał odegrać kluczową rolę w ograniczaniu udziału w rynku operatorów gier nieposiadających polskiej licencji, wielkość szarej strefy szacowana jest wciąż na około 50–60% rynku.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o odpowiedź na następujące pytania.

1. Jak w kontekście gier online Ministerstwo Finansów ocenia skuteczność ustawy o grach hazardowych po nowelizacji obowiązującej od 1 kwietnia 2017 r.?

2. Czy planowane są dalsze prace nad rozwiązaniami dla branży hazardu online i otwarcie rynku gier dla prywatnych podmiotów, tak jak jest otwarty w segmencie zakładów bukmacherskich?

3. Czy poker online w wersji umożliwiającej rywalizację graczy zostanie udostępniony polskim użytkownikom przez wykonawcę monopolu państwa? Jeśli zaś przepisy ustawy nie pozwalają na udostępnienie tej usługi, to czy możliwa jest jej nowelizacja w tym kierunku?

Piotr Zientarski

Odpowiedź

Warszawa, 20 lutego 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Senat Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Piotra Zientarskiego na 71. posiedzeniu Senatu w dniu 24 stycznia 2019 r., w sprawie efektów nowelizacji ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, uprzejmie informuję.

Ad 1.

Jednym z celów nowelizacji, która weszła w życie 1 kwietnia 2017 r., było zapewnienie jak najwyższego poziomu ochrony graczy przed negatywnymi skutkami hazardu. Zgodnie z nowymi przepisami podmioty prowadzące działalność w zakresie gier hazardowych zarządzanych przez sieć Internet wdrożyły regulaminy odpowiedzialnej gry. Poprzez regulaminy odpowiedzialnej gry zostały m.in. zapewnione mechanizmy umożliwiające uczestnikom gry kontrolę swojej aktywności na stronie internetowej wykorzystywanej w grze hazardowej. Ponadto podmioty oferujące gry hazardowe on-

line nie mogą umieszczać na stronach służących organizowaniu takich gier reklam usług finansowych oferujących graczom dostęp do takich usług, ani samodzielnie oferować takich usług.

Kolejnym z celów ww. nowelizacji było ograniczenie występowania zjawiska „szarej strefy” w środowisku gier hazardowych, w szczególności w Internecie. Cel ten w dużej mierze udało się osiągnąć. „Szara strefa” w sektorze internetowych zakładów wzajemnych zmniejszyła się w 2018 r. w porównaniu do 2015 r. z około 84% do około 51%.

Ponadto, Krajowa Administracja Skarbowa na bieżąco monitoruje sieć Internet w zakresie naruszeń ustawy o *grach hazardowych*. Na podstawie zebranego przez Krajową Administrację Skarbową materiału dowodowego aktualizowany jest Rejestr domen służących do oferowania gier hazardowych niegodnie z ustawą. Obecnie w Rejestrze wpisanych jest 5809 domen internetowych (stan na 15.02.2019 r.).

Tym samym, Minister Finansów pozytywnie ocenia skutki nowelizacji ustawy o *grach hazardowych*.

Ad 2 i 3.

Zgodnie z obecnie obowiązującą ustawą o *grach hazardowych* urządzenie gier hazardowych przez sieć Internet, z wyjątkiem zakładów wzajemnych i loterii promocyjnych, jest objęte monopolem Państwa. Ponadto, w obowiązującym stanie prawnym nie jest możliwe organizowane, przez monopol państwa, gry pokera w sieci Internet w wariacie, w którym gracze rywalizują ze sobą.

Ministerstwo Finansów nie prowadzi obecnie prac w zakresie zmian ustawowych dotyczących gry w pokera w sieci Internet.

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Paweł Światała